

Христо Калчев Ликвидирайте генерала

I

Професор Йозев Буда излезе от операционната. Беше прекарал над пациента си повече от шест часа и краката не го държаха от умора. Петдесетгодишен, чех емигрант от 1968 година и въпреки, че беше с класи по-добър хирург от собственика на клиниката, продължаваше да е наемник и според вътрешното си убеждение експлоатиран като египетски роб.

— Ще живее ли, докторе? — попита цивилен плешив мъж, мощен като кон и видимо не по-малко груб.

— Кой сте вие? — попита Буда.

— Майор Хакел от полицейския департамент — беше отговорът.

— Ще се легитимирате ли?

— Ще живее ли? — през зъби попита ченгето.

Посрани швейцарци!, изпсува на чешки хирургът, но сваляйки бонето и ръкавиците, каза:

— Да, но за разпит ще бъде годен най-рано след седмица. При такава интервенция болните обикновено развиват перитонит.

Козела прекара десет дни между живота и смъртта. Бяха го докарали в клиниката обезкървен и с разрязани черва, но вещата ръка на професора и неговия екип свършиха своето. На шестия ден започна да си припомня събитията, на дванайстия седна в леглото.

— Как се чувствате?

— Благодаря, професоре. Възкръснах. Няма да съжалявате, че спасихте живота ми.

— Какъв сте по националност?

— Пациентите нямат националност.

Професорът свали очилата, потърка уморено очи и хвана бравата на вратата.

— Отвън чакат от полицията. Искат уверението ми, че сте годен да ги приемете.

Козела се беше подготвил за този момент.

- Мисля, че съм годен, професоре. Нека влязат.
- Първият им въпрос ще бъде — националността ви.
- Знам, професоре.

Професор Буда отвори вратата.

— Професоре? Благодаря за всичко — каза Козела. После за ужасно дълги тридесет секунди остана сам.

* * *

Грета не го позна. Седеше облечена като фея в една от Чеховите „Вишневи градини“. Изглеждаше безпомощна като цвете сред агресивния майски цъфтеж на Краснодар.

- Какво казват лекарите, Фомич?
- Различни неща. Меланхолия, кататонен ступор...
- Ще я излекуват ли?
- Кана Галилейска, Борис. Да се надяваме на чудо... Ела да те представя на един голям мъж!

* * *

- Момче, знаеш ли кой агент оцелява?
- Не ме наричай момче!
- И въпреки това, момче, знаеш или не?
- Умният — каза Козела.

— Не, Козел, двойният — отговори усмихнатият до уши Хакел. — Ти си наш пленник, е, може и за гост да се считаш. Искам да знаеш обаче, че дали ще бъдеш пленник, или гост, ще зависи само от господин генерала от КГБ Милетиев, Жаров и така нататък.

Козела затвори уморено очи.

- Какво се иска от мен?

— Там, на масата, има компютър, листа, писалки. Когато се почувствате по-добре, напишете всичко, каквото знаете за вашия колега от Симеоновския полицейски колеж генерал Богомил Бонев. Всичко, Козел! Най-малката изпусната подробност, а не дай Боже лъжа, ще се отрази много зле на синовете ви в Америка. Много зле, Козел! Приятна почивка.

* * *

Бъстър Китън пиеше кафе на терасата на хотел „България“ в Кърджали, когато полицията атакува фирмите на клана Рашид. Изсипаха се стотици маскирани ченгета и подходиха като на война. „След нас трева не никне!“

— Какво става тук, бе? — попита той. — филм ли снимат?

— Какъв ти филм — отговори келнерът. — Ченгетата се опитват да гепят Роко.

— Роко? Кой е той?

— Един турски бандит... Най-големият в окръга. От тук до Истанбул шапка му свалят.

Бъстър се замисли.

— И какво, ще го гепят ли?

— Ще го гепят за кура скапаните ченгета. Роко си пие кафето с началниците им.

Бъстър Китън плати и стана. Нямаше повече работа в Кърджали. Единият от двата му извора на оръжие, пари и информация беше пресъхнал.

* * *

— Според теб къде се намираш, Козел? — попита майор Хакел.

— В ЦРУ, разбира се.

— Защо мислиш така?

— Защото съм жив. В чиито и други ръце да бях попаднал, отдавна да съм нахранил червеите.

Хакел кръстоса крака, запали цигара.

— Какво мислиш, че те очаква оттук нататък?

Козела се усмихна кисело.

— Човек с моята професия, а и възраст, не може да очаква блестящо бъдеще.

— И все пак?

— Очаквам да чуя вашите предложения.

— Предложения? Какво те кара да мислиш, че предстоят такива?

— Жив съм — неопределено отговори Козела.

Хакел загаси цигарата, стана, взе от бюрото снопчето хартия и я скъса пред очите му.

— Ако чакаш предложения — не лъжи, Козел. Искам точен анализ на ситуацията в България. И прогнози, момче. Който иска да живее, трябва да плати живота си.

* * *

Хакел скъса оригиналите, но в компютъра му се пазеше всеки ред от близо двайсетстраничния доклад на Козела. Демокрацията беше хубаво нещо, майорът я изповядваше искрено, но не беше без значение къде избухва „властта на народа“ — в България или в Швейцария, например. По време на комунизма проклетите Балкани му създаваха много по-малко грижи отколкото след рухването на Берлинската стена.

Когато постъпваше на работа в Централата, генерал Томас, тогавашният ѝ шеф, му беше казал: „Няма некорумпирана полиция, Хакел. За нас е важно единствено кого ощетява тя. Нямам нищо против да станеш богат човек за сметка на Съветския съюз.“ Томас беше мъртъв, Съветският съюз вече не съществуваше, но урокът на стария вълк звучеше в ушите му. И ето, че някакъв си генерал, министър на вътрешните работи на някаква си България, му пречеше да богатеє за сметка на източните мафии. От България изтичаха милиони долари на Запад, а те с колегите от Интерпол дояха тлъсти комисионни... и изведнъж резето падна, границите се затвориха за контрабандистите и притокът на свежи пари секна. Вместо парични пратки Западът се заливаше от обявени за издирване бандити, които пресичаха границите бедни и гладни, но въоръжени и крайно опасни. Това не можеше да продължава повече. Банди върлуваха из всички градове на Западна Европа, крадяха, убиваха и все по-здраво се свързваха с априори корумпираните ченгета. Дотам стигнаха в наглостта си, че откраднаха собствения му мерцедес. На него, шефа на ЦРУ за демократичната бариера през Истока, и никакви имобилайзери, чипове и спейсъръгни не му помогнаха да го намери.

— Ханс! — изкрещя вбесеният Хакел по диктофона. — Преместете българина в изолатора. Да ползва фитнес, басейн и всякаква информация, която поиска... Публичната имам предвид!

* * *

— Борис, това е Леч Плешивеца. Чеченец. Мой брат и сериозен мъж.

— Здравей, Борис.

— Здравей, Леч — Бъстър Китън прие желязната ръка на кавказеца.

— Имаш проблеми в България... така твърди Фомич.

— Проблеми дал Господ.

— Аз също имам, Борис. Какво ще кажеш за идеята ми да ги разменим? Ти ще се справиш с моите врагове, аз — с твоите.

— Няма друга причина да съм тук, Леч.

— Да считам ли този разговор за договор... Както знаеш, ние с писмени послания не се занимаваме.

— Да, Леч. Това е договор.

Леч Плешивеца измъкна нож от пояса си и запретна ръкава на лявата си ръка. Бъстър Китън погледна Севгун. Той му кимна.

Секунди по-късно Борис Китов или Бъстър Китън и Чеченецът Леч бяха пили взаимно от кръвта си. А това значеше, че са братя.

— И така, Борис, ликвидирай генерал Богомил Бонев!

* * *

— Леч има една жена, болна, моя близка... Много близка, Леч. Фомич знае къде е. Върнете я в света на нормалните хора и аз ще бъда ваш роб. Роб, Леч, само направете от това момиче щастлив човек и аз ще изям генерала жив!

* * *

— Хакел, поискай от твоите шефове да ми пратят по-умно ченге — усмихнат каза Козела. — Навремето комунистическата милиция пипаше по-деликатно от тебе.

— Така ли? — Хакел запали фаса на пурата си и седна върху бюрото. — Ти за голям умник ли се имаш?

— Да — Козела се забавляваше откровено. — Като гледам какви тъпаци сте всички наоколо, мисля, че спокойно мога да представлявам Кантон Цюрих в Бундесрата.

Ред беше на Хакел да се смее до посиняване.

— Браво, нахалнико — все пак каза той. — Тази фраза ще стигне до Кантоналния съвет.

Гледаха се през бюрото, внезапното веселие беше отминало, оставаше деловата или мръсната работа, както бяха свикнали да я наричат в тези среди.

— И така, защо съм тъпак, Козел?

— Опитваш да ме вербуваш, като че ли не знаеш, че съм генерал от две служби.

— И въпреки това ти разпраха червата, нали?

— Да, Хакел. Временно отпускане. Няма да се повтори.

— Кой знае? — Хакел загаси пурата, остави я в пепелника и тръгна из кабинета си.

— Проверихме показанията ти. Общо взето са искрени, като изключим...

Козела го прекъсна:

— Това, което съм премълчал, нали?

Полицаят кимна.

— Така ще бъде и занапред. Никой агент, дори и проваленият, не разкрива докрай картите си.

— Утре ще обсъждаме този въпрос. Сега искам да ти поднеса една изненада. Имам сведения, че твоят убиец Борис Китов или Бъстър Китън, както го нарича престъпният свят у вас, е в България.

Козела мълчеше невъзмутимо.

— Пращат го руските донове... Можеш ли да импровизираш защо?

Козела мълча още дълго.

— Причините може да са няколко... Не мога да отговоря веднага.

— Добре — Хакел тръгна към вратата. — Мисли в писмена форма. Утре сутрин отново ще имаш честта да се срещнеш с тъпака Хакел.

* * *

Генерал Бонев беше събрал на нощно заседание заместниците си и всички ченгета с влияние в МВР. Бяха грохнали от умора, препили кафета, препушили, но работният им ден продължаваше и едва ли щеше да приключи преди разсъмване. Генерала размаха един лист.

— Това е телекс от руските колеги. Списък на „воры закона“, с което откровено признават, че не могат да се справят.

— Имат идеята да ги изловим тук? — попита главсекът Попов.

— Да — кимна Бонев. — Пращат по DHL подробна снимкова документация. Ще я получим тази нощ.

— И колко артисти трябва да очакваме? — попита един от заместник-министрите.

— Двайсетина, но шест от тях крайно опасни, свързани и с Коза Ностра, и с картел „Меделин“.

— Какво ще получим срещу услугата?

— Съдействие за прочистване на морето от одесити, чечени и прочее боклук и точна информация за един атентат, който се готви лично срещу мен.

— Имаш ли познайници сред артистите?

— Не преки, но един от тях, някой си Иван Фомич Севгун, има сериозни връзки с нашите мутри.

* * *

Навръх двайсет и четвърти май Грета излезе от кататонния ступор. Лежа повече от час, докато си припомни последните събития. Малко по малко пъзелът се подреждаше и изведнъж се видя пиана, припомни си насилствения секс с Кълвача, внезапното нахлуване на Борис, екзекуцията на мутрата...

Грета се изкъпа, прекара до обяд в маникюр, педикюр и когато реши, че е добила приличен вид, натисна звънеца. Веднага се появиха две санитарки, едри и яки като унгарски коне тежковози.

— Искам да знам кой ме е довел тук — на български каза тя.

Жените се спогледаха, вдигнаха рамене и излязоха, но след малко в личния ѝ изолатор се появи възрастен благообразен лекар.

— Говорите ли руски, госпожо?

— Лошо. Откога съм тук, докторе?

— Ще стигнем и до този въпрос. Как се чувствате?

— Добре. Във всеки случай нищо не ме боли.

— Да — докторът кимна. — Вашето страдание не е болезнено. Можете ли да ми кажете откога датират последните ви спомени?

Грета затвори очи.

— Паметта ми се върна... По-добре е да не знаете нищо за спомените ми — сълзи потекоха по лицето ѝ. — Има ли някакво съобщение за мен? Има ли начин да вляза във връзка с външния свят?

— Мисля, че ще успея да ви помогна. Ще се върна скоро.

Вечерта Султана на Краснодар Иван Фомич Севгун изпрати военен Ми-24 и прибра Грета от лудницата.

II

Беше първи юни, Денят на детето, когато Козела се премести от изолатора на ЦРУ в хотел „Мест“ в Цюрих. Можеше няколко дни да се нарадва на свободата си, после щеше да му се наложи да се хване за работа. Бъстър Китън. Ни денем, ни нощем можеше да мисли за друго. Интересно, не изпитваше омраза към този убиец. Дори най-банална злоба не изпитваше. Убиец... Като че ли той беше нещо различно... В други времена и при други обстоятелства те може би щяха да бъдат партньори, дори приятели... но в други времена, Оня беше длъжен да го убие, за да живее.

* * *

— Господа, ясно ли ви е какво става в тая шибана държава? — попита директорът на банка „Прогрес“ Ясен Скатов. Той беше повикал десетина собственици на банки, членове в бордове на директори и няколко еднолични собственици.

Беше полунощ, душно и лепкаво. В далечината трещяха гръмотевици и много скоро бурята щеше да връхлети и София. Време беше да се разотиват, а едва сега стигаха до същината на разговора.

— Кой има аванта да гръмнат един по един Венци Йосифов, пловдивските дилъри, Моллов, Краси Стойчев, Агафонов, Илия Павлов и други по-едри и по-дребни риби? — продължи Скатов.

— Тия, които ще заемат мястото им на пазара — отговори сто и шейсеткилограмов дебелак, президент на бургаската банка „Рафинерия“. Казваше се Стоил Вранчев и минаваше за безмилостен като невестулка.

— Аз друго не мога да загрея — обади се Томов от „Интерком“. — Тоя генерал сериозно ли иска да ни удари балтията, или е форлойфер на държавен рекет.

Скатов, който председателстваше нощното заседание, отново взе думата.

— Вижте, господа, едно трябва да ви е ясно. Или ние ще се изпикаем на разни „Комари“ и вдъхновителите им, или ще

избираме между пандиз и чужбина. Последният коз е да създадем нова група при пълна нелегалност и да ги ударим на тъмно. Всички — президент, министър-председател, шефа на МВР, кмета и когото още се наложи.

— Аз създавам такъв... отряд — обади се Никодимов — Мазния, президент на банка „Рустика“, което на пръв поглед означаваше „селска“, а всъщност държеше парите на руските мафиоти, които чрез подставени лица строяха замъците си по Черноморието.

— Това исках да чуя, Мазен — угоднически усмихнат, каза Скатов. — Искам да участвам в тази формация.

— Въпрос на пари и дискретност — каза Мазния.

Скатов кимна:

— Ще имаш всичко необходимо. Последен въпрос и да отваряме шампанското. Кой ще командва... отряда?

— Засега все още никой, но имам информация, че Козела е жив. Пратих да го издирват.

* * *

Мазния премълча, че е наел Ефрем Светеца, един от най-хуманните изпълнители на „мокри дела“ в Централна и Южна Русия.

* * *

— Какво ще правим, пичове? — попита председателят на „Минералбанк“. — Първоначално мислех, че Бонев ни рекетира с шибаните си „Комари“, но май сериозно се е взел за спасител на нацията.

— Трябва да му подхвърлим няколко провинциални артисти и ще миряса — обади се президента на БЗК.

— Не е така — прекъсна ги Мазния. — Роко е в ръцете му, Хасан е вързан, бургаските туроператори са под лупа и въпреки това не мирясва.

Мълчаха дълго. Бяха се събрали десетина шефове на банки, но банките им бяха пред фалит, което значеше, че те са с единия крак в затвора.

— Нищо не излезе от войната му с Татарчев — като на себе си каза Зашев, вицепрезидент на „Славяни“.

— Заеби го Татарчев, той се интересува само от шибаното си ВМРО, а освен това след професора е най-големият гепач в страната.

— Кой професор?

— Тодор Вълчев, бившият шеф на БНБ. Само Луканов, царство му небесно, беше по-голяма акула от тях.

— Добре де, какво излиза? — ядосано се провикна президентът на „Орионбанк“. — Ние, сериозни мъже, ще позволим на някакъв цървул от Радомир да ни взриви банките и бизнеса, та и да ни напъха в килии с южно изложение.

— Спокойно — каза Мазният. — Нали сме се събрали тук посред нощ да обсъдим именно това как да не се случи.

Тази нощ Иван Никодимов — Мазния беше създал две самостоятелни, независими една от друга банкови мафии. Едната щеше да повери на Козела, другата на Бъстър Китън.

* * *

— Борисе, Козела е на телефона!

— Честито избавление — след кратка пауза отговори Бъстър Китън. — Чаках да се обадиш.

— Налага се да се видим...

— Не е ли много опасно, Козел?

— Не, Бъстър... Докато не свършим работа, нямаме проблеми... И още нещо, може да е важно. Грета е в мои ръце.

— Откровеност за откровеност, Козел... Синовете ти са в моите!

Грета лежеше по гръб върху едно плюшено канапе, ядеше грозде и гледаше в тавана. Не можеше да се отърве от чувството, че живее някакъв чужд живот. Сякаш нищо не зависеше от нея. Какъвто и житейски ход да предприемеше, някаква странна сила като свише се намесваше и изменяше коренно намеренията ѝ. И това от най-ранно детство. Мечтаеше да стане лекар, стана секретарка — човек без своя воля. Секретарката трябваше да си поддържа маникюра, педикюра и путката и да изпълнява капризите на шефовете си. В нищо не ѝ провървя. Опита да стане манекен — огромният бюст ѝ попречи. За подиума търсеха момичета тип гарсон и нямаше хляб за сексбомби като нея. Отнесе се несериозно към любовта и свещеното, от Бога помазано чувство ѝ отмъсти жестоко. До каквото се докоснеше, всичко се проваляше... И сега пленница?

Коя сила беше успяла да я изтръгне от казаците на Севгун? Къде я бяха докарали дрогирана... Въпроси, въпроси, които по същото време си задаваше и Бъстър Китън.

* * *

— Фомич, Борис те безпокои.

— Знам какво те интересува, брат ми. За мой срам отвялякоха Грета.

— Кой?

— ЦРУ, разбира се. С грузински ръце. Те играят изцяло по свирката им.

— Как минаха през охраната ти?

— И аз това искам да знам, но в яда си избързах. Не остана ни един жив да разказва.

Бъстър Китън мълча известно време.

— Грета е в София. В ръцете на Козела. Довечера имам среща с него.

— Внимавай, Борис. Пази се от капани. Утре сутрин ще бъда в България... Не знам къде. Като се установя, ще се обадя.

* * *

— Ленард — извика Козела в апарата. — Къде са синовете ми?

— Казаха, че отиват в Аспен на ски, Козел.

— Провери дали са там. Ако ги намериш, свържи ме веднага!

Поради десетчасовата разлика в София беше рано сутрин, в Аспен късен следобед. Ленард се обади два часа по-късно. От два дни момчетата не бяха спали в хотела си.

* * *

Когато Бъстър Китън влезе в „Роялс клуб“, половин час преди срещата им в десет, Козела вече беше там. Огледа се дежурно и седна от другата страна на бара. Срещнаха погледи и ги откъснаха без поздрав. Козела пиеше водка, затова и Бъстър Китън реши да приеме предизвикателството. Такива като тях бяха по-поносими, гарнирани със спирт.

В десет без една минута Козела се вдигна от бара и седна на малка маса с предварителна резервация. В десет и една минута Бъстър го последва. Седяха няколко секунди мълчаливо, после отново срещнаха погледи.

— Мараба, господин Китов.

— Добър ден, генерал Милетиев.

Козела се засмя.

— Това име го помни единствено Сатаната.

— Аз съм Сатаната — кротко каза Бъстър Китън.

— Ти си един дрисльо, Бъстър. Убиец от засада... Боклук като цялото ти обкръжение.

Бъстър Китън не трепна.

— Каква работа ти върши тази словесна помия?

— Никаква! Лекувам те от сатанинските ти комплекси. Наздраве!

Бъстър Китън отпи мълчаливо, запали, отпусна се на стола си.

— Да приемем, че аз, престъпникът Бъстър Китън или Борис Китов съм боклук, дрисльо и така нататък. Кажете ми ти, корумпираният висш полицаи, какъв си?

— Твой роден брат — широко усмихнат, отговори Козела.

* * *

— Какво излиза, Борисе? Аз започнах като редово ченге, издигнах се до генерал от КГБ, а ти, някаква си криминална мърша, ми разпра корема, държиш в плен синовете ми и на всичкото отгоре имаш нахалството да ми предаваш заповеди от собствените ми шефове.

— Май така излиза — примирително кимна Бъстър.

Пиеха вино и ядяха пастърма в някаква бандитска дупка, наречена „Бълит клъб“, но по петите и на двамата бяха пуснати ловджийските хрътки на всички световни разузнавания и беше по-здравословно по-малко да се показват на светло.

— Ставаш нахален! — тихо каза Козела.

— Къде е Грета?

— А синовете ми?

— Ти работиш за ЦРУ. За тях е детска игра да ги открият.

— Не работя за ЦРУ и ти много добре го знаеш.

— Знам за кого работиш, Козел — все така спокойно продължи да отговаря Бъстър. — И в Москва знаят.

Мълчаха дълго.

— Каква е цената, Борисе?... На прав текст.

— Генералът.

— Защо не идеш на лов сам?

— Не е по силите на сам човек. Дори ние двамата сме малко.

Отново потънаха в мълчание.

— Как си представяш... работата?

— Тройна подсигуровка. Ти на снайпера, аз на прав картеч. Трябва ни вещь бомбаджия при случай, че първите два капана не щракнат.

Козела почувства тръпки по кожата си.

— Ако първите два трапа останат празни, значи, че ние с теб ще напълним...

— Точно това значи — прекъсна го Бъстър.

— Добре бе, какво ме интересува, че някакъв си генерал ще лети във въздуха, след като самият аз ще бъда труп, смърдяща мърша.

— Тия, които поръчват акцията, плащат предостатъчно, за да не се интересуват какво ще стане с теб, ако се окажеш некадърник.

— На мен не ми трябват пари.

— На мен ми трябват, Козел, и ти ще ми помогнеш да ги спечеля.

— Алчен си станал.

— Не, практичен. Тук няма живот за такива като теб и мен, а навсякъде по света започването от нула струва много пари.

* * *

Разсъмваше се, а не бяха стигнали доникъде. Барманите играеха бiliarд, сервитьорката им спеше в едно кресло, Козела се готвеше да я буди за кафе, когато влезе полицията. Млад, наперен капитан водеше двама яки сержанти. Не бяха за тях, разбира се. Ако ченгетата знаеха кой дреме призори в „Бълит клъб“, щяха да ги удостоят с цялата мощ на всичките си поделения и въпреки това Козела попита:

— Въръжен ли си?

— Не.

— С документите...

— Само на президента на републиката са по-добри от моите. Ти как си?

Козела се усмихна:

— Не се оплаквам. Ей, момиче — провикна се той. — Направи две силни кафета.

Полицаите им провериха паспортите разсеяно, без да подозират, че единият е правен в КГБ, другият в ЦРУ и бяха най-фалшивите документи, попадали някога в ръцете им.

Кафето беше силно, късо, добре за хора, които са бодърствали цяла нощ и много лошо за нервите. Особено за техните. Полицаите се заиграха бiliarд с персонала и отново никой не им обръщаше внимание, а те искаха именно това.

— Е, Козел, късно е. Да си стисваме ръцете и да се хващаме за работа.

— Никой не е прокопсал от прибързани... хайде да ги наречем работи — изсумтя Козела.

— Няма време за протакане. Имай го предвид — Бъстър остави кафето си и се наведе над масата. — Виж, Козел, много добре разбирам и подозренията ти, и резервите ти. Ония от КГБ не награждават генералите си, минали в другия лагер, нали? Това ли те притеснява?

— И това, разбира се. Има ли такива подозрения в Центъра, с мене е свършено.

— Има, и то не само подозрение, а доказателства, но има и друго — времената се промениха. Сега не сме във времето на студената война и централите избягват мокри дела.

— Така ли? — Козела му се изхили в лицето. — Но това не им пречи да поръчат главата на един генерал, който е законен министър в законно правителство?

— Да — Бъстър кимна. — Но този генерал им бърка дълбоко в джоба. Откакто той върти Вътрешното министерство, само руските групи са загубили милиарди... в зелено, Козел. А това никой не прощава.

Козела кимна замислен.

— Добре, дай да почнем отначало. Как си я представяш тази... работа?

* * *

Генерал Проданов беше събрал Колегията и вече втори час отлагаше да се яви в заседателната зала. Накрая му писна, скочи, връхлетя при подчинените си и изрева:

— Изпуснахте ли ги, тъпаци такива? Говеда! Фабрики за лайна.

Седна. Разтърка уморено очи и произнесе тихо:

— Извинете, колеги. Нямам нерви вече... След това заседание си подавам оставката.

Мълчаха дълго. Димът в кабинета можеше да се реже с нож, но тишината беше пълна...

— Когато един офицер не може да защити надеждно шефа си, трябва да си отиде — все пак каза Проданов, стана и разтвори широко прозореца. Да подслушва който иска, майната му!, помисли той, вдишвайки уханието на липите.

— Преуморен си, Продане — обади се подполковник Косев, стар приятел и първият му заместник в отдела за борба с организираната престъпност. — Това не са борчета от „ВИС“ и „СИК“. Имаме работа със суперхамъри.

— Точно заради това обезвреждането им е възложено на нас, а не на Светия Синод — Проданов се върна на мястото си. — С какво разполагаме, момчета? Само със сигнали от чужбина и с анализа, който изготвихме в отдела. Заварихме пълна корупция в тая шибана държавица. От Парламента през МВР и останалите структури на властта до откровено бандитските групировки — всичко гепи. Фалшиви банкери, кредитни милионери, подкупни чиновници, продажни ченгета... всичко гепи! И изведнъж идва генералът и прибира баницата от софрата. Представяте ли си колко интереси са накърнени, в колко джоба сме бръкнали и колко ни мразят. Всички ни мразят и искат главите ни... а ние не можем да опазим шефа си от двама убийци, та били те Рамбо на стотна степен. Цял един отдел от профита в борбата с бандитите? С какви очи ще го докладвам утре на генерала, а? Кой от вас иска да е на мое място?

Разбира се, никой не предложи да замества генерал Проданов на доклада и отново потънаха в мълчание.

— Поне някакви следи имаме ли? — попита той.

— Не, шефе — отново се обади Косев. — Нямаме и гаранции, че са в страната.

— Да, на Марс са. Казвам ви, създадени са два нелегални фонда на КГБ и ЦРУ, за Бъстър и Козела, всеки по свой начин,

не дай Боже да се съюзят — Проданов отново се прекръсти, — са упълномощени по усвояването им. Преведено на български, това значи „Ликвидирайте Генерала и парите са ваши“. Ясен ли съм?

Всичко щеше да е пределно ясно, ако не беше непреодолимо сложно. От Бъстър Китън и Козела нямаше помен. Офицерите се разотидоха унили. Проданов задържа Косев и почти насила го замъкна у тях. Грохнали от нервно напрежение и с чувство за вътрешна безпомощност те се напиха като скотове. Сутринта Поли, жената на Проданов едва успя да ги изтласка за работа.

* * *

Опасенията на генерал Проданов бяха напълно основателни. Съюз между Бъстър Китън и Козела вече се осъществяваше. Двайсет и шести юли — петдесет и четвъртия рожден ден на Мик Джагър. Целият свят празнуваше това талантливо, агресивно, развратно момче. От касетофона на колата звучеше „I can get no satisfaction“, но това беше може би стотното изпълнение на големия „Роулинг стоун“ от сутринта. Бяха спрели стар, очукан форд на стената на язовир Огняново. Козела излезе от колата и набра някакъв номер. Не след дълго чу познат глас:

— Ленард, Жаров те безпокои... Нещо ново за момчетата?

— Снощи се върнаха от ски, генерале. Предполагам, че в момента спят дълбоко.

— Добре, Ленард, благодаря... Ще се обадя в по-удобно време.

Козела изключи, изпика се на стената, върна се в колата и каза:

— Отиваме при Грета, Борисе! Ще те оставя и ще се върна в неделя през нощта... И още нещо, намекна, че някой иска спешна среща с мен. Кой?

— Морис Алкалай — беше отговорът.

III

Козела се събуди в потна локва. Болеше го всичко, лицевите операции, червата, главата му се цепеше, а на всичко отгоре беше сънувал, че прегризва гърлото на Бъстър Китън.

Бъстър Китън... Как мразеше това гадно копеле, което по ирония на съдбата се беше превърнало в негов партньор и сътрудник.

Козела стана, свали пижамата и застана гол пред огледалото. Господи, на какво приличам? Целият беше в пресни шевове и стари, отдавна засъхнали рани от куршуми. Просто невероятно е, че съм жив! Взе душ, заля се с одеколон и се облече. Беше шест часа сутринта. Слънчево, птички пеят, вятър никакъв — задаваше се горещ юлски ден. Пусна радиото и попадна на първите новини. Вчера Народното събрание беше гласувало поправки в Наказателния кодекс. За убийство на полицай от двайсет години до смърт... А за убийството на полицейски министър?

Тръгна да се разхожда из сравнително малкия, но добре мебелиран апартамент, на улица „Марин Дринов“, срещу Пето РУ, нает под фалшивата му самоличност. През пердетата виждаше шетнята на ченгетата долу на улицата. Едни отиваха в почивка, други постъпваха на служба, но и през акъла не им минаваше, че форд сиерата, която пазеха по негова молба и срещу дребна почерпка, е собственост на най-търсения престъпник в държавата. Поне един от тях...

Д'еба и живота, д'еба, как стана така, че той, супер-полицаят се превърна в суперкилър на подземния свят? Само алчност ли беше причината, или имаше и други? Фамилни неудачи, ревност, унижения, които истинския мъж, а той беше мъж, по дяволите, не можеше да понесе? От всичко по малко и ето го сега — преследван от всички ченгета в държавата, генерал с неясен статут в КГБ и агент за специални услуги в ЦРУ. Не, животът не е сериозно нещо, да му ебеш майката.

Козела пи кафе на балкона, надвесен над Пето РУ, излезе, купи си вестници и тръгна да се шляе. На моста на бул. „Мадрид“ се размина с един от бившите си подчинени в Легиона на смъртта. Изтръпна... но онзи не го позна и го подмина с пълно безразличие. Това беше някаква утеха в целия хаос. Дали наистина беше неузнаваем? Скита цяла сутрин из най-скъпите кафенета и пъбове в центъра на града, обядва сам в „Шератон“ — никой не му обърна внимание, ничие любопитство не предизвика. Побеляващ мъж между четиридесетте и петдесетте,

облечен пестеливо, но скъпо, носещ единствено венчална халка и часовник, зачетен в пресата. Не можеше да бъде нито мутра, нито ченге в акция. Той беше се превърнал в един преуспял мъж на средна възраст и ако съдбата не му изиграеше лошата шега да го срещне очи в очи с тия, които биха го познали, може би имаше известни шансове за успех.

Прибра се с такси, спусна завесите, съблече се гол и легна. Беше неделя след обяд. През нощта беше срещата му с Бъстър Китън.

* * *

Бъстър Китън преброи двайсет и едно различни лекарства в пилбокса на Грета. Тия гадове я тровят! — беше първата му реакция, но после се зачете в упътванията и косата му настръхна. Жената, която спеше пред очите му с вид на светата невинност, беше много, много болна. Имаше нужда от спешна консултация. Нерон Вълка, Калигула Бесния и цялото им трагично семейство имаха доверие на доктор Александър Алексиев... Грета щеше да спи дълго. Бъстър Китън излезе, пусна колата по инерция до шосето, после се понесе към София. Караше „Нисан“ с регистрация на руското търговско представителство, а това му позволяваше прекомерни скорости.

Докторът прегледа внимателно лекарствата, подреди ги на три отделни купчинки и чешейки плешивото си теме измърмори:

— Ако това е вярно, много зле.

— Какво? — неразбрал, попита Бъстър.

След ново мълчание Алексиев каза:

— Нерядко по медикаментите може да се съди за диагнозата.

— А тя е? — нервно, припряно го прекъсна Бъстър.

— Те са три, коя от коя по-ужасни. Оплаква ли се от главоболие?

— Не знам... още. От скоро съм тук.

Сашо Алексиев стана и тръгна с ръце на задника из хола на вилата.

— Бяло вино имаш ли?

— Ще проверя — Бъстър скочи пъргаво и се върна с бутилка „Евксиноград“, реколта 87. — Има десетина бутилки от това. Става ли за пиене?

— И още как! Извади лед, много лед, и ела да се опитам да ти обясня... — Бъстър вече беше извън хола, затова докторът измънка под нос: — Макар че нищо няма да разбереш, кърваво копеле такава.

Грета страдаше едновременно от кататонен ступор в сравнително лека форма, тежка меланхолия и амнезия, която по всяка вероятност беше овладяна. Ако се съдеше по думите на Бъстър Китън от последните две-три „Кошмарни години“, нямаше кошмари. Помнеше всичко.

— Какво точно е заболяването? — агресивно попита Бъстър.

— Казах ти, че са три с напълно различен метод на лечение... Спортувала ли е?

— Професионално не... Плува добре. Да, обича да плува.

— Каква музика обича?

— Рокове... съвременна.

— Любими цветя, любим цвят, дрехи?

Бъстър се замисли:

— Не знам. Не помня.

Докторът жадно изпи чашата вино, доля си нова и се облегна на стола.

— Виж какво, приятелю, медикаментите ще свършат своята работа. Но истинското лечение е в твои ръце.

Бъстър Китън зейна.

— Не ме гледай тъпо, сериозно ти говоря! На първо време ще махнеш всякакви рокове от вилата. Ще пускаш само тиха оркестрова музика... Е, ще спрем част от лекарствата, но тук трябва да цари спокойствие и тишина! Никакви крясъци, агресивно осветление. Никакви външни контакти една седмица... Ако състоянието ѝ се окаже стабилно, ще почнеш да я водиш да плува. Или много рано сутрин, или много късно вечер... Ако един ден, дай Боже, я чуеш да се залива от смях, тогава ще спрем всички хапове и ще минем на последната фаза на лечението. Ясно ли е?

Бъстър Китън кимна. Той наистина слушаше внимателно, решен да изпълни всяко указание на плешивия доцент, който беше по-болшевик от Сталин, но си разбираше от работата.

— Повтори какво ти казах?

Бъстър се справи блестящо. Само тъп не беше този бандит. Алексиев допи бутилката и стана.

— Откъде имате това прекрасно вино, разбойници такива?

— Не знам. Останало е от някакъв купон. Тук се пие само твърдо гориво. Докторе...

— Кажи?

— Сто долара добре ли са?... Нямам представа как вървят цените на визитациите.

— Глупости! — избухна доцентът. — Аз съм лекар, а не търговец на сирене... Виж, една бутилка от виното няма да ти откажа.

Бъстър Китън насила му набути всичките „Евксиноград“, реколта 87. Бяха единадесет.

* * *

— Пичове, ебаната полиция ми отне международния паспорт — започна Мазния. — Като че ли съм някакъв мошеник. Като Ганди... Или кой знае кой. Жорж Ганчев.

— Не си само ти — обади се президентът на банка „Славяни“. — Всички ни третират като държавни престъпници.

— Тия са луди, бе — скочи Мазния. — Ние сме финансовият мозък на държавата. Трябва да поискаме среща с министър-председателя.

— Поисках среща — отговори Скатов. — Ще ни приеме в присъствието на Генерала.

— Аман от този младок! — изпъшка Мазния. — Добре, ще се срещнем, а после?

— После ще му мислим, Мазен. Важно е да им внушим, че сме готови да играем в един отбор с тях.

В кабинета на Мазния нахлу Иван Конов от варненския клон на „Стопанска банка“.

— Господа! — прегракнал и превъзбуден каза той. — Току-що правителството обяви принудителен фалит на нашата банка!

Председателите на банките „Рустика“, „Прогрес“, „Кристал“, „Славяни“ и „Първа източна международна“ прекараха цяла нощ в умуване. Държавата ги разбиваше, нямаше никакво съмнение, че атаката срещу тях е целенасочена и масирана. От една страна, подпираше ги новосъздаденото чудовище „Сметна палата“, от друга — стопанските полицаи на Генерала. Правителството беше разбрало простата истина, че времето на Нерон Вълка и мутантите му беше безвъзвратно отминало. Силовите групировки отдавна се бяха скрили зад привидно частни банки и участваха във второ действие на оперетата

„Гангстери с бели якички“. А главните действащи лица бяха именно те — банкери, брокери, дилъри и сановници на подземния свят. Искреното им желание беше да приберат оръжието завинаги, да разгонят дебеловратите тъпаци, да се превърнат от бандити в почтени бизнесмени, дори благодетели. Стига държавата да не им задаваше некоректния въпрос: „Как натрупахте капиталите си?“. Но държавата правеше именно това и все повече засилваше натиска. Парламентът промени Наказателния кодекс така, че всяка рекетърска или мокра работа ставаше лудост, психическо заболяване. Създадоха мотоциклетния корпус „Сигма“, което, откъдето и да го гледаш, си беше чиста жандармерия. Животът на артистите-солисти, на рекетърите и автоджамбазите ставаше ад. Удариха митниците, уволниха почти всички купени чиновници и изгониха така наречените силови групировки от предприятията, пазарите, тържищата... и сега последният удар — мозъчният, а това само по себе си значеше и финансовия тръст на ъндърграунда. Да, идваха тежки времена. А може би интересни. Мазния беше стар боец и не се предаваше никога и под никакъв претекст, но помнеше и проклятието на стария евреин „Да ти даде Господ да живееше в интересно време!“.

— Не, пичове — каза той. — Няма смисъл да се унижаваме. Не съм аз този, който ще седи като насрано дете пред премиера и шибания му Генерал, за да слушам наставления и заплахи. Не! Благодаря ще кажа аз на оказаната чест!

— Даваш ли си сметка, че те започват война срещу нас? — апострофира го Бориславов от „Кристал“.

— Щом искат война, ще имат война. Да не е първата? — Мазния показа средния си пръст. — Някой от вас да си спомня кой печелеше битките досега? Така ще е и занапред, мама им да еба демократска! — Мазния стана и разкърши схванатия си от дълго стоене на едно място кръст. — И така, война, пичове! Който носи ташаци в гащите, да вади оръжието. И още нещо — не ви съветвам да го забравяте. В сложни времена се играе на тимове. На нашия капитан съм аз.

* * *

Генерала изчака помощниците си Попов и Проданов и с усилен охрана се отправиха към Министерския съвет.

Премиерът ги посрещна при секретарката си и ги покани в кабинета.

— Имаме ли представа какво ще искат тия бандити? — попита той.

— Горедолу — кимна Генерала, — но по-важно е, че няма да дойдат.

— Изключено — усмихна се министър-председателят. — Срещата е по тяхна молба, а тук е центърът на властта, а не някакъв си порноклуб.

— Няма да дойдат, Иване — каза Генерала. — Имам сведения, че се готвят за война.

Премиерът тръгна из кабинета си.

— Как се воюва с държава, колега? Нали ще им хвърлим цялата полиция! Ако трябва, и войската ще мобилизираме. Президентът няма да ми го откаже.

— И въпреки това няма да дойдат, господин премиер — обади се генерал Проданов. — В страната са се върнали двама от най-печените убийци... може би в света. Не, не преувеличавам. Банковият консорциум ги подготвя за атентати.

— Атентати? Срещу кого?

— Засега със сигурност знаем, че на прицел е нашият министър — продължи да отговаря Проданов, — но много вероятно е и вие да влизате в сметките им.

— Ще посегнат физически на министър-председателя и на министъра на вътрешните работи? Това е прекалено фантастично, генерале.

— За съжаление не, господин премиер. Вие им пресушихте изворите за печалба, направихте ги полузатворници в собствената им страна, а сега се готвите да отнемете грабеното цели седем години. Това малко хора биха простили, а те — никога!

— Ще видим... — замислено каза премиерът. Погледна часовника си. — Времето на срещата започва да тече.

Мълчаха петнайсет минути. Когато изтекоха, премиерът стана и повика секретарката си.

— Господа генерали, срещата с банковия консорциум приключи, но не и нашата. Поръчайте си каквото обичате и нека обсъдим ситуацията. Генерале, кога ще вкараш тия квазибизнесмени зад решетките?

— Скоро — беше отговорът.

* * *

— Добър ден, господин Алкалай.

— Добър да е, Козел. Съдбата реши да се срещнем отново. Козела сви рамене.

— Ако съдбата се нарича КГБ, съгласен съм, господин генерал.

— Маршал, Козел, но това е без значение. Знаеш ли, по-скоро предполагаш ли, защо съм тук?

— Нямам никаква представа, маршале — напълно искрено отговори Козела.

— Все едно — Алкалай отля глътка водка на пода. — Бог да прости Оливия. Помниш ли я?

— Не дължа откровения никому!

— И все пак? — кротко попита Морис Алкалай.

— Няма ден, в който да не мисля за нея — тихо каза Козела, после, като че ли засрамен от собствената си слабост скочи на крака и тръгна из вилата, наета от Бъстър Китън. — Да минем на деловата част, маршале.

Алкалай не му обърна внимание.

— Искам истината да се настани между нас, Козел. Оливия минаваше за моя дъщеря, всъщност беше моя съпруга. Когато се разведохме, я осинових.

Бившият шеф на Ескадрона на смъртта зяпна глупаво.

— Не може да бъде...

— Но е факт! — с метален глас го прекъсна евреинът. — Всичко, което правеше Оливия, беше бягство от мен. И Семерди, и Япончик, и Калигула, и ти самият, бяхте претексти да не изпълнява съпругеските си задължения. Когато установих, че е непоправима, разпоредих наказанието ѝ.

— Бъстър Китън?

— Именно. Той действаше по мои указания.

Настъпи тъпо, дълго, но агресивно мълчание. Козела пиеше трета водка и чувстваше как се вдървяват и без това ранените му лицеви мускули.

— Защо ми казвате това, маршале? Можех да живея със заблудата, че...

— ... че Бъстър Китън е действал сам. Точно това съмнение искам да разсея, Козел. Аз убих Оливия, с чужди ръце. Искам между теб и Бъстър да се породи истинско сътрудничество, а защо не и приятелство.

— Приятелство? — кисело усмихнат, апострофира той.

— Да, Козел. И двамата сте двойни агенти, и двамата сте професионални убийци, извинявай, свикнал съм да назовавам нещата с истинските им имена, а сега и двамата сте на ясла в КГБ. Той за пръв път, ти не!

Отново настъпи мълчание.

— Това ли дойдохте да ми кажете чак от Москва, господин Алкалай?

Евреинът поклати глава.

— Не, генерале. Вашата криворазбрана демокрация силно нарушава руските интереси в България. Вестниците гърмят, че ще участвате на равен старт в Европейския съюз, вашите смахнати лидери ходят по света и молят да ви приобщят в НАТО. Изгонихте десетки съветски специалисти, нека ги наречем руски, от военните си заводи и осъдихте семействата им на глад. Посягате на руската частна собственост по морските и планински курорти, е, вярно, че тя се владее чрез подставени лица, но вас това не ви засяга.

— Законът не го позволява, господин Алкалай.

— Майната му на закона, Козел. Законът сме аз, ти, Бъстър Китън и Ефрем Светеца.

— Тоя пък кой е?

Алкалай отиде до вратата, отвори и тихо се провикна:

— Свинтул.

В хола влезе около трийсетгодишен, елегантен до изящност мъж с натрапчива прилика, а защо не и подчертана, с Робърт Редфорд.

— Запознайте се — Козела пое суха, твърда ръка, която стисна дланта му нито по-лигаво, нито по-мъжествено, отколкото трябваше.

— Това е Ефрем Светеца, Козел, или Свинтул, както се изразяват в Молдова. Това е третият, последен параграф в моята частна конституция. Другите два сте вие с Бъстър Китън.

* * *

Фомич проведе много мощно партията и го матира на трийстия ход. Третата му поредна загуба от казака, въпреки че полагаше истински усилия да се държи на ниво.

— Добре, Султане, печелиш. Следващата партия ще пукна, но ще те бия.

— Няма да има следваща партия днес, Борис. Чакат ни в една банка.

— Банка?

— Да, банка. Не питай, нищо повече няма да ти кажа.

В банка „Рустика“ ги посрещна охраната и ги въведе в кабинета на председателя. Тук вече бяха Козела, Ефрем Светеца и, о ужас, самият Алкалай. Бъстър неволно понечи да се измъкне, но ръката на Фомич го спря учтиво, но твърдо.

— Спокойно, Борис, щом аз съм тук, ти не рискуваш нищо.

— Заповядайте, господа! — иззад бюрото се надигна мъж на около петдесет години, отвори бара, извади бутилка „Джони Уокър“, раздаде сода и лед и им подаде чашите. — За тези, които не ме познават, аз съм президентът на банка „Рустика“ Иван Никодимов. В деловите среди съм известен с прякора Мазния — вдигна чашата и се усмихна лукаво: — Господа, пия за новото начало на руско-българската дружба!

IV

— Козел, Ханс Хакел те безпокои.

Козела се събуди моментално.

— Откъде се обаждаш, майоре?

— От колата си, но тя е паркирана пред дома ти.

— Ще се качиш ли?

— Не, ти ще слезеш. След петнайсет минути те чакам пред пощата на „Оборище“.

* * *

— Кой е Леч Плешивеца?

— За пръв път чувам това име — каза Козела и беше искрен. Леч още не беше влязъл в играта.

— Скоро ще се появи. Той е човекът, който трябва да ти изпие кръвта... След като свършите работата, разбира се.

— Нещо повече?

Хакел му подаде една снимка. Гледаше го несъмнен азиатец и без всякакво съмнение убиец.

— Чеченец, макар че е един от най-известните московски главорези.

— Кога да го чакам?

— Скоро... — неопределено отговори Хакел, карайки като костенурка огромно „Волво 960“ по околоръстното шосе. — Що за птица е Ефрем Светеца?

— Не знам още... Не вярвам да ни пробутат аматьор за такава операция.

Хакел кимна.

— Знаеш ли кой е Иван Фомич Севгун.

Козела се изсмя:

— Човек с моята професия не може да не знае кой е Султана на Краснодар.

— Ще ти секне веселието, Козел. Бързо ще секне, приятелю. Султана е твоя частна поръчка. От мен за теб. Безплатна, естествено.

Да, ставаше все по-дебела и тежка службата за тия шибани централи. Права беше онази поговорка — не си подавай пръста, ако не искаш да ти изядат цялата ръка... или нещо в този смисъл.

— Тая работа е по-сложна от Генерала.

— Знам — каза Хакел. — Севгун е покровител на Бъстър Китън...

Този път Козела го прекъсна:

— По-лошо, Хакел, приятел. Може да не вярваш в такива романтични глупости като любов, приятелство и тем подобни, но те съществуват.

Хакел повиши глас:

— Спести си лекциите, Козел. Севгун ще бъде в България до края на операцията. Чуеш ли камбаната да бие за Генерала, уреждаш сметките си с Бъстър... Знаем, че това е в намеренията ти, но не забравяй моята поръчка! Взemi! Приключиш ли чисто, с този швейцарски паспорт идваш в Солун. Ще те чакам в „Хилтън“. А сега слизай, аз продължавам за Гърция.

Хакел спря, Козела скри новия си паспорт и преди да слезе, чу:

— Пази се от Леч Плешивеца.

Козела взе такси, после колата си и се отправи към вилата, наета от Бъстър Китън. Там вече го чакаше Чеченецът.

* * *

Чудото се случи! Борис Китов се бръснеше, когато чу Грета да се залива от смях. Погледна през процепа на вратата.

Седнала по турски в леглото, болната от кататонен ступор, меланхолия и амнезия, ядеше кайсии, гледаше по телевизията „Том и Джери“ и всеки момент щеше да се задави. Бъстър се заслуша. Това беше веселие, радост, в него нямаше истерия, не се чуваха налудничави нотки. Влезе и се подпря на вратата. Грета му махна приветливо и продължи да се залива от смях, загледана до себеотдаване в детския комикс. Бъстър Китън седна на леглото до нея, отвърна на прегръдката ѝ и заедно догледаха още няколко епизода от сериата.

— Много сладко, нали? — светнала попита тя.

Бъстър кимна неопределено. Грета отиде в тоалетната, бави се десетина минути, но се върна свежа като роза, облечена и гладна.

Обядваха в мотел „Сокол“, на десетина километра от вилата, под тях се синееше някакъв изкуствен водоем, населен от рибари. От запад се трупаха облаци и сенките им пълзяха като змии върху водната повърхност, предчувстваща зараждащата се депресия. Поднасяйки парче от пържолата в уста, Грета внезапно попита:

— От какво съм болна, Борисе?

Нащрек като боец на караул край погребни, Бъстър Китън отговори:

— Не вярвам да има по-здрав човек от теб в този мотел.

— Сериозно те питам.

— Напълно сериозно ти отговарям.

Грета си дояде порцията, допи спрайта си, запали цигара и се взря в лицето му.

— Какво има, Грета... — убеден, че не бива да води откровен разговор, попита той.

— Защо бях в... Русия... в санаториум?

— Беше изпаднала в нервна криза... Тя отшумя. На всеки може да се случи, но това не е болест...

— А какво?

— Временна депресия.

Грета премести поглед върху водната площ и мълча дълго. Бъстър беше започнал да мисли, че е забравила въпроса си, когато изстреля:

— Луда ли съм, Борисе?

Напуши го смях. Отдавна не беше му се случвало, но се смя до задавяне и просълзяване.

— Нещо смешно ли казах? — сърдито попита Грета.

— Виждала ли си луд човек? — овладял веселието, каза той.

— Да.

— Тогава иди се виж в огледалото. И сама ще си отговориш на въпроса.

Грета омекна. Или отговорът я задоволяваше, или концентрацията на временната ѝ агресия се беше разредила.

— Пиех четиринайсет хапчета на ден, после девет... сега само три. По указание на доктор Алексиев ли намаляваш дозата?

— Да — откровено призна Бъстър Китън. — Много скоро ще спреш всичките.

— Кога?

Бъстър Китън се взря в лицето ѝ.

— Сашо Алексиев каза: „Когато я чуеш да се залива от смях, спри всякакви медикаменти.“

— „Том и Джери“?

Бъстър кимна.

— А ако бях останала в Русия?

— Такъв вариант не се предвиждаше.

— Още щях да съм в депресия, нали? — Грета вдигна ръка. — Не ме будалкай като малолетна... Да или не?

— Да — каза Бъстър Китън.

Облаците скриха слънцето, всеки момент щеше да завали. Рибарите прибираха палатки, такъми и се готвеха за масово бягство.

— Къде е Иван Фомич? — попита Грета.

— Не знам... Краснодар... Не съм го чувал десетина дни.

— Той е твой... брат, нали?

Бъстър кимна.

— Би ли могъл да го предадеш... някога?

— Не — сухо отговори Борис Китов.

— А той теб?

— Не.

Очите на Грета се напълниха със сълзи.

— Господи, как ви завиждам — промълви тя. — Такава... такава вяност, такава приятелство.

— Теб да те е предал някой? — Все така сухо продължи Бъстър Китън.

Грета се премести до него, през сълзи каза:

— Аз помня всичко, Борисе — и потърси устните му.

Със свита душа и примряло сърце суперкилърът Бъстър Китън отвърна на целувката ѝ.

* * *

Годеницата на Генерала...

Нона Йотова? Що за птица беше това момиченце? Не за пръв път незначителни персони попадаха случайно в историята с шанс да намерят трайно място там. Що за птици бяха разните му Мини, Лори и така нататък и кой въобще щеше да им помни имената, ако не беше Яворов? Кой щяха да бъдат за историческата памет Елвира, Беатриче и така нататък, ако не бяха великите мъже, натрапили имената им на човечеството? Нули! Боклук! Спукани презервативи!

Козела ходеше като тигър от стая в стая в чуждия, неуютен апартамент, без да забелязва който и да било от недостатъците му. Предстоеше да изиграе последните си козове и трябваше да го направи с математическа прецизност и сатанинско безчувствие. Във втората половина от програмата нямаше съмнения, но в първата...

Можеха ли да се докопат до Генерала чрез Нона? Щом на него му минаваше през ума такава мисъл, сигурно многократно беше минавала през ума и на службите. Кой знае с какви тарикатлъци пазеха гаджето на шефа си? Козела седна рязко и обхвана главата си с длани. Разбира се, че именно чрез Нона щеше да атакува МВР-шефа. Трябваше да мине през най-гъстата охрана, ако искаше да си гарантира успеха... Нона? В кой театър беше актриса това момиче?

* * *

Севгун беше наел апартамент в „Шератон“, две курви за през нощта и не само, че не се криеше — напротив, пръскаше по две-три хиляди долара на вечер и тероризираше и администрацията, и прислугата с новобогаташкото си презрение към законите на хотела. Бъстър Китън го завари гол под копринения халат, с бутилка „Дом Периньон“ в ръка, пиан и хълцащ.

- Здравей, Борис. Сядай и започвай да живееш като казак.
- Лягай да спиш, Фомич. Пиан си като...

— Като казак! — ухилен от ухо до ухо, добави Севгун. — Искаш ли шампанско?

— Не. Къде са момичетата?

— Изгоних ги. Курвите са като вестниците. Трябва да се употребяват навреме.

Бъстър Китън седна срещу него.

— Можеш ли да се съсредоточиш, Фомич?

Казакът кимна и той продължи:

— Генерала живее с една актриса... или певица. Нещо подобно. Мисля, че това е най-уязвимото му място.

Султана на Краснодар изтрезня за миг. Пияните му очи сега отново бяха съсредоточени и умни, хълцането мина, походката се стегна, шампанското беше оставено на масата.

— Появи ли се жена, замирисва на лайна, Борис — Севгун мълча дълго, преди да каже: — Не, това не е пътят към Генерала.

* * *

Мисълта за Нона Йотова не даваше мира и на Продан Проданов. Козела е достатъчно подъл, за да ѝ посегне, но какво ще постигне? Ще извади Бонев от равновесие. Ще го принуди да греши. А Бъстър Китън? Способен ли беше този гангстер да осветка една жена, за да влуди любовника ѝ? Интуицията му подсказваше, че Нона е ключът от вратата, разумът отхвърляше тази мисъл като нелепа. И Бъстър Китън, и Козела бяха професионалисти. И двамата знаеха как се охраняват семействата на висшите ченгета, особено когато водят обявена война с престъпния свят. Не! По-скоро ще го атакуват в кабинета му в министерството, отколкото да кроят сложни ребуси с участието на актрисата... Или певица? Каква всъщност беше тази Нона? Проданов се разхождаше из кабинета си и скърцаше със зъби — лош навик от детинство, който го връхлиташе винаги, когато се чувстваше безпомощен.

* * *

Трябва да скрия Нона и детето, мислеше Генерала, загледан във всекидневната процедура къпане, хранене и приспиване. Можеше да я прати където поиска и да я държи там колкото се налага. Тия шибани атентатори все ще се появят

някога! Ще я изплаша излишно. Жена е, майка... Представа няма каква война се води зад тези стени. Генерала напълни лулата си, запали я и излезе на балкона. Тук, в тази вила, бяха недосегаеми. Охраната беше разположена на един снайперов изстрел, долу, в градината, се разхождаха две свирепи немски овчарки. Тук беше наистина недосегаем освен по въздух.

Генералът настръхна. Разбира се, че ще ме ударят по въздуха. Бонев се прибра, взе мобифона и излезе отново.

— Ще ме атакуват с хеликоптер! — каза той, когато чу глас отсреща. — Направете точен списък на всички налични машини в страната и ги сложете под особен контрол. Този, който опита да отвлече хеликоптер, той е атентаторът.

V

— Къде ще го сгачим? — попита Козела.

За първи път екипът се събираше за работа. Ефрем Светеца? Еба ти светеца, това копеле е садист.

— Да започнем с това къде ни чакат и чакат ли въобще? — намеси се Бъстър Китън.

— Чакай, Борисе! — Козела не откъсваше очи от руснака. Красив, хладнокръвен и с жълти очи като на тигрите. — Първо искам да знаете, че аз не съм камикадзе. Ако подсигурием примерно на трета степен атаката, минимум на троен реланс, трябва да е гарантирано отстъплението.

Бъстър Китън се измъкна от форда, заобиколи го, изпика се в канавката, запали цигара, но не се върна при тях. Козела и Светеца стояха известно време заслушани в някаква музика, която никой от тях не чуваше, после го последваха.

— Пиески ли играеш, Бъстър Китън? — попита Козела.

Не получи отговор.

— В отбори като нашия първо се разпределят ролите — кротко каза той. — Някой трябва да води четата.

— И това, разбира се, трябва да си ти? — заядливо подхвърли бившият генерал от всички възможни болшевишки служби.

— Не, ти! — каза Бъстър Китън. — Чакам те да овладееш нервите си и да се хванем за работа.

Козела се замисли. От тримата той щеше да бъде най-далеч от мишената, но и първият, който ще я атакува. Пропуснеше ли

той, идваше ред на Борис Китов и едва накрая щеше да се появи Светеца с бомбите си. Къде, как, кога?, трескаво мислеше той, но на глас каза:

— Борисе, навремето от тази държава се бягаше само по абсолютно нов, до този момент неприлаган начин. Към Генерала трябва да тръгнем от тази практика. Къде, кога и как според теб ченгетата му ще ни позволят да се доберем до него?

— Затова сме тук, Козел... и затова сме трима.

Настъпи тъпо, кърваво мълчание. Козела огледа ландшафта. Бъстър ги беше довел до някакъв път край запустял открит рудник. Наоколо нямаше нищо освен стърчащи ръждясали желяза и земна шлака. Общо взето лунен пейзаж, но и атентати не се замисляха в дворцови салони. Поне не винаги...

— Някаква идея? — продължи да настоява Козела. — Зад този мъж стои цялото въоръжено войнство на държавата.

— Приемаш ли да командваш отбора? — прекъсна го Бъстър Китън.

— Май нямам друг изход. Ти какво ще кажеш, Светец?

— Аз ще говоря накрая — мързеливо, почти прозявайки се, каза руснакът.

— Отсега нататък ще говориш, когато аз кажа! — остро, но тихо подхвърли Козела, обръщайки му гръб.

— Как го пазят, Бъстър?

— Като светите мощи на Георги Победоносец.

— Активно, от дистанция и по трасето?

Бъстър Китън кимна.

— Точно така.

— На какво разстояние можем да се доберем?

— По-голямо, отколкото ти трябва, Козел. Колата бронирана, снайперисти по покривите... Не, Козел, трябва да търсим друг начин.

— Вилата?

— Същата работа... Ти беше прав, трябва да измислим абсолютно нов начин, иначе наистина ще се превърнем в камикадзета.

Козела запали цигара и дълго мълча, загледан в бившата мина.

— Навремето, приживе на Франко, испанците имаха един премиер, Кареро Бланко се казваше. Ебаваше майката на баските. Те, разбира се, го осъдиха на смърт и го качиха на една шестетажна сграда със все бронирания му автомобил.

Бъстър погледна Светеца.
 — Да сменим реда на атаката?
 Козела кимна:
 — Защо не, ако намалява риска.

* * *

Вечерта Светеца направи първия си доклад.
 — Без предател вътре капанът е абсурден — започна руснакът. — Моите хора го дебнат осми ден. Министерството има пет надземни и един подземен вход. Генерала не ползва два пъти един автомобил, няма точно работно разписание... С две думи — непредвидима цел.

— Кои са твоите хора? — злобно попита Козела.

Ефрем Светеца вдигна красивото си лице към него, прониза го като грифон с жълтите си очи и тихо каза:

— Приемам заповеди единствено от Иван Фомич Севгун и Леч Асанович Асан.

Отново изпадна в безпомощно мълчание.

— Момичето... Нона...

Бъстър поклати глава.

— Да стоим по-далече от полите, Козел.

Козела кимна тъжно.

— Мисли, Бъстър... времето тече.

— Мисля, Козел...

Седяха на полутъмно във вилата край язовир „Огняново“. През стената долиташе глас от телевизора.

— Много трудна задача. Именно затова ръководството реши на теб да повери изпълнението й — като от трибуна издекламира Бъстър.

Козела махна с ръка уморено.

— Не се подпичквай с мен, ако обичаш... — лицето му се озари. — А атака от въздуха?

Бъстър отново го поля със студен душ:

— Този генерал не е паднал с последния дъжд, Козел. Разпоредил е да се следят всички хеликоптери.

Козела зяпна:

— Откъде знаеш?

— Имам източници — каза Бъстър Китън и донесе студена бутилка водка. — КПД — то ми приключи. Който пие, да пие, който не — да се разкара!

* * *

— Джентълмени — с ръце в джобовете на късите си панталони, бос и с лула в устата започна Севгун. — Министър-председател, министри, държавни чиновници се държат като сержанти от вътрешното министерство. Костов се дърви на групировките във Варна, Божков в Добрич и така нататък. Това ме навежда отново на мисълта, че тандемът президент-министър на вътрешните работи са истинската власт в тази страна. С какво им пречим? Отговорът е прост — искат нашите пари, а това значи и нашата власт! Не! — Севгун направи кукиш и се изплю, без да вади лулата. — Мъртъв плъх за тях, сволачите му със сволачи. Тук се връща „Ровър“, идват „Ротманс“ и така нататък, а ние, вори закона, ще оставим ебаната българска държава да ги посрещне? Не! Няма да стане, джентълмени, не и в живота на Иван Фомич Севгун!

Присъстваха тримата атентатори, Леч Плешивеца и шофьорът му, но в съседната стая все още анонимно присъстваше и Морис Алкалай.

— Какво ме дразни, момчета? Българските групировки се укриха и чакат по-добри времена, без да си дават сметка, че такива няма да има. По-умните се изнесоха в Южна Африка и Латинска Америка, но тия, които останаха, до един са в компютрите на МВР и в момента, когато подадат глави от дупките, мечът на правосъдието ще изсвисти от засада. Обясних им го, заявих им, че или ще отидат на открита война с правителството като в Боливия, Колумбия, Казахстан, или са мъртви, в най-добрия случай затворници во веки веков. Получих учтив отказ. Местните артисти са насрани от страх. Значи ние трябва да свършим тяхната работа, което само по себе си значи, че ще вземем и техните парчета торта — Севгун се изплю втори път, извади лулата си и се провикна: — Морис, заповядай на военния съвет.

Влезе Алкалай. Той познаваше всички тук. Козела щеше да става негов зет, Бъстър Китън взриви дъщеря му Оливия при изворите на Топля, Светеца беше известен московски убиец, Чеченецът — бизнесмен от всеруско значение. Алкалай не даде вид, че познава някого, напротив — дори не им кимна.

— Господа — глухо започна той, — България се променя. Навремето тази страна се разкъсваше от един комплекс, който

никой тук не съзнаваше, а именно между значимостта и незначителността. Преведено — от една страна, древен народ, древна култура със значение в световната ценностна съкровищница, от друга, абсолютно незначителна държава, с която дори банановите републики нямат намерение да се съобразяват. Това беше добър инструмент и ние го използвахме. Сега обаче на власт дойде нова политическа класа, която осъзнава този комплекс и е решена да го преодолее. Това биха били похвални усилия, ако не бяха в наш ущърб — Алкалай мълча дълго, загледан в носовите си обувки. — И така, заповедта е „Ликвидирайте Генерала“! Това няма да ни донесе нищо — ще дойде друг, но ние не можем да се откажем — Алкалай повиши глас — от гордост, господа. Правителството знае, че сме пратили вълци на лов за Генерала и ще го пазят като диаманта Кохинор в Британския музей. Нашата професионална чест е поставена на изпитание и вие, нашите вълци, ще удушите жертвения агнец генерал Богомил Бонев, дори ако го скрият на Марс. Това е нашата гордост, господа — добави Алкалай и излезе.

* * *

— Шефе, няма да те атакуват по въздуха — каза генерал Проданов, влизайки в кабинета на Богомил Бонев. — Гепихме един вътрешен агент. Предупредил ги е, че въздухът ще се чисти с летците на Михов.

Генерала стана, подаде ръка на стария си приятел и колега. Посочи му стол, предложи му кафе.

— Много боклук има в министерството, а, Проди?

— Много шефе. Това лайно е от моя отдел. Смятам да го пусна на бързата процедура.

Генерала се замисли.

— Кой е?

— Подполковник Атанас Георгиев.

— Къде е?

— Вързах го долу в килиите... Силен, издръжлив шоп, но алчен... Нищо не можах да откопча от него.

— Да опитам аз... — тихо, като на себе си, каза Бонев.

— Какво? — недочул, попита Проданов.

— Доведи го тук, Проди. Свободен... Ще опитам един древен трик.

* * *

— Имаш ли нещо против мен, Наско? Нещо лично? — попита генералът.

— Не — мрачно отговори предателят.

— Да съм те унизил служебно... Нещо свързано с чинопроизводството?

— Не — продължи да отговаря бившият подполковник.

Генерала се усмихна, наля му кафе, побутна към него кутия „Ротманс“, макар че самият той пушеше лула.

— Тогава защо?

— Десет хиляди долара — беше сухият отговор.

Генерала подсвирна:

— Ниско ме оценяват тия копелета. Аз струвам повече, колега — и след известна пауза: — Кой?

Атанас Георгиев поклати глава:

— Веднъж се става предател, генерале.

— Говори, мръсник! — намеси се Проданов. — Имаш три деца, боклук с боклук. Мисли за тях.

— Проданов, моля ви — прекъсна го Генерала. — Да не си служим с такива квалификации — Бонев пи кафе, пуши от лулата си и мълча дълго, началнически. — Знаеш ли подполковник, че без да искаш ти подсигури петдесет процента от защитата ми? Ако „Нева“ беше избрала една истинска атака от въздуха, шансът им щеше да е огромен. Срамно огромен за нас, колега.

Предателят зяпна:

— Как така?

— Точно така. Генерал Михов може да покрие всеки азимут, но не и някаква си вила в планински район, достъпна само за бойни хеликоптери. А ако бяха избрали делтаплан, а? Кой в тази страна е в състояние да изчисли броя им... И така, подполковник Георгиев — Кой?

Предателят мълча много дълго, но не се отказа нито от кафето, нито от цигарата.

— Генерале, дайте ми три дни за размисъл? — умолително каза той. Беше видимо пречупен.

Бонев скочи, изкрещя:

— Три часа! Вън! — и изгледа как със смазана походка бившият подполковник напуска кабинета му. И три минути са му много!, помисли той, преди да се заеме с работата си.

* * *

Беше прав. На път за килията Атанас Георгиев изпя всичко. Като бивш служител на Ескадрона на смъртта и пряко подчинен на генерал Милетиев — Жаров и така нататък, тоест Козела, той бил потърсен от негово име от анонимен гангстер, но по описанието му за Проданов беше детска игра да разпознае Бъстър Китън... Най-лошото се беше случило — Кооперация между Козела и Бъстър! Блазе ти, Продане, чакат те много безсънни нощи.

* * *

Генерала повика шефовете на стопанския си отдел и им връчи заповеди за арест и обиск на четиринайсет банкери и кредитни милионери. Сред тях бяха Скатов, Вранчев, Томов, Никодимов-Мазния и много други. Време беше да пресуши финансовите ручейчета на бандите... и това беше първата акция. Под удара на „стопаните“ щяха да минат повече от две хиляди по-едри или по-дребни мошеници от цялата страна.

* * *

Алкалай, Леч, Севгун, Козела и Бъстър Китън пиеха уиски под асмата на верандата на вилата. Мълчаха и се наслаждаваха на фантастичната августовска нощ. Беше петнайсти август — Успение Богородично — нощ за покаяние и размисъл.

— Чист българин ли си, Борис? — попита Алкалай.

— Македонец от Банско — беше отговорът. Алкалай се засмя широко с изкуствените си бели зъби.

— Македонец, казак, чеченец и евреин... хубава компания.

— ООН — обади се Севгун.

Никой не се засмя на иначе духовитата шега.

— Какво правим в този земен рай, господа? — продължи Алкалай. — Само на тази тераса и само между нас има толкова омраза, годна да удуши една Швейцария например... — Алкалай запали от прословутия си „Бенсън“. — Ще простя ли аз на

Козела, че вместо да върне дъщеря ми и сега да бъде жива и красива като водна лилия... — в краката им проблясваше изкуствено езеро, в което плуваха водни лилии — ... ще простя ли на Бъстър Китън, че върза дъщеря ми върху взрив и я разкъса на парчета...

— Ще простиш ли, Алкалай? — остро го прекъсна Бъстър Китън.

— Господин Алкалай — кротко го коригира евреинът и мълча дълго, загледан във водата. — Оливия беше демон, Бъстър, и не ти, а аз и всевишния я наказахме — Алкалай вдигна ръка като за благословия. — Прощавам ти убийството на дъщеря ми, Борис Китов, дано и генерал Жаров ти прости, иначе всичко, което правим, е напразно.

Козела стана и подаде ръка на Бъстър. Килърът с видимо неудоволствие пое дланта му.

— Добре — Алкалай побърза да прекрати театъра. — Генерала? По суша и въздух е неуязвим, така ли?

— Да — каза Козела.

— Воден път?

— Няма.

— Тогава остава артилерията. Поръчах няколко самонасочващи се снаряди, господа. В неделя ще бъдат в София, наздраве!

* * *

Бъстър Китън изпрати „гостите си“ и отиде да види Грета. Телевизорът работеше в спалнята, но нея я нямаше. Сигурно е в банята!, реши той и тръгна да я предупреди, че се е прибрал... и я видя в прегръдките на Ефрем Светеца. Целуваха се, впити като пиявици един в друг.

Бъстър се върна в спалнята, измъкна зигзаузера си, зареди го и застана прав с цевта надолу в средата на спалнята. Утре!, крещеше наранената му гордост, утре ще действаш, Борис Китов! Сега е време да мислиш!

VI

Проданов гледаше куп чертежи, струпани на бюрото му. Близо петдесет експерти чакаха да се запознаят с документите.

Това бяха офицери от артилерийските поделения край София, дошли по заповед на началника на Генералния щаб с пълни разработки за възможни огневи точки, отстояния и секретни гнезда, годни да бъдат разположени за атака срещу вилата на Генерала. Проданов четеше и се обливаше в пот. Възможните точки за обстрелване бяха около четири хиляди. Когато вдигна глава, срещна ужасените погледи на военните.

— Терористите не служат във вашите поделения, нали? — троснато каза той. — Откъде ще си доставят оръжие и снаряди?

Млад подполковник се зае с отговора:

— Не е необходимо оръдие, генерале. Има подвижни установки. Достатъчна е една тръба, бойна глава и запалка.

— И откъде ще ги вземат шибаните атентатори? Вашите погребени не се ли охраняват?

— Охраняват се — продължи подполковникът. — Сега дори са под засилена охрана, но това не е някаква гаранция, че не може да се възпроизведе изстрел.

— Не разбирам — все по-раздразнен, продължи да разпитва Проданов.

Военните се спогледаха.

— Терористите могат да внесат всичко, което им е необходимо.

Да! Проданов се сети за онзи бестселър, не помнеше нито заглавието на книгата, нито името на автора, но сюжета нямаше да забрави никога. КГБ внасяше чарк по чарк съставните части на атомна бомба, за да я взриви наред Лондон... Да, шибаните му копелета можеха да постъпят по същия начин.

— Добре де, какво трябва да се направи според вас?

— Да се обезвредят огневите точки.

— Четири хиляди? — удивен възкликна той. — Колко души ще ми трябват за такава операция, господа?

— По наши сметки двайсет хиляди командоси, господин генерал — отговори подполковникът. Кой знае защо Проданов чу иронични нотки в гласа му. Двайсет хиляди командоси! Операция, абсурдна и за НАТО. Проданов им благодари, претупа срещата, отключи касата и отпи дълга, отчаяна глътка водка.

* * *

Грета беше опържила наденички в доматиен сос, беше направила салата, сервира бира, ракия... но не го викаше.

Бъстър Китън умишлено се бавеше, заслушан в някакво рокаджийско предаване. Вече сигурен, че салатата е станала на вода, а надениците на кокал, той се вдигна, запали цигара и излезе на терасата.

— Гретхен, знаеш ли в коя част на България се намираме?

Очаквала най-малко такъв въпрос, объркана, отчаяна, полунормална, полулуда, тя отговори безпогрешно:

— Там, където трябва да бъдем.

Бъстър оцени този отговор по своему.

— Защо има три прибора на масата?

— За теб, Ефи и за мен — невинно отговори Грета.

— Ефи?

— Ефрем... Руснакът... твоят гостенин, Борисе.

Бъстър кимна.

— Да, но днес той няма да обядва с нас.

— Мъртъв ли е? — с ужасено лице попита Грета.

Бъстър запали цигара, побутна напред чинията си, жест, който означаваше „Няма да хапна нищо от тази маса!“.

— Как ти мина тази мисъл, Грета?

През лицето ѝ пробягаха най-различни настроения — от гузност до пълната невинност — които една лоша актриса би могла да изобрази без режисьорска помощ.

— Няма го тук... Свикнала съм...

— На какво си свикнала? — прекъсна я Бъстър. Дръпна от цигарата, погледна я от упор в очите и добави: — Ефи или Ефрем Светеца, както е известен в Русия е професионален убиец и ако не е тук някъде по служба... — Вдигна поглед към тавана и промълви колкото се можеше по-тихо: — Изхвърли всичко от тази маса в боклука... може с посудата... След един час сменяме квартирата.

Когато я погледна, Грета плачеше горко и без глас.

— Уби ли го? — с върховно усилие попита тя.

Бъстър Китън не отговори, не отговори и по-късно, в колата, когато Грета промълви като в унес:

— Влюбена съм в този руснак, Борисе!

* * *

Проданов изчака при секретарката повече от половин час, преди да влезе в кабинета на Генерала.

— Аман от тебе, Продане! — полушеговито, полунаистина каза Бонев.

— Същото мога да кажа и за теб! — Проданов се отпусна на стола и хвърли кожената си чанта на масата. — От Секретариата ми дадоха списък на публичните ти изяви — дванайсет за следващите десет дни.

— Е, и?

— При положение, че по следите ти са суперубийци?

— Това е твой проблем, колега!

— Големи яйца, че е мой проблем, като на теб ти хвъркне главата. Не можеш ли да изчакаш да се справим с тази банда... Тогава ако щеш иди на плаж „Мария Луиза“.

— Виж, приятелю, какво ще ти кажа — Бонев запали лулата си. — Гледал ли си „Денят на Чакала“?

— Гледал съм. Какво от това?

— На двайсет и осми август всяка година генерал Де Гол награждаваше с ордени старата гвардия. Пети отдел, френското разузнаване, се опита да му забрани. Имаха сигнал, че Чакала е избрал именно този ден за атентат срещу него. Помниш ли какво им отговори президентът на Петата република?

— Не — искрено отговори Проданов.

— Генералът каза на шефа на разузнаването: „Моята работа е да наградя героите на Франция, вашата е да пазите живота на президента!“ Ясно ли ти е, Проди?

— Ясно ми е! — Проданов стана и излезе от кабинета.

На секретарката ѝ се стори, че мърмори под нос: „Всички в тази държава са луди!“

* * *

Мазния, предупреден от вътрешни предатели в министерството, беше събрал последните си съратници, преди да отлети през Атина за Претория. МВР му беше издало заповед за неотклонение, без да се съобразява, че срещу двайсет долара всеки може да напусне тази държава през VIP на аерогара София. Някои от ченгетата не бяха си свършили докрай работата или умишлено бяха оставили изход за плъховете, които напускат кораба.

— Целият удар ще се стовари във Варна, пичове — започна Мазния. Беше с боядисана коса, с мустаци и дебели рогови очила със стъкла без диоптри. — Уж са осъдили на смърт

членовете на правителството, а всъщност им хвърлят прах в очите. Докато великите млади демократични вождове на нова България си пазят задниците от куршуми, руснаците трайно ще се настанят от хотел „Черно море“ до Дуранкулак.

— Искаш да кажеш, че атентатът срещу Бонев е операция за отвлечане на вниманието? — попита някой. За Мазния беше без значение кой.

— На такова лайно ми мирише съвместната операция на ЦРУ и КГБ... Както и да е. Тръгвам, пичове! Ще ви се обадя от Претория.

Мазния се качи в мерцедеса си. Вътре вече беше жена му и трийсетгодишната им полусляпа дъщеря.

— Сбогом, пичове. Умната. България си е наша — шеговито каза той. Влезе, затвори вратата и заповяда на шофьора: — Давай!

* * *

Леч Плешивеца откри кръчма на сънародници, пи с тях до среднощ, след което щедро ги покани на бар. Избора остави на тях. Отидоха в новооткритата бандитска дискотека „Нерон 2“ в сърцето на Борисовата градина.

Леч отрупа масата с гангстерско великолепие. Скъпо уиски, коняци, шампанско, ядки — общо взето всички „екстри“, които предлагаше заведението. Размахът му направи впечатление на сводниците и проститутките не закъсняха. Леч сложи по една курва на коляно и се отдаде на удоволствията, които само много пари можеха да доставят. Пиенето обаче им извъртя лоша шега. Един от чеченците извади нож на някакъв пиян бабаит. Последва масово сбиване и едва намесата на командосите успя да въведе ред. Заведоха чеченците в Първо РПУ, взеха им отпечатъци от пръстите и на сутринта ги пуснаха. Леч Плешивеца беше лежал из сибирските тюрми, така че някакъв нещастен софийски арест въобще не го стряскаше, лошото беше, че завинаги попадна в компютъра на българската полиция. Голям гаф! Но още по-голям гаф беше, че не го каза нито на Алкалай, нито на Севгун.

* * *

Проданов се прибра, огледа се във входа по навик с ръка на дръжката на пистолета, бръкна по инерция в дупката на пощенската кутия, въпреки че ако имаше поща, Поли още към десет сутринта щеше да я е прибрала, и тежко се заизкачва по безконечните стълби. Асансьорът не работеше трети месец от немотия. Лесно им е на тия от долните етажи!, както всяка вечер помисли той и безропотно продължи пътя си нагоре.

Отключи. Беше светло, но странно тихо. Поли обикновено гледаше телевизия по това време... Влезе в хола и веднага разбра кой му е на гости. Двамата дангалаци с джинси, коси до раменете и туристически обувки бяха синовете на Поли и Козела.

— Проди... — започна жена му.

— Знам кои са младите господа — прекъсна я той. — Добре дошли. Сега ще се върна.

Измит, преоблякъл се по домашному, той отново се върна в хола.

— Кога пристигнахте, момчета? — насилено весело произнесе той, отваряйки барчето на конфекционната си мебелна секция.

— Къде е баща ни? — попита по-големият.

Май Иван се казваше?, Проданов се усмихна кисело:

— И аз бих искал да знам.

— За да го арестуваш, нали?

Проданов си наля водка и седна.

— Да, баща ви е нарушавал многократно законите на тази страна.

— Това е лъжа — обади се малкият. Тоя със сигурност е Асен.

— Спорно момчета, спорно... Но дори да приемем тази версия, Иван Милетиев е бивш генерал, разжалван в редник и обявен за национално издирване.

— Защо? — попита Иван.

Проданов мълча известно време.

— Не съм аз човекът, който ще произнася присъдата на баща ви. Моята задача, мое служебно задължение е да го заловя и да го предам на следствието.

— Ти си генерал, нали? — нагло попита Асен.

— Да, момче. За разлика от Иван Милетиев аз наистина съм генерал.

— И съпруг на жена му?

— Съпруг на майка ви, момчета.

— Чакай — Иван вдигна ръка като баскетболист, искащ пас.

— Майка ни не е твоя работа. Щом може да е жена на врага на баща ни, тя не ни е никаква майка! Тая...

Проданов скочи:

— Още една дума, хлапак, и ще те накарам да пикаеш кръв!

— Проди... — проплака Поли.

— Моля те — кресна Проданов. — Няма да допусна да обиждат жена ми дори и нейните синове... Дори бившите!

На вратата се позвъни два пъти. Плахо. Звънецът едва се чу.

— Ще видя кой е — каза троснато Проданов и излезе...

След секунди обаче влезе, окован в белезници, следван от Козела.

— Добре дошли, момчета! Спокойно, ще говорим по-късно. Здравей, Поли. Пригответи багажа на синовете ни. Идват с мен.

— Багажът ни е в коридора — извика превъзбуденият, светнал от щастие Асен.

— Още по-добре. Вземете го и ме чакайте на входа. По-бързо. Нямаме много време.

Момчетата се подчиниха на заповедта на баща си. Когато външната врата се затръшна, Проданов се обади:

— Играеш си с огъня, Козел.

— За по-безопасно ти си играй с пишката — Козела преряза кабела на телефона, видя мобифон на секцията и го сложи в джоба си.

— Няма да се лее кръв, Поли. Това беше всичко. Дойдох да си прибера децата... мое право, нали? А сега си отивам. Виж това — Козела й показа ключа от белезниците. — На излизане ще го пусна в пощенската кутия. Сбогом.

* * *

— Здравей, Борис — Светеца гледеше някакъв футболен мач по телевизията, качил босите си крака на масичката.

— Здравей, Ефрем.

Бъстър Китън влезе в банята. Обръсна се втори път за деня, взе душ, облече копринен черен костюм от покойния педераст версаче, поръси се обилно с одеколон и се върна при Светеца.

— На бал ли си тръгнал?

— Нещо подобно... — неопределено отговори Бъстър Китън, прибирайки парите си от един брезентов сак по джобовете.

— Къде е Грета? Щеше да готви някакъв български специалитет за вечеря.

Бъстър Китън беше готов за излизане.

— Няма я Грета. Няма и да я има. Забрави за нея.

Полугол, бос, а може би и полупиян Светеца измъкна тежък боен „Стечник“ като от задника си.

— Я ела тука, Бъстър Китън. Там, разкопчай сакото, отвори го... Извади зигзауера с два пръста и го остави на масата. Добре. Седни. А сега ми обясни какво значи няма я Грета, няма и да я има! Какво искаше да кажеш, Бъстър Китън?

— Това, което чу, руско лайно. Край с Грета. Панимаеш?

— Не панимаю. Искам подробни обяснения, иначе ще направя мозъка ти на квас... Чувал ли си за това руско национално питие?

Бъстър Китън запали цигара и издиша дима в лицето му. Въобще не му пукаше какво ще предприеме този пьян, свиреп Светец. Беше му дошло до гуша да се крие, да се пази, да трепери за живота си. Ебал съм му майката! Скова го студ и животински бяс. Бъстър се пресегна да загаси цигарата в пепелника, но това беше лъжливо движение, скочи и полетя на флеш срещу руснака, грабна цевта на стечника, вдигна я към тавана и стовари глава в носа на Светеца. Атаката беше светкавична, дива и толкова отчаяна, че пийналият Светец не можа да реагира. Един, два, три юмука стовари върху зашеметения руснак, когато чу:

— Стига, Борис. Ще го убиеш.

Севгун се беше подпрял на вратата и беше изгледал целия екшън.

— Стига! Трябва ми жив!

* * *

Половин час по-късно пристигна Козела със синовете си.

— Дигайте си задниците, колеги. Тази вечер ще гепим Генерала. Отива на концерт в НДК.

— Откъде знаеш? — попита Бъстър.

Козела му показва мобифона.

— На Продан е... Генерала мислеше, че говори с него.

— Проданов жив ли е?

— Да, но не може да иде и да признае: „Козела ми тури сейкото и ми отне служебния мобифон!“ Не и той. Познавам го от двайсет години.

— Чакайте! — Севгун се заразхожда из хола. — Кога му отне слушалката?

— Преди един час... час и десет.

— Генерала отива на концерт и поръча на Проданов да му подсили охраната, нали?

— Точно така.

— Но Проданов не е получил това съобщение? Добре ли те разбирам?

— Да. Получих го от негово име.

— И ще отиде в НДК само с личните си телохранители?

— Разбира се, Фомич. Засега само те и аз знаем, че ще ходи на концерт.

— Идеално. Кога ще го ударим — на входа, на изхода?

— Имаме двайсет минути до началото и около два часа до края — отговори Козела.

— Добре, господо. Тази вечер ще посрещнем генерал Бонев пред вашата гордост... Как беше... някакъв дворец?

Козела настани синовете си, облече блейзър, въоръжи се до зъби и излезе на терасата да изчака другите. Тогава мобифонът се обади отново. Беше Проданов. Обзет от лоши предчувствия, Козела включи апарата.

— Да.

— Откажи се, Козел. Зная, че Генерала отива в НДК. Ще пратя всичко, годно да стреля, да го пази. Не ти мина номерът. Предлагам ти сделка. Ти да ми подхвърлиш мобифона, а аз при задържането ти, а това ще стане неминуемо рано или късно, да не те застрелям за оказване на съпротива. Намери начин утре до обяд да ми върнеш апарата.

Връзката се разпадна.

Козела седя в мрака на градината като ударен от гръм, докато Севгун не го върна на земята.

— Готов ли си, Козел.

— Отбой, момчета. Проданов е разгадал играта.

— Пленница ли съм, Борисе? — попита Грета.

— Не. Курва — беше отговорът.

— Знам ги тия приказки. Каква работа ти вършат?

Бъстър Китън я погледна разсеяно.

— Аз сам си върша работата, Гретхен. Приказките не са по моята част. Искам да знаеш обаче, че аз съм капитан на отбора и каквото кажа, това ще бъде.

— Каква е заповедта, капитане? — с откровена злоба попита тя.

— Влизаш в час... — разсеяно на пръв поглед, но всъщност напрегнат като тетива на лък, отговори той. — Слушай ме внимателно, Гретхен!

— Не ме наричай Гретхен! — кресна тя.

— Добре, Гретхен, а сега слушай внимателно. Ние сме жертвени овни. Козела, аз и твоя възлюбен Светец. Ти си тук, за да оцелееш... Последният ми подарък за теб. Ще го приемеш насилствено. Стой тук, слушай радио... наел съм жена да се грижи за теб и гард да ти счупи кокалите, ако опиташ да излезеш извън този двор... Ако чуеш от радиото, че съм мъртъв — ти си свободна, ако не — лично ще дойда да те освободя... А дотогава — довиждане или сбогом — Господ знае!

Борис Китов тръгна към форда, Грета изкрещя след него:

— Що за диво село е това, по дяволите?

— Последното ми убежище! — през рамо каза той, а на ум: Родната къща на Нерон Вълка.

* * *

Къде ли се крият тия гадове?, мислеше Проданов, докато гледаше как работниците подреждат новата му служебна вила. В държавата се разгоря аферата Газпром. Това не е нищо друго освен опит на Русия да възстанови диктата си у нас и на комунистите да се възползват от кризата и да се върнат на власт. Да, ама кой ще провежда активните мероприятия тук: КГБ чрез Алкалай, сие и острие афганци начело с Козела?

Проданов се изпоти и хукна из двора си.

Ами да, да му ебеш майката. Посягането на Генерала е най-банално отвлечане на вниманието. Истинската цел е властта, цялата власт и нищо друго, освен властта.

— Момчета — извика той на работниците. — Налага се спешно да слеза в София. Без мърляви работи! Ще пратя жена ми да ви надзирава.

* * *

Колегията на МВР се събра малко преди полунощ.

— Искат да ни изклатят, шефе — започна грохналият от умора, напрежение и нерви Проданов. — Уж са пуснали суперкилъри за главата ти, а раздуват газовия проблем. Русия не е толкова тъпа да даде два пъти повече пари и да заобиколи България. СССР щеше да го направи, прагматична Русия никога. Комунистите виждат в такъв конфликт звездния си шанс да се върнат на власт отново с руска помощ, но кукиш! Те не влизат в сметката!

— Защо? — попита Генералът.

— Като властници се държаха като пълни посерковци, сега в опозиция — като плачещи върби. Кой идиот ще заложи на такава посрана карта?

— Тогава защо Керестеджянц прави тайна среща с тях?

Проданов скочи:

— Не с тях... опазил го Господ от такива левашки ходове. Той иска от БСП да му представи интелектуалния си елит — академици, професори, писатели... И те, тъпаците, това и направиха. Докато ние чакаме разни убийци по ъглите, в България започна да функционира комитет за защита на руско-българските връзки... знаеш им целия слоган: Вековна дружба, братска кръв и тем подобни глупости.

— Добре бе, Проди. Козела и Бъстър Китън в София ли са?

— Да.

— Защо?

— Според тях да убият министъра на вътрешните работи, а всъщност да дестабилизируют страната.

Генерала запали пурата си.

— Какво е американското участие в тази пиеса?

— Никакво — кресна Проданов. — Те както винаги не са разбрали сюжета, не следят внимателно действието и си въобразяват, че спре ли трафикът на гангстери на Запад, проблемите им са свършили.

— Не може да са толкова наивни.

— Може, Богомиле. Знаеш ли какво установих по интуиция? Бившият генерал от КГБ, Козела, сега работи за ЦРУ, а наемният убиец на Ленгли е довереният човек на Москва в тази операция.

След дълго мълчание Генерала попита:

— И все пак те са тук за главата ми?

— Да. Засякох платежни сметки от руската „Онексимбанк“ до подставени техни лица тук. Чувал ли си за тази банка?

Бонев кимна.

— Подставени... искаш да кажеш, че самият Елцин има пръст в този заговор?

— Елцин е Русия, братко, а Русия не обича да получава шамари от независими джуджета като България.

След ново мълчание главният секретар каза:

— Май ще трябва да отваряме очите на американците.

Проданов поклати глава:

— Имам по-добра идея. Англичаните. МИ-6.

Всички в залата се засмяха.

— Респектиран си от перфектния начин, по който очистиха лейди Даяна, нали?

— Не. Онези бяха МИ-5. Вътрешните им служби. Искам да пусна този състезателен кон на манежа. Ако им се сблъскат интересите, Генерала ще черпи по едно.

— Генерал Проданов — обади се Гюров, шефът на контраразузнаването. — У нас действат почти всички световни разузнавателни служби, включително Интелиджън сървис и прословутите Джеймсбондовци МИ-6.

— Знам, знам ги поименно... Това, което предлагам, е да повикаме на помощ самия Джеймс Бонд!

— Уил Терънс Смит? — възкликна Гюров.

— Именно — пламнал от възбуда, кимна Проданов.

* * *

Алкалай дочете доклада на Думата, остави го и дълго мълча, загледан в студения дъжд на есенна Москва. Това шибано НАТО, към което се стремяха българите, беше последната му грижа. Той беше преди всичко евреин, космополит, а после генерал от руските секретни служби. За себе си знаеше, че българското правителство няма шанс да води независима и сигурна политика извън атлантическите структури. На масата му имаше превод от статията на някакъв

политолог, който много находчиво беше казал: „Кой е почувствителен — една империя като Русия, загубила империята си, или една малка България, намерила независимостта си?“ Да, София не искаше руски ботуш, руски диктат, руска протекция, но искаха руски газ, а това беше камата, с която ще бъдат заклани. Въпросът е как? По всичко личеше, че младият и амбициозен генерал ще счупи зъбите на мафиотските структури. В телевизионни интервюта той неведнъж даде да се разбере, че знае поименно кой трябва да влезе зад решетките. Парламентът гласува закон срещу кредитните „милионери“, а това де факто водеше до пълно пресъхване на нелегални източници за финансиране на сенчестите структури. Значи отново ние ще трябва да бъркаме дълбоко в джоба... Проклето НАТО! Еб твая мать! Българските мафиоти са амортизирана банда... Значи трябва да се създаде нова. В пълна нелегалност и с абсолютно нови хора.

— Козел, Алкалай.

— Слушам, маршале.

— Разговорът е дълъг. Сам ли си?

— Почти... със синовете си.

Алкалай помълча известно време, изглежда се колебаеше дали да продължи, но все пак каза:

— В каква степен аз лично мога да разчитам на теб?

— Не обичам клетвите, маршал. Във възможната.

— Добре. И това е достатъчно. Какво стана със състава на Ескадрона?

— Разпуснах го под контрол... Разбираемо ли се изразявам?

— Напълно, Козел. В какъв срок можеш да го събереш?

— Теоретически веднага... но казарма, оръжие.

— Не, Козел. Този път тактиката ще бъде друга. Давам ти десет дни срок да предизвикаш народни вълнения срещу българската политика спрямо Русия. Големият брат, дядо Иван... по-добре от мен ги знаеш тия глупости. Готов ли си?

Козела мълча дълго, пот рукна под мишниците му.

— Имам един проблем, маршале. Трябва да изведе децата си от страната. Досега следваха в Америка, но там станаха три пъти разменна монета.

— Искаш да ги взема под моя закрила?

— Не искам — изкрещя Козела. — Моля на колене!

Алкалай се закашля неловко.

— Ала гер, ком ала гер, Козел. Имаш го. Как предлагаш да стане?

— Между Дуранкулак и Шабла има едно запустяло селскостопанско летище. Твърдица. Чувате ли ме, маршале?

— Повече, Козел, записвам. Кога ще посрещнете моя хеликоптер?

— Утре през нощта между полунощ и два?

— Добре... Бъдете там... След това ще те потърся отново.

* * *

— Къде изчезна, Козел? — привидно разсеяно, попита Бъстър Китън.

— Погрижих се за момчетата.

— Америка?

— Русия... при Алкалай.

— Ако беше поискал моята помощ, сега щяха да са при Севгун в Краснодар. Най-добре пазеният рай, Козел... по-добре от Швейцария.

— И да се превърна в твой роб. Благодаря, колега. Имаш ли нещо за пиене?

— В хладилника има водка.

Козела наля една водна чаша водка и още една с ледена вода и се върна в хола на вилата.

— Пътувах в рейс с телевизор. Гледам новините и кой мислиш виждам между депутати, министри и прочие ебалници? Маджо и Маргина, моля ти се! Елегантни, усмихнати благодетели. Те са благодетели, момче, а нас всяко неграмотно ченге може да ни застреля и ще получи нашивка.

— На какво се чудиш толкова! — все така безучастно каза Бъстър. — Не си ли чувал за белите якички?

— Чувал съм аз, но те не са ти нито Андрей Луканов, нито Христо Христов, нито Васил Коларов... нито дори Тодор Вълчев и великият Татарчев, лайното му с лайно!

— Списъкът може да се продължи до безкрайност.

— Ти го продължавай — каза уморено Козела и отпи глътка водка.

Бъстър също си наля пиене и седна срещу него.

— Наздраве — каза той. Козела повдигна вяло чашата си. — Ти си бил чувствителен, бе.

— Не се ебавай с мен, Борисе. Гепил си ме в много шибано настроение.

— Не се ебавам, напротив. Първо, ти дойде при мен, Козел, второ, пиеш от моята водка и трето...

— Еби се в гъза!

— И трето — Светеца изчезна.

Козела веднага изгуби уморения си размазан вид.

— Как изчезна?

— Открадна всичките ми пари... в наличност, разбира се. Облякъл е мои дрехи и според мен търси Грета в София!

— Грета? Какво общо има...

— Между тях беше пламнала... да кажем симпатия — горчиво каза Бъстър, но на Козела тази интонация не убягна.

— Има ли шанс да я открие?

— Никакъв.

— По-добре от нищо... — Козела остави чашата и взе главата си в длани. — Севгун не знае ли къде е?

— Не. Извън контрол е.

Козела отиде да пикае, изми се и се върна в хола.

— Тръгвай, Борисе. Трябва да го спрем! Знам няколко руски бърлоги.

Пребродиха всички бардаци от Халите до Лъвов мост, прехвърлиха се зад Новотела из шиптърските заведения. Ефрем Светеца го нямаше никъде.

— Колко пари ти сви? — попита Козела.

— Повече от три хиляди долара.

Козела подсвирна.

— С толкова мангизи Светеца ще потърси по-люксови удоволствия.

Обходиха „Суингинг хол“, „Клъв“, „Арт Клуб“. Като че ли беше потънал в земята.

— Остави, Козел. Губим си времето.

— Аз съм жив, защото не оставям никога нищо... — разсеяно отговори бившият генерал.

Обходиха стотици кръчми, пъбове, ресторанти, публични домове... и го намериха. Пиеше „Джим Бийм“ и говореше с някакво много красиво и много разголено момиче.

— Брат'о — Козела тури длан върху рамото на бодигарда. — Кой е онзи ангел там?

— Защо?

— Отговорът струва десет долара — набута ги в горния джоб на самото му.

— Валя, украинка... Прави стриптийз на пръта... но преди половин час свърши номерът ѝ.

— Можеш ли да я извикаш за една минута. Имам да казвам нещо дискретно на партньора ѝ.

Бодигардът се поколеба, но все пак десет долара са десет долара. Момичето тръгна към бара, Козела към Светеца. Седна срещу него и веднага го застреля. Куршум в сърцето, контрола в черния дроб, прегърна го, изпразни му джобовете и стана. Бъстър Китън и бодигардът го чакаха на входа.

— Готово. Светеца ти връща борча — каза той, подавайки парите на Бъстър, измъкна пистолета, пръсна черепа на бодигарда и бавно напуснаха заведението.

* * *

Десет минути по-късно Проданов беше на местопроизшествието.

— Да се затворят всички изходи и входове към София — изкрещя той. — Ония гадове са в града.

— Откъде знаеш, че са те, шефе?

— Козела е оставил подписа си. На пръв поглед безсмисленото убийство на охраната е заличаване на следи. Предпазил се е от словесен портрет, без да си дава сметка, че той понякога се съставя от косвени действия.

* * *

Козела обаче познаваше мисловния диапазон на генерал Проданов.

— Тази нощ ще прекараме в един бардак... Държи го мой човек. Проданов няма нерви и утре по обяд, най-късно вечерта ще вдигне блокадата.

Проданов държа блокадата сто часа.

* * *

Вечеряха и сега пиеха ракия с печени чушки, които солташакът на Козела беше им сервирал. Под тях светеше булевард „Мария Луиза“, отдолу се навъртаха евтини

проститутки и сводници, предимно цигани, от време на време полицаите минаваха на рутинни проверки и това беше всичко за три часа и десет минути сутринта на девети октомври.

Седяха на двете продънени легла, опрели гръб в стените. Мълчаха. Не че нямаше какво да си кажат точно те двамата, но въпреки това мълчаха много дълго.

— Грета в България ли е? — по някое време наруши тишината Козела.

— Да. В Брестница... родното село на Вълка. Козела зяпна.

— Не ми ли гласуваш извънредно доверие? Бъстър сви рамене.

— И аз знам къде са синовете ти.

Прав е!, помисли Козела, но на глас каза:

— Ако този път не играем в един отбор, шансът ни за измъкване е почти нулев.

— Знам — каза Бъстър Китън. — Аз съм в отбора.

Пиха по глътка. Започна да ми се услажда, д'еба мама му! помисли Козела.

— Започна да ми завлиза!

— И на мен... Сбърка с бодигарда, Козел. Трупът на Светеца можеше да мине за вътрешноруска чистка, но сега за полицията не може да има съмнение кой е натиснал спусъка.

— Оттогава досега мисля за това, Борисе. Словесните ни портрети биха били сто процента доказателство... Сега остават десет процента съмнения. Нека си блъскат главите — Козела изпи на екс остатъка от ракията си и си наля отново. — Ще ми повярваш ли, че никога не съм си падал по излишна кръв?

— Да — в полумрака отговори Бъстър Китън.

— А с най-шибано чувство отидох срещу Вълка, вярваш ли?

— И аз съм чел „Кръстникът“, Козел. Нищо лично, това е бизнес и прочие глупости.

— Не са глупости, Борисе. Де да бяха глупости. Аз бях ченге, добро ченге, ей Богу, а сега всички ченгета в държавата имат право да ме застрелят без предупреждение... Защо мислиш, че го докарах дотук?

— От алчност — кротко каза Бъстър.

— Не, от беднотия... Я върви на майната си. Нямам никакво намерение да ти се изповядвам. Наздраве!

— Наздраве!

На булеварда стана някаква свада между курви и цигани, но полицаите им удариха по една палка и възстановиха реда. Двата килъри гледаха прави през пердето, като се увериха, че инцидентът е овладян, се върнаха по местата си.

— Защо се върна, Борисе? Тук те бяхме забравили. Даже чух, че са те пречукали... май в Парагвай.

— Опитаха — Бъстър Китън си наля нова ракия. — Севгун ми отърва кожата... тогава. Сега ще видим.

— Какво искаш да кажеш?

— Едва ли ще ми прости Светеца. Султана е бисексуален.

— Сериозно?

— Цяла Русия го знае, а тоя боклук май му е особена слабост. Ще имам тежък разговор с него.

Някакъв часовник отброи пет часа, но нощта все още беше в пълната си власт.

— Припиши ми Светеца, Бъстър... Както всъщност си беше.

— Тогава няма да сме един отбор, Козел.

Пиха дълго. Съмна.

— Не е ли време да спим? — попита Козела.

— Отдавна чакам да го предложиш. Нали ти си домакинът.

— Добре, предлагам го. Хъркаш ли?

— Не знам.

— И аз не знам, лека нощ.

— Добро утро — усмихнат, със затворени очи каза Борис Китов. — И още нещо, Козел. За пръв път се чувствам спокоен в твое присъствие.

— Ще ме разплачеш, лигльо с лигльо — каза Козела и се обърна към стената.

VIII

За три денонощия Проданов отслабна като грейхаунд. До такава степен измършавя, че това направи впечатление и на Генерала.

— Ще ти паднат гащите, Проди — загрижено каза той.

— Да не мислиш, че е лесно човек да ти опази задника — троснато каза недоспалият, едва успял да се избърсне шеф на службата за сигурност.

— Защо? Какво става?

— Ако бяхме в Симеоново, щях да ти кажа: „На това, което става, да не сядаш!“, но сега не ми е удобно... шеф си ми.

— Говори сериозно, моля те.

— Да, господин министър, пригответе се за дълъг и сериозен разговор. Започвам с бомбата — Ескадронът на смъртта отново действа.

— Ти имаш температура.

Проданов хвърли чантата на масата, отвори я и разпръсна купчина снимки по бюрото на шефа си.

— Гледай внимателно — над Генерала се надвеси целият колегиум.

— Виждам Добри Джуров, Георги Йорданов, Емил Христов... само Цола Драгойчева липсва — каза Бонев.

— По технически причини — Проданов извади маркер и започна късата си реч така: — Някой е поръчал граждански вълнения. Кой? Разбира се Русия. НАТО им е трън в очите... развод, изневеря и така нататък. Всички стари болшевики и разбира се потомствата им са се озовали на призивите за протести в Монтана, Видин, Враца, Пазарджик и така нататък. Въпросът е кой предвожда недоволните — Проданов очерта с кръг лицето на един от участниците в митингите на всяка снимка. — Тия мутри говорят ли ви нещо?

— Да — каза Костов. — Това са бившите ескадронисти на Дебелия.

— И под командването на Козела — почти извика Проданов.

— Точно така, Проди — продължи Костов. — Но още не разбирам какво искаш да кажеш?

— Пъзелът е много прост, господа. От Москва чрез Алкалай и Юлаев КГБ дърпаше конците на Дебелия. Той назначи Козела да командва убийците му. Дебелия е мъртъв, самият Козел го уби, но КГБ съществува и Ескадронът на смъртта започва да действа отново.

— Под командването на Козела? — попита Генерала.

— По всяка вероятност — кимна Проданов.

Мълчаха дълго, загледани в снимките.

— Какво става с Козела, Проданов? — попита Генерала.

— Засега нищо. Устрои трийсеткилометрова ловна зона около София, преобърнах всяко село, но няма и следа от него.

— Тогава дублирай ловната зона.

— Точно с такава молба идвах при вас, Генерале.

— Имаш картбланш! Действай, Проди. Искам този Козел с белезници на ръцете...

— А, не! — прекъсна го Проданов. — Такива като него не търпят белезници, Генерале. Мъртъв ще ти го доставя, но окован... Не искай това от мен.

* * *

Мазния се появи отново и събра всички „недоубити“ банкови управители, кредитни милионери, шефове на силови групировки и един представител на правителството на Иван Костов.

— Пичове, знаете ли кой е господинът? — попита Мазния.

Разбира се, че всички знаеха, някои от тях го познаваха лично. Лице от втория ешелон, но твърде близко до властта, за да се ползва и с привилегиите, и с тайните й.

— Демократите ни ебаха майката! Аз загубих два хотела в „Свети Константин“, всеки от вас понася ежедневни удари. Договори се обявяват за нищожни, започват търгове за наши имоти, но не им стигна това, а започнаха да създават наказателни списъци — кредитни милионери! Та кой от нас не е кредитен милионер, след като комунистите ни държаха на едната заплата? Лошото е друго. Новото им шибано законодателство им дава право да напълнят пандизите с нас за много дълги години, ако не вземем спешни мерки и не се измъкнем овреме от ебаните им списъци. Господинът ни предлага срещу сто хиляди долара да ни предостави пълните разработки на финансовото министерство.

Настана буря. Появиха се няколко револвера.

— Я давай списъка, лайно такова — шефът на „Тидо“ беше подпрял невъзмутимия държавен чиновник на стената и го пребъркваше.

— Тихо! Млъкнете бе! Седнете си по местата! Приберете патлаците! — крещеше Мазния. — Той да не е луд да носи документите в себе си.

Като въведе ред, Мазния каза:

— Господинът има да ви казва нещо важно, после ние ще продължим заседанието си.

— Не е проблемът само в списъка — хладно и напълно невъзмутимо започна държавният чиновник. — В документите, които струват сто хиляди щатски долара има и механизмът за

излизане от него или поне дълга отсрочка... Много дълга. До завръщането на социалистите на власт. Господин Никодимов знае как да ми предадете парите!

После се обърна и високомерно напусна събранието. Боклуци с боклуци!, изплю се на тротоара, преди да влезе в служебния си мерцедес.

* * *

Козела и Бъстър Китън се изпикаха на някакъв хълм и пред тях блесна граничната застава. Вървяха цялата нощ на юг. На разсъмване преминаха границата и взеха селски рейс за Ниш. Настаниха се в хотел „Белград“ — най-скъпия възможен. На сутринта тръгнаха на пазар, купиха по два куфара, напълниха ги с всичко необходимо на богатия и елегантен мъж и седнаха да обядват за първи път от дни наред спокойни и без чувството, че всеки момент някой ще ги застреля в тила.

— Защо отбягваш темата Севгун? — попита Козела.

— Защото ме е гнус. Плаче като дете. Щял да прати Леч Плешивеца за главата ми.

— Педерастите са страшно отмъстителни, да им ебеш майката курвенска.

— Той не е истински педал. По-скоро развратник... През деня чука минимум две жени, но когато ляга, взима някого като Светеца. На това му вика хардуер... По-лошото е, че последната ми база в Европа рухна и че по следите ми хуква още един враг.

— Лош враг, Борисе... — Козела запали цигара и се облегна в канапето. — Синовете ми са кацнали в Москва, но са заблудили Алкалай и още на другия ден са взели самолета за Цюрих. Сега кой ги знае къде са.

— Имаш ли начин да влезеш във връзка с тях?

— В Америка да... В Швейцария ЦРУ ми обеща закрилата им.

Мълчаха дълго.

— Почнахме да ставаме много откровени, Козел.

— Не се коркай, Бъстър. Нито в Швейцария, нито в Америка можеш да направиш нещо на момчетата.

— Веднъж го направих!

— Е-и?

— Време е да се реванширам...

— Виж, Бъстър. Сметката ни е препълнена. На моя гръб лежат Вълка, обкръжението му и много други, на твоя — разпраният ми корем и така нататък. Искаш ли засега да закрием тези сметки? Ще му дойде времето, ако е рекъл Господ, да сложим картите на масата.

Бъстър Китън протегна ръката си над масата.

— Ще говорим след смъртта на Генерала, Козел, а сега е време да се погрижим за онази нещастница Грета.

* * *

Проданов разшири обръча и напипа бърлогата на килърите. Късно. Птичките бяха изхвърчали. „Ще се върнат“, заядливо реши Проданов и започна да изгражда засада във вилата край язовир Огняново. Постави ултравиолетови телескопи по хълмовете наоколо, маскира няколко от сержантите на службата за сигурност като горски работници и се оттегли. Ще паднат в собствения си капан!, мислеше той, докато заспиваше в служебната си кола на път за София.

* * *

Козела, Грета и Бъстър Китън бяха в Аспровалта, село край Солун, където все още действаха някои от „капиите“ на Вълка. Козела се изкъпа, преоблече се, слезе в ресторанта, преяде, пи ту рация, ту узо и отиде да спи. Грета и Борис останаха мълчаливи на масата.

— Къде е Ефрем? — попита Грета.

— Русия... — неопределено отговори Бъстър Китън.

— Жив и здрав?

— Не съвсем.

— Тогавя в пломбиран ковчег?

— Това е по-близко до истината.

— Ти, нали!

Бъстър Китън кимна.

— Ще трябва да даваш обяснение на Фомич. Знаеш, че Ефрем му беше любовник, нали?

— Ти като знаеше, че е педераст, защо реши да се чукаш точно с него?

— Той не беше педераст. Севгун го принуждаваше да... да... Ефрем искаше да избяга от този кошмар.

— И ти реши да го върнеш в лоното на православната църква?

Грета кимна.

— Беше красив като Христос. Заслужаваше да му се помогне.

— Смятай, че всичките му проблеми са уредени — с тих бяс каза той.

— Циничен си.

Бъстър Китън вдигна рамене, стана от масата, прекоси шосето и тръгна по пясъка към морето. Защо не я пратя по дяволите, да се запилее някъде на край света и да се опитам да сглобя парчетата, които са останали от мен?... Или удрям един зад врата ѝ и от моста... Поне ще знам, че такъв човек не съществува... Свиква се с мисълта за смъртта!

Седна на топлия пясък с празна глава, празно сърце и найлошото — празна душа. Козела се бореше за живота и съдбата на синовете си и беше прав да го прави... А аз? Сантиментален убиец? Бъстър се изплю гневно, точно когато сянката ѝ се надвеси над него. Грета си подложи някаква кърпичка и седна.

— Какво ще правим, Борисе?

— Не знам.

— Аз отдавна... не те обичам.

— Знам — горчиво усмихнат, каза Бъстър Китън.

Грета облегна глава на рамото му.

— Много ми е тежко да ти го кажа...

— Остави!

Бъстър Китън скочи на крака.

— Връщам те в София, Гретхен. Ще ти оставя пари, това е мое задължение и повече няма да чуеш за мен.

— Не мога да приема пари...

— Твоя работа... До три дни ще бъдеш у дома. Това задоволява ли те?

— Да — тихо каза Грета.

От очите ѝ се стичаха сълзи... Измамник, изръмжа вътрешният му глас, подаде ѝ ръка и с вид на хора без проблеми се върнаха на масата.

* * *

Козела се унасяше в дрямка, когато Хакел го върна в действителността.

— Къде си, Козел?

— Далеч от костеливата ръка на шибаната ви служба.

Хакел се изсмя весело.

— Няма такова място на планетата, приятелю — Хакел направи пауза и добави: — Не се връщайте в стария бункер. Полицията го е разкрила.

— Сигурен ли си? — Козела се разсъни напълно.

— Сигурен съм. Търсете друго убежище и не забравяйте, че заповедта е в сила.

— Коя заповед, бе?

— Ликвидирайте Генерала! — каза Хакел и прекъсна линията.

* * *

Не само Хакел имаше уши и очи навсякъде. Генерал Проданов беше съвестен, дори педантичен служител, ченге по сърце и призвание и си вършеше добросъвестно работата. Когато стана шеф на службата за сигурност, той пенсионира амортизирания кадър, изхвърли безмилостно некадърния и се обгради с млади хора. Дори такива с бръснати глави и обечки по ушите. Много отдавна се беше убедил, че е на прав път, че младостта си е младост, но този път доверието и надеждите надхвърлиха детските коледни мечти. Едно от същите тези момчета с „бели маратонки и изтъркани джинси“, с обеча и уокмен, който не сваляше от главата си, най-неочаквано се обади по суперсекретния мобифон. Генерал Иван Милетиев — Козела, Борис Китов — Бъстър Китън и една неидентифицирана брюнетка — българка бяха в Солун.

Проданов веднага изпрати гранични „прехващачи“. Усили екипите с всичко, което разполагаше като хора и техника и се зае да открие коя е „неидентифицираната брюнетка“. Проследи ден по ден живота на Козела, но освен онази странна и недоказана „забелка“ с дъщерята, а може би съпругата на Алкалай, друго не успя да открие. Козела имаше много пороци, той беше престъпник от А отбора на световните килъри, но не беше фустогонец и момичето, ако беше момиче, едва ли беше с него.

Изпрати албумите на всички проститутки — брюнетки. Неговото момче не откри лицето на жената сред стотиците

снимки. Оставаше другия клиент — Бъстър Китън, а за него за съжаление в службите знаеха твърде, твърде малко.

Проданов се обади на кюстендилското РДВР и поиска незабавно пълна информация за този убиец-енигма. Сухата полицейска справка гласеше:

„Роден на 5.7.1965 година в Кюстендил, в семейство на учители по математика — покойници. По-малката му сестра Лидия е жената на Велин Изов или Нерон Вълка. Всички покойници към днешния ден. Отличен ученик, шахматист, състезател по атлетика и модерен петобой. Завършва гимназия с отличие и кандидатства ВИТИЗ. Оттам се разбира, че от абривиатурата на имената му Борис Китов се сдобива с прякора Бъстър Китън. На следващата година кандидатства и го приемат в правния факултет. Изкарва с отличие първата година, но при кръчмарска свада през лятната ваканция убива с нож един от най-опасните престъпници на града (следваха сухи подробности). Оттогава до този момент не се е появявал, нито по някакъв повод името му е влизало в сводката на РДВР. През цялото време на следването му е бил близък с гимназистката Грета Владимирова Йосифова, която няма досие при нас!“

Генерал Проданов се обади на секретарката си:

— Искам всичко, което може да се открие за Грета Владимирова — брюнетка. Ако са треста Грети — за всичките.

* * *

Грета спеше, Козела и Бъстър пиеха узо в Колонаки, най-скъпия квартал на Атина.

— Как стана бандит, Борисе? Ти по-скоро приличаш на някакъв шибан университетски преподавател.

Борис Китов се усмихна горчиво.

— От гордост. Наложих се да убия най-големия гад на Кюстендил. Перо Бизона.

Козела настръхна. Помнеше като днес тази преписка. Колко е малък светът, да му ебеш майката!

— Борисе, момче, търсехме те като луди... Ако те бяхме намерили, днес нямаше да се криеш... Разбираш ли ме? Ти свърши нашата работа в Кюстендил.

— Твой ред е да не ме разплакваш, Козел — хитро усмихнат каза Бъстър. — По това време бях в Австралия.

— Гражданството беше направило подписка, за да ти отърве кожата. Щяха да те осъдят условно, без това да се отрази нито на биографията, нито на следването ти. От Бизона беше пропищял целият окръг.

— Късно е, Козел. След убийството хукнах панически. Добрах се през две граници до Пирея, качих се на един търговски кораб... и станах бандит. Корабът се оказа пиратски... А капитанът му — Севгун. Ето ги, идват!

В ресторанта влязоха двама дребни, мургави, извънредно елегантни мъже, огледаха се и тръгнаха към масата им. Козела и Бъстър станаха, посрещнаха ги прави, стиснаха си ръцете и седнаха.

— Господа, мъжете на честта работят на честна дума и ръкостискане — каза единият от албанците, а те бяха шиптъри, без да го обявяват, още по-малко да съобщават имената си. — Съгласни ли сте с мен?

— Напълно — отговори Бъстър Китън. Той беше влязъл във връзка с тях и той водеше преговорите.

— Отлично. В София наехме къща на улица „Веслец“. Предплата за три месеца, считано от миналия вторник. Това задоволява ли ви?

— Да — кимна Бъстър Китън.

— В подземие то на къщата, пази се от наш човек, който ще изчезне с появяването ви, ще намерите всичко необходимо. Два АК с хиляда патрона, две противотанкови тръби с по три снаряда и снайпер „Джеймс Пърдей“, както изрично поръчахте. В джоба ми са вашите паспорти на албански граждани, включително и на дамата, която отсъства. Пред входа на хотела ви чака „BMW 318 M“ черно, отново с албанска регистрация. Това беше всичко, което поискахте, нали?

— Да, господине, обичаме да работим с истински хора на честта — Бъстър Китън бръкна в джоба си, извади дебел плик и го постави пред него. — Ние също сме мъже на честта.

Другият албанец взе плика и отиде в тоалетната. След десет минути се върна и с кимане увери партньора си, че всичко е наред.

Албанецът извади паспортите, документите на колата и адреса в София. След което веднага стана, стиснаха си ръце и се разделиха завинаги.

— Вярваш ли му? — попита Козела. Току-що бяха олекнали с дванайсет хиляди долара.

— Нямам избор — беше отговорът.

* * *

— Пригответи багажа — кротко каза Бъстър. — През нощта тръгваме.

Грета лежеше в копринените чаршафи на супер скъпия хотел „Феб“ и гледаше програмата на СМТ.

— Защо?

— Не ми задавай въпроси.

Бъстър влезе в банята, но когато излезе, завари я отхвърлила копринения чаршаф така, че да се вижда току-що обръснатият ѝ венерин хълм.

— Защо не останем в Гърция завинаги... Можем да опитаме отново... Едно дете може да ни сближи както на времето.

— Скрый си путката и слушай какво ти говоря. Утре ще те върна в курвенската ти кочина! Завинаги! И никога повече няма да ме видиш... жив. Облечи най-тъмните си дрехи, ако нямаш, иди купи — Бъстър Китън хвърли шепа пари на масата. — В десет часа вечеряме и тръгваме за България... Дотогава ще спя!

— Борисе!

— Аз съм Бъстър Китън!

* * *

Генерал Продан Проданов се добра до Грета... Трудно, но се добра!

IX

Битката за руския газ изглежда завършваше с нова победа за Иван Костов и кабинета му. За ужас на редовите комунисти Русия ги хвърляше в ръцете на дивия капитализъм. Колко трудно им беше да повярват, че Русия не е СССР и никога повече няма да бъде и че бившите болшевики Черномирдин, Вяхирев и компания отдавна са минали в лагера на омразния им капитализъм. Разочарованието им беше огромно, чувстваха се предадени за пореден, кой ли пореден път до ден днешен, от мръсника Горбачов. Това, разбира се бяха религиозните комунисти, които нямаха представа какви игри се разиграват в

недостъпните политически върхове... Самите „върхове“ или новият Пентхаус бяха истински обезпокоени.

Нощта беше хладна, дъждовна, Витоша свъсена застрашително, нагрозена, готова всеки миг да изсипе огнения си гняв върху последното убежище на бившето ЦК на БКП, вилата на Христо Христов и новото седалище на Пентхаус. Присъстваха Васил Коларов, Георги Евтимов, Георги Найденов, няколко по-млади мъже, синове на бивши комунистически величия и разбира се домакинът, новият „Пентхаус“ или Глигана, както го наричаха зад гърба му и под сурдинка. Пиеха луксозни напитки, слушаха тиха камерна музика и чакаха зараждащата се буря да се стовари над главите им. Иззвъня телефонът. Глигана го вдигна, после обяви:

— Виена.

Разговорът беше еднопосочен. Глиганът отговаряше с „Да“ и „Не“, после затвори слушалката и уморено разтърка очи.

— Лоши новини, момчета. Рухнали са още две структури.

— Нефтени? — попита Евтимов.

— По-лошо. Телекомуникационни. Много лакоми момчета се навъдиха в нашия отбор.

— Кой им е сложил ръка? — продължи да пита Евтимов.

— Правителството, службите, разбира се със съдействието на Интерпол.

— Знаят ли на чия собственост посягат? — обади се Коларов.

— Естествено... Много скоро Виена ще стане ветровито място за нас.

Като че ли природата го чу. Планината въздъхна като болен от емфизем, пое си въздух и отприщи стихииите на магнитната буря...

— Имаме ли полезни ходове? — обади се Найденов, надвиквайки грохота.

Глигана мълча много дълго.

— Народното събрание — все пак каза той. — Там пише „Съединението прави силата...“. Всички ние, Пентхаус, силовите групировки, въоръжените бандити около кредитните милионери... Всички заедно — Глигана се изправи и закрещя: — Всички заедно срещу правителството или всички заедно в пандиза... — после добави по-тихо, като че ли унило и замислено: — Или на трудовата борса. Трябва спешно да открием Мазния.

* * *

— Колко са най-опасните ви бандити? — попита Уил Терънс Смит. — Шефове на мафиотски формации, наемни килъри и хората в сянка?

— Около хиляда и петстотин души — отговори генерал Проданов.

— За цялата страна?

— Гор е долу. Цифрата е приблизителна.

— Избийте ги — каза англичанинът с най-делничния си глас и отпи дълбока глътка от отдавна изстиналия си чай.

Проданов и подчинените му се спогледаха спонтанно, неуспявайки да скрият шока си.

— Ние сме демократична страна — започна Проданов, но Уил Терънс Смит го прекъсна високомерно и неучтиво.

— Избийте ги с демократични методи. При оказване на въоръжена съпротива. Такава винаги може да се инсценира, нали?

Проданов се ядоса:

— Ние не сме театрална трупа, господин Терънс Смит, а законна полиция и правова държава.

Представителят на МИ-6 се усмихна иронично:

— Ние сме най-старата действаща демокрация в света, господа, и въпреки това нямаме никакви скрупули, когато се налага да прочистваме обществото от проказа.

Настъпи мълчание. Прав е!, мислеше Проданов, но не можеше да го изкаже на глас. Прав е!, мислеха и колегите му, но мълчаха по същата причина.

— Какъв процент от вашите гангстери имат престъпления извън територията на страната?

— Голям — каза Проданов. — Повече от половината.

— Много добре — Уил Терънс Смит допи чая и запали къса смрадлива пура. — Петдесет процента от труповете приписват на международните мафиотски структури и чакате реакцията на останалите. Ако предприемат „дълбоко потапяне“, значи са разбрали намека. Ако не, ще се търсят вторични средства за усмиряването им. Така по-демократично ли ви изглежда? — англичанинът не криеше иронията си. — В Рим по римски, колеги. Ако искате помощта на моята служба, ще се наложи да се вслушвате в съветите ми.

След ново дълго мълчание:

— Как точно си представяте такава операция?

— Детински просто. Пригответе ми досиетата на международните си престъпници и ме допускате до специалните си служби, от които аз по мой избор ще подчиня на заповедите си една дузина рейнджъри.

* * *

Козела преброи наум, че им остават тринайсет дни.

* * *

— Откъде трябва да започнем, Козел. Имаш ли някаква идея?

Козела мълчеше.

— Онемя ли, колега?

— Не, актьоре. Чудя се дали да не те подхвърля на Леч Плешивеца. Тогава шансовете ни за успех нарастват в геометрична прогресия.

Бъстър Китън се усмихна горчиво.

— И на мен ми минава през ума да те изтъргувам с генерал Проданов... Но май проклятието ми е да играем в една пиеса.

След ново мълчание Козела попита:

— Има един филм. Бъч Касиди и Сънданс Кид. Гледал ли си го?

— Да.

— Никак не ми се изпада в тяхната ситуация, момче. Аз за разлика от теб имам двама сина.

— Тук не е Парагвай, Козел.

— Не знам какво е, но отсега да знаеш, че попаднем ли в подобна ситуация, ще те хвърля на кучетата.

— Въпрос на бързина — учтиво усмихнат, каза Бъстър.

— Навремето бягах сто метра за единайсет равни — разсеяно, мислещ за друго, каза Козела. — Канализацията, господин Китов. Друг достъп до Генерала нямаме. Трябва да се докопаме до канализационния план на Бояна.

Искрено учуден, Бъстър промълви:

— Ако въобще съществува такъв.

— Не може да не съществува. Иначе София щеше да е затрупана в лайна.

Допиваха си кафето, ядяха препечени филии със сирене и гледаха дневната суматоха на най-оживената част на София.

— Имаш ли някакъв конкретен план? — попита Бъстър.

Козела кимна:

— Мисля, че почвам да оформям някаква имитация на стратегия. Във всеки случай първата ни работа е да свитнем чеченеца.

— Къде на майната му ще го търсим?

— Имам известна идея, Бъстър Китън. Не забравяй, че бях шеф на Ескадрона на смъртта.

Борис Китов му се изхили в лицето:

— Грандоман. Престани да живееш с миналото.

Козела сви рамене и остави без отговор тази провокация. Само той знаеше, че не е никакъв грандоман.

* * *

— Губим България — започна Алкалай на среща с шефовете на КГБ в сянка. — Елцин, Чубайс и Вяхирев са погадни предатели от Горбачов.

— А Черномирдин? — попита Юлаев-Гарсона.

— Същата работа. Много бързо станаха капиталисти старите номенклатури. Тия младоци, българските управници, ги поставиха на колене по-лесно, отколкото очаквах.

От креслото се вдигна генерал Воробльов, човекът, който едновременно служеше в КГБ и осигуряваше охраната на чудовището „Газпром“.

— Трябва да отчитате една много съществена подробност, колеги. За да мине газопроводът извън територията на България, има два начина — и двата политически. На Юг условието е независимост на Кюрдистан, на Север — доброволното превръщане на Украйна във велика сила. Елцин и екипът му не могат да поемат нито един от двата риска.

— Искаш да кажеш, че българите ни държат в ръце? Тези балкански просяци?

— Да — кимна Воробльов, — и младоците от София отлично го съзнават.

— Русия не понася публични унижения... — обади се Юлаев.

— Именно затова този конфликт трябва да се маскира като сделка, изгодна за двете страни — натърти Воробльов и напусна заседанието им.

Мина много време, преди Алкалай да продължи събранието.

— Генерал Воробльов е прав. Но освен висши държавни интереси, съществуват и други — тези на нашата служба. Трябва да дестабилизираме управата в София и колкото по-бързо го направим, толкова по-добре за всички.

— Как? — попита Юлаев.

— По старата рецепта, Гарсон. Ще ги ликвидираме един по един, както постъпихме с Ешкенази, Дебелия и много други. За жалост трябва да започнем с най-трудната плячка. Шефът на тяхното МВР.

— Предприели ли сме стъпки в тази насока? — попита някой от залата. Алкалай не видя кой.

— Да — отговори той. — До Коледа ще бъде мъртъв.

* * *

Козела се обади на няколко телефона и тръгна с рейса за панчаревския ресторант „Лебед“. Заведението държеше под аренда бивш ескадронист, а на вечерята щяха да присъстват още трима от най-приближените му „хора за конфединциални поръчки“. Когато пристигна и направи подробен оглед на кръчмата отвън, мина през служебния вход на кухнята, огледа салона, убеди се, че „всичко е наред“ и влезе. Беше Никулден, шести декември, започваше да вали сняг и езерото беше застлано с бяла мъгла, която оттук изглеждаше гъста като извара. „Момчетата“ го посрещнаха прави и почти в „мирно“, както в добрите стари времена. Заведението не работеше, но на масата вече димеше шаран плакия. Все пак беше Никулден, дявол да го вземе!

Когато се разотидоха късно през нощта, ескадронистите бяха получили задача спешно да издирят и ликвидират Леч, плешив чеченец, мощен като глиган и похотлив като римски центурион след поход в пустинята.

Козела обаче се сдоби с една информация, която не му позволи да мигне цялата нощ. Така наречените „кредитни милионери“, командвани от Никодимов-Мазния, създаваха ударно звено, въоръжено и секретно по подобие на Ескадрона на смъртта. Срещу кого ли щяха да го използват, мамичката им

мошеническа, и не бяха ли те хората, които вместо него щяха да измъкнат врелите картофи от жарта?

Бъстър Китън спеше натъпкан с лекарства, но и да беше буден, не беше той човекът, който може да му отговори на този въпрос. Мазния се беше отказал да му повери новия си Ескадрон убийци, но и двамата хамъри нямаха представа за първоначалните му намерения.

* * *

— Докъде го докара, Проди? — попита генерала, когато шефът на отдела за борба с организираната престъпност влезе в кабинета.

— Нося си оставката, шефе. В чантата е, когато поискаш, ще ти я оставя на бюрото.

Генерала се замисли:

— Преведено на мой език това значи: „От Козела и Бъстър Китън няма помен?“

— Точно това значи — уморено каза Проданов и се отпусна в едно от креслата. — Има обаче и нещо обнадеждаващо. От вчера Севгун е в София. Той може да ни заведе при нашите момчета.

— Защо? — попита Генерала. — В тяхна помощ или с наказателна акция.

— Това предстои да уточним — каза Проданов. — По мои сведения Козела е ликвидирал любовника му в София.

— Севгун педераст?

— По-скоро развратник — грохнал от умора каза Проданов.

* * *

Бъстър Китън проникна в боянската община малко преди края на работното време. Заклучи се в тоалетната, изчака сградата да опустее и като се увери, че е сам, отключи на Козела. Знаеха какво търсят и бързо го намериха. Правителствената зона или така нареченият „затворен град“ от времето на Живков наистина беше канализиран и всички отходни тръби се изливаха в боянската река. Въпросът беше кой от всички канали беше техният. Направиха микрофилми на цялата мрежа, прибраха се на улица „Веслец“, отвориха кадастъра и започнаха на принципа на отхвърлянето да търсят

своето решение. Изнервиха се, запиха бутилка водка. Когато се проснаха по канапетата, съсипани от взирание и с червени като на зайци очи, бяха изпили две бутилки и не бяха стигнали до нищо. На сутринта иззвъня мобифонът на Козела.

Леч Плешивеца с трийсет души охрана и съответният контингент проститутки се бяха настанили във витошкия хотел „Простор“. В момента Чеченецът беше в сауната. Козела заповяда на своите хора да го чакат в съседната вила „Кремиковци“ и събуди грубо Бъстър Китън:

— Ставай, лентяй. Отивам за Леч Плешивеца. Пий едно кафе и продължавай да търсиш канала. Имаме единайсет дни на разположение.

— Къде е Леч?

— В Хонолулу — каза Козела, излезе и затръшна вратата.

* * *

Козела разположи снайперисти по боровете край хотела и седна в бара на „Кремиковци“ да чака новини. На разсъмване „вдигна“ засадата. Леч не беше напускал „Простор“ и нито за миг не беше подлагал гръб на незапердени прозорци. Целият хотел светеше, но все още никой не беше разбрал в коя стая се е разположил гангстерът. Сигурно беше единствено, че правителственият апартамент свети за камуфлаж. Козела ги прати да спят и зачака. На следващата нощ щяха да повторят операцията. Леч Плешивеца му трябваше мъртъв, а силите му не стигаха да атакува хотела.

* * *

— Грета, господинът се казва Уил Терънс Смит. Той е служител от английските тайни служби...

— Да си върви в Англия тогава — троснато каза Грета.

Проданов не ѝ обърна внимание.

— Господин Терънс Смит търси Борис Китов и ти ще му помогнеш да го намери.

— Не! — Грета им показва кукиш. — Първо не знам къде е... Никой не знае, а и да знаех — виждате ли това...

— Мадам, вие сте простачка — на руски каза Терънс Смит.

— Господине, вие сте скопец, евнух — на английски отговори Грета. — Защо не вървиш по дяволите, ти, мадър-фъкър!

Терънс Смит се задави от смях. Извади снежно бяла кърпа, подсуши очите си, седна и посочи стол на Грета.

— Седнете, мадам... Нека се опитаме да говорим като приятели.

— Дай една цигара — каза Грета, запали, но не седна, а се подпря на вратата. — И още нещо, англичанино. Не знам къде е Борис... Китов, а и да знаех, нямаше да ти кажа.

Уил Терънс Смит помоли Проданов да ги остави сами, поръча кафета, сокове и сандвичи. Поиска от „службата“ да позволи на „дамата“ да вземе душ, да се преоблече и след час и половина отново застанаха очи в очи.

— Възможно ли е да сменим тона? — попита Терънс Смит.

— Зависи от вас — мрачно отговори Грета. — Аз съм ваша затворничка.

— Нищо подобно, мадам. Напротив. Смятам, че след приключването на разговора ни ще успея да ви издействам пълната свобода.

Грета му се изсмя в лицето:

— За да ме проследите и да ви заведе при... Бъстър Китън. Не ме карайте отново да ви показвам онзи знак.

— Няма да се наложи — каза Терънс Смит с най-кроткия си глас. — Аз ще го намеря и с ваша, и без ваша помощ.

Грета го изгледа свирепо.

— Имате ли лична причина да мразите... Борис Китов?

— Не мога да мразя човек, когото не съм виждал в живота си.

— Тогава ви плащат луди пари...

— Аз съм на заплата в моята служба, мадам. Ние не приемаме рушвети.

— Не разбирам хъса ви тогава.

— Лесно е за разбиране. Аз съм професионалист и при мен е въпрос на чест да свърша работата, която са ми поверили.

Грета изпи кафето си, изяде един сандвич с кашкавал и видимо омекна. Поне в очите ѝ беше изчезнала налудничавата агресия.

— Аз съм много виновна пред този мъж, господин Терънс Смит. Предавала съм го не един път и дори да искам да ви съдействам, той трябва да е луд да ми гласува доверие, а той не

е луд, господине, напротив. Предпазлив и подозрителен е като лисица.

Терънс Смит се усмихна, на Грета ѝ се стори, че усмивката му е тъжна.

— И въпреки това петдесет процента от жените в света носят палта от предпазливи и подозрителни лисици.

Грета стана.

— Върнете ме в килията, Терънс Смит. Имам една малка молба към вас. Ако заловите Борис жив, кажете му, че го обичам.

* * *

Уил Терънс Смит започна работа. Мина по стъпките на суперкилърите, претършува педантично известните им квартири, прибра се в хотела, легна, затвори очи и започна да крои едни планове, да отхвърля други. Някъде наоколо, засега все още дискретно, се подвизаваха колегите от ЦРУ и КГБ... Според българите в подкрепа на убийците, но Уил беше свикнал да не се доверява никому и докато не си докажеше, че службите имаха истинска нужда от Козела и Бъстър Китън, за него това беше повече от съмнителна версия. Истината не беше нито тази, нито толкова проста, а той нямаше да бъде Уил Терънс Смит от МИ-6, ако не я открие.

„Интернет“ получи няколко шифровани запитвания и една кодирана молба, която в определени среди третираха като заповед. „Изпратете целия архив и снимков материал на българските криминални типове (или хамъри), известни под имената Иван Милетиев, Иван Жаров или Козела — генерал от местните служби, създател на Легиона на смъртта в България, получил генералски пагони от КГБ след руския пуч срещу Горбачов и на Борис Китов, познат в страната под името Бъстър Китън, човек с определени връзки в руския ъндърграунд и близък роднина на Нерон Вълка, създател на така наречената българска мафия. Сведенията за роднинските връзки между Нерон Вълка и Бъстър Китън са противоречиви и по-скоро принадлежат към епоса отколкото към реалното.“

„Интернет“ изпрати двама и две снимки с подробен доклад за двама от „най-опасните“ убийци на бившия социалистически лагер.

* * *

— Какво им остава на нашите момчета, щом сме им отрязали въздуха и достъп до огневи азимути? — попита Проданов, а с това даде сигнал, че събранието е открито. — Няма воден път... Сменяме колите, програмите... Как биха се добрали до шефа, ако не са духове и не им помагат свръхсили?

— Помага им Русия — обади се Павлов, шефът на тиловаците.

— Но няма да хвърлят атомна бомба върху една суверенна държава, нали? Нито ще стоварят десант в Бояна.

Логично беше всяко едно от заключенията, но не достатъчно успокоително. Заплахата си беше заплаха и тя оставаше.

— Защо не му сменим резиденцията? — продължи да пита Павлов.

Проданов махна с ръка:

— Предлагал съм му го. Отговаря: „Не съм плъх да се крия по дупките!“ За твое сведение добави: „Аз съм длъжен да счупя врата на гангстерите в тази страна, вие, моите подчинени — да ме опазите жив!“

— Прав е — каза Павлов.

— Не дрънкай глупости, колега — изкрещя Проданов, — за теб това събрание свърши.

И когато гузният тиловак напусна кабинета му, Проданов се отпусна в стола си и промълви:

— Небе, вода и суша... Откъде, по дяволите, ще атакуват тия гадове — но обхванат от бяс, изкрещя: — А че ще атакуват, можете да не се съмнявате! Четете вестници. Утрепаха някакъв нищо и някакъв шеф на модна агенция, та ще простят на Генерала? Никога!

* * *

„Пентхаус“ отново се беше събрал през нощта, само че този път присъстваше и Никодимов-Мазния. Срещата беше тайна, някои от присъстващите бяха пристигнали с фалшиви паспорти в страната, други живееха „дискретно“ в София, но никой не беше достатъчно легален да се появява публично.

Председателстваше Христов, новият Пентхаус и макар че нямаше нито културата, нито замаха, а още по-малко авторитета

на Дебелия, все пак беше „човекът връх“, и когато той говореше, всички останали бяха длъжни да мълчат.

— Руснаците ни преобаха, приятели — започна Пентхаус. — Това, между нас казано, можеше да се очаква. В крайна сметка Костов и компания управляват държава, колкото и жалка да е тя, а ние само някаква си фирма, която утре може да бъде поставена извън закона.

— Какво става със списъка на кредитните милионери? — с истерична нотка в гласа попита Мазния.

— Вътре си — кротко му отговори Пентхаус. — Паспортът ти е на трупчета... Ще трябва няколко милиона долара, за да те извадим оттам. По-точно пет милиона.

— Вие сте луди! — кресна Мазния. — Аз имам само дългове. Избухна весел смях, после Пентхаус отново взе думата.

— Ако мислиш, че казваш нещо ново, дълбоко се лъжеш, Мазен. Никой не си въобразява, че си в състояние да се справиш сам. Ти си тук, за да чуеш едно предложение... Ако се справиш, не е изключено да отървеш кожата, ако не — сърди се на себе си.

След унизително мълчание, наведена глава и обилно потене, Мазния промълви:

— Слушам.

Пентхаус тръгна да се разхожда из кабинета си.

— Трябва да срутим колибката на шибаните демократи. Ако останат на власт, или ще ни докарат до просешка тояга, или ще ни напъхат по затворите. Необходимо е да ги атакуваме масирано и отвсякъде... На тебе, Мазен, решихме да ти поверим турците.

Никодимов беше искрено шокиран.

— Турците ли? Защо турците?

— Защото си лежал в пандиза с Ахмед Доган.

— Вярно е... — със заекване отговори Мазния. — Не разбирам... какво от това?

Пентхаус сложи ръката си на рамото му.

— Ще ти обясня, Мазен. Докато ние тук си вършим работата, ти заминаваш за Кърджали, намираш Сокола и подготвяте гладни бунтове... Гладни, истерични и кървави. Не го ли направиш, ще те хвърля на кучетата, разбираш ли ме? Под кучета разбирам генерал Богомил Бонев... Днес е двасти декември, господин милионер. Ако до двасти януари не почнат

вълненията, с тебе е свършено... А сега, лека нощ. Заминавай за Кърджали и на добър час!

Когато останаха сами, Пентхаус се обърна към подчинените си или колеги, както ги наричаше от куртоазия:

— Пратете някое печено момче да не изпуска от очи тоя педераст. И още нещо, много важно, в София са двама-трима от най-големите руски гангстери — Севгун, Чеченецът Леч и някой си Мордюк... Искам да ги намерите спешно.

* * *

— Господин генерал — каза Уил Терънс Смит, — на мен ми трябват не бълчари (касапи), а двама снайперисти с вид на преподаватели в Харвард. Веднага ги разкарайте тези гладиатори и внимателно слушайте какво ви искам.

Проданов посиня от яд и обида.

— Много си позволявате, господин Терънс Смит.

— Не — невъзмутимо отговори ченгето на МИ-6. — Само толкова, колкото са пълномощията ми. Суперхамъри като Козела и Бъстър Китън няма да допуснат такива мутри на миля от себе си. Поне не живи.

Проданов брой до сто и преглътна нахалната лекция на англичанина.

— Добре, уважаеми колега — иронично, дори жлъчно каза той. — Как ще заповядаме да постъпим с оная курва... Май Грета се казваше.

Терънс Смит имаше отговори на всички въпроси:

— Искам да й осигурите лукс като на мадам Помпадур! Разбира се, под много строго, но дискретно наблюдение.

* * *

— Козел?

— Кажу, Хакел.

— Вашето правителство е повикало в София един от асовете на МИ-6 за главите ви... твоята и на Бен Търпин.

— Бъстър Китън.

— Все едно, нека да е Чарли Чаплин, ако ти харесва повече. Къде да ти изпратя снимката му? С него шега не бива, приятелю.

Козела мисли известно време.

— Ще открия пощенска кутия... Можеш ли довечера да ми се обадиш за номера ѝ.

— Ще се обадя — каза Хакел и преустанови връзката. Козела събуди Бъстър Китън.

— Някакъв английски Джеймс Бонд е по петите ни.

— Много станаха — каза Борис Китов, търкайки очите си.

— Това ме навежда на една мисъл, момче.

— А именно?

— Трябва да си размърдаме задниците и още от тази вечер да започнем да намаляваме враговете си.

Бъстър Китън се изправи и погледна часовника си. — Иди на лов, Козел. Заспал съм преди час и половина. В Бояна има две хиляди и триста канализационни отвори. Досега съм проследил едва около петстотин.

* * *

Козела се обади на „своите кучета“ бившите ескадронисти, остави Бъстър да спи и излезе. Беше кучешки студ. Едва отключи колата и бавно потегли по заледената София към Панчарево.

Х

По дух манихеец, циник и убиец Козела трябваше да забрави „синовете си“, ахилесовата му пета, и да извърши последното си „мокро дело“ в живота. „Ликвидирайте Генерала!“ — гласеше заповедта, но препятствията бяха толкова много и се увеличаваха, да му ебеш майката, че той трябваше да се превърне в метач, щурац се пред мрежата на някой футболен вратар. Севгун и Леч от изток, и тоя МИ-6 офицер от запад плюс цялата българска полиция трябваше да бъдат преодоленни, за да тръгнат сравнително спокойно към целта — шефа на МВР генерал Богомил Бонев.

Когато влезе в мотела, момчетата вече го чакаха. Станаха почтително на крака, изчакаха го да седне и кротко го наобиколиха.

— Времената много се промениха! — уморено започна той. — ЦРУ и КГБ независимо един от друг искат главата на генерал Богомил Бонев. Това е началото... Списъкът ще расте

непрекъснато. Никой няма да позволи охотно на България да води независима политика. Ние сме затова Ескадрон на смъртта, за да изпълняваме мръсните поръчки. Има подробности обаче, които ми връзват ръцете и ме принуждават да се крия като Карлос Чакала.

Някакво подобие на смях се промъкна във вътрешната зала на ресторанта, но Козела го посрещна с леден поглед и го унищожи в зародиш.

— Трябва да пратим „между розите“ няколко чужденци... вие да ги пратите, докато аз и моят... партньор атакуваме истинската цел. Славов?

— Слушам, генерале.

— Наемаш пощенска кутия в Централна поща, диктуваш номера ѝ на този телефон в Швейцария и стоиш у вас на повикване. Тръгвай?

Когато лейтенант Славов излезе, Козела се изправи и тръгна нервно из стаята.

— Чеченецът... още ли е на „Простор“?

— Отдавна е в „Шератон“, но охраната му е ужасна. Клинтън има по-малко убийци около себе си.

Това беше Пешо Махалато или полковник Петър Михалев, а той не дрънкаше празни приказки.

— Щом не го лови куршум, ще го гепи отрова — кресна Козела. — Ти — пръстът му се заби в очите на Весо Анков-Лисицата — проникваш в кухнята на хотела и ликвидираш чеченеца с отрова... Твоя работа е да избереш каква. Рецината действа безотказно.

* * *

Лежаха по гръб, пиеха и вече бяха започнали да се напиват. Поне Козела чувстваше как се вдървяват мускулите на лицето му. Бъстър Китън гледаше тъпо в тавана, пушеше и мълчеше. Улица „Веслец“ беше тъмна, мръсна, но тиха.

— Ликвидирайте Генерала! — въздъхна Бъстър Китън. — Тия луди манияци, да им ебеш майката... Като че ли ни пращат срещу генерал Де Гол...

Козела се усмихна в тъмнината. Бъстър изказваше на глас собствените му мисли.

— Или поне срещу Саддам Хюсеин.

След известно време Борис Китов се обади:

— Това е идея, Козел. Ако се измъкнем от този капан тук, можем да предложим на твоите боклуци от ЦРУ да ги отървем от Саддам. Ако не слава, поне някой долар ще спечелим.

— Ще спечелим един черен квадратен кур — каза Козела — и парцели в гробището на незнайния войн.

Продължиха да пият мълчаливо, излегнали се в продънените плюшени канапета на неизвестните си хазаи.

— Остарявам — обади се Козела. — Преди пет години интуицията щеше да ми покаже как да реша ребуса Бонев. Сега мълчи като путка.

Бъстър се изсмя пиански:

— Мъжете остаряват или като катедрали, или като цървули. Чувал ли си тоя лаф?

— Искаш да кажеш, че съм цървул? Така ли да го разбирам?

— Ти го каза...

Бъстър отиде да пикае, наля си нова водка и се върна на мястото си.

— Спиш ли?

— Не — отговори Козела. — Болят ме очите.

— Кое от двете?

— Третото...

След дълга глътка, палене на цигара и излишни шумове Бъстър Китън каза:

— Има и трето око, Козел. Притежават го децата, лудите и артистите...

— И къде се намира шибаното ти трето око? В гъза?

— В главния мозък. Децата, лудите и разните му там художници, писатели и така нататък виждат неща, недостъпни за наемни убийци като теб и мен.

— Заеби тия пиански брътвежи, Борисе. Никак не си падам по празното философстване.

— Не са брътвежи, Козел. Опитах да си представя как някой писател, някой дебел кабинетен плъх би описал моите мъки... И представи си, за теб лъжа, за мен истина... отвори ми се третото око. С Генерала е свършено. Открих канала на вилата.

Козела скочи:

— Сериозно.

Бъстър Китън се прекръсти в полумрака.

— Да, Козел, с него е свършено, но преди това имаме маса работа за свършване...

— Ти нямаш никаква друга работа, господин Бъстър Китън... Всичко останало е моя грижа.

Гледайки го продължително с празен поглед, Борис Китов каза:

— Трябва да се погрижа за Грета — третото му око продължаваше да бъде будно и му подсказваше, че става нещо странно...

Грета беше сама, полулуда, полунимфа, плячка и за казаците на Севгун, и за службите на прехвалената западна демокрация.

* * *

Генерал Бонев начело на официална делегация на МВР беше на посещение в Прага. В групата беше и Проданов. След официалната част в програмата беше включен коктейл, на който българите щяха да бъдат представени на висши офицери от Интерпол и аташирани легати на ЦРУ, Мосад и Интелиджънт сървиз. Присъстваше и Хакел. Беше се изтеглил в единия край на салона на хотел „Интерконтинентал“ и замислено пиеше шприца си. Проданов знаеше кой е той, знаеше повече — Хакел беше в основата на всичките му мъки. Генералът разговаряше с чешкия си колега и не беше удобно да иска съгласието му точно в този момент. Проди Неудачника, както наум наричаше сам себе си, реши да действа на своя глава, взе чаша водка и приближи Хакел.

— Носи ви се славата на добър познавач на руската култура, майор — започна мазно той. — Разбира се и на езика.

— По-скоро на кухнята — мрачно отговори Хакел. — Обожавам саянката.

Проданов се обърка за миг. Не очакваше предложение за кулинарен разговор.

— Аз съм генерал Проданов от МВР — започна да се представя той, но швейцарецът, ако беше швейцарец разбира се, го прекъсна:

— Знам.

Объркването на Проданов започна да преминава в раздражение.

— Знам, че знаете, господин майор... Вашата всемогъща „фирма“ — натърти последната дума — знае всичко... Със сигурност обаче не знаете защо съм пред вас.

— Прав сте — кимна Хакел. — Защо?

— За да ви отправя една полумолба, полупредложение.

— Да чуя.

Проданов свали очилата си и взря мътните си, тинести очи в сините кристали на Хакел.

— Господин майор, изтеглете наемните си убийци от България!

— Аз?

— Да, вие. Изтеглете генерал Иван Милетиев — Козела и Борис Китов — Бъстър Китън и в мое лице вие имате един партньор и колега в България. Ако не ги спрете обаче, ще ги спра аз, но тогава нашата страна ще бъде за вас само географско понятие.

Проданов кимна колкото може по-учтиво, сложи очилата и се върна при колегите си.

Десет минути по-късно Хакел се измъкна „по английски“, върна се в офиса си и изпрати съобщение на Козела: „Десет дни срок за кодовата операция «Ликвидирайте Генерала!»“

* * *

Проданов дремеше в самолета за София, когато Генерала се отпусна в седалката до него.

— Спиш ли?

— Боли ме глава... Сигурно вдигам диоптъра.

— Иди да те прегледат — разсеяно каза Бонев. — Проди, оня, плешивия на коктейла... С когото разговаряше на четири очи...

Проданов го прекъсна:

— Майор Хакел от ЦРУ — централа Цюрих. Дърпа конците на наемните убийци, които те чакат в София.

Генерала мълча мрачно няколко секунди, после рязко стана. Преди да тръгне към мястото си, процеди през зъби:

— Давам ти десет дни да приключиш този екшън.

* * *

Грета скиташе безцелно по булевард „Витоша“. Беше студен, но слънчев седми януари — Ивановден и хората бяха задръстили всички платна, магазини и цветарници. Чувстваше се някаква празнична еуфория, която искрено я изненадваше. Беше прекарала Коледа и Нова година в унес, не беше почувствала нищо от празниците освен страх и обърканост и това, което наблюдаваше сега, я изпълваше и с тъга, и с някакъв глух гняв, който скоро щеше да започне да я задушаваше. Грета беше се научила да разпознава състоянията си и знаеше, че бързо трябва да се махне от този човешки мравуняк. Потърси някое по-тихо заведение, но в трите пъба, в които надникна, картината беше същата, само че гарнирана и с пиянска приповдигнатост. Отмина булевард „Патриарх Евтимий“, видя празен ресторант и влезе. Беше чисто, светло, топло и тихо. Грета съблече палтото си, избра една скътана под стълбите за втория етаж маса и седна. Млад келнер веднага застана пред нея.

— Какво ще обичате, госпожо?

Грета се поколеба за миг, но после решително каза:

— Голямо уиски ... „Паспортс“ и сода.

— Малкото уиски при нас е дванайсет хиляди лева — предупреди сервитьорът.

Грета се усмихна:

— Аз искам голямо.

Чантата ѝ беше пълна с пари. Когато изчисли в левове доларите, които ѝ беше оставил Борис, установи, че притежаваше повече от десет милиона лева.

Отпиваше бавно, загледана в тълпите, които, облени в слънчева светлина, пречупена от витрините на ресторанта, сякаш плуваха в безтегловност пред очите ѝ. Но те бяха далеч, там на студа и не я засягаха. Беше единайсет часа. Щеше да прекара още един час тук, после щеше да се прибере, да изпие лекарствата си и да спи. Единственото усилие, което си заслужаваше загубата на време, беше сънят.

Грета изпи питието, поръча още едно малко, плати и погледна часовника си. След половин час щеше да вземе едно такси, от другата страна на булеварда имаше опашка от десетина коли в очакване на клиенти, и да се измъкне от навалищата, но все още имаше време. Време, усмихна се вътрешно. Нямам нищо в по-големи количества... Тогава въртящата се врата пропусна четирима мъже, облечени почти

еднотипно в скъпи кожуси и самурени калпаци. Когато се съблякоха, в един от тях разпозна Иван Фомич Севгун. Опита да скрие лицето си в длани, детско прикритие, но с друго не разполагаше. Късно. Острите, пронизателни очи на казака я фиксираха като змия заек.

— Защо се криеш от мен, Гретхен, дорогая? — попита Султана на Краснодар и без да иска разрешение издърпа един от столовете и седна срещу нея.

— Изплаши ме, Фомич. Не очаквах да те видя — искрено отговори Грета.

Казака се облегна удобно в креслото и взря очи в нейните.

— Искам да те почерпя... Какво пиеш, Гретхен?

— Уиски, но не мога повече. Време е да вървя. Знаеш, че в дванайсет трябва да си пия лекарствата.

— Ще ги пиеш в един — невъзмутимо каза Фомич и повика келнера. — Два скоча. От марката, която употребява госпожата. Мълчаха известно време.

— Защо си в България, Фомич?

— Много добре знаеш.

— Нямам представа, честна дума.

Лицето на казака посивя, стана зло, без да губи изящството си, и кърваво, без желание да плаши някого.

— Къде е Борис? — глухо попита той.

Грета сви рамене.

— Не знам. Напусна ме.

— Не ме прави на глупак, Грета.

— Напусна ме, Фомич — отпи глътка уиски, запали цигара...

Все действия за печелене на време. — Ефрем е причината.

— Свинтул?

Кимна.

— Да. Борис ни завари да се целуваме. Светеца и аз бяхме започнали да се любим, Фомич...

— Лъжеш, Грета — нервно я прекъсна казака. — Той нямаше отношение към жените.

— Грешеш, Фомич — тихо промълви тя. — Ефрем мечтаеше да се отърве от тебе.

Султана на Краснодар мълча, борейки се с беса си.

— Борис уби Свинтул...

— Знам — кимна Грета, — но това няма нищо общо с теб. Той отмъщаваше за мен, господин Севгун. Не бива да съдиш един полудял от ревност мъж.

— Осъдих го на смърт, Гретхен. Затова съм тук... — Фомич се наведе над масата, — но сега разбирам, че там, в Краснодар, вместо да те лекувам в частни психиатрии, трябваше да напълня с взрив задника ти и да те пратя по дяволите.

Грета се пресегна с две ръце, заби ноктите си в лицето му и остави осем кървави резки върху гангстерската му мутра. Скочи бясна, лисна уискито си върху смъдящите му рани, грабна чантата си и хукна към вратата. Гласът му я догони на изхода:

— Ти си мъртва, Гретхен.

Пред ресторант „Форум“ я чакаше нова изненада.

— Госпожица Грета — Уил Терънс Смит я повика от грозна черна кола, паркирана на ъгъла на булевардите „Патриарх Евтимий“ и „Витоша“. — Заповядайте. Ще ви откарам до вас.

Не се колеба за миг. Дивият звяр Севгун можеше да реши да я ликвидира веднага. Влезе в топлата, широка и отвътре изненадващо луксозна кола, седна и затвори очи.

— Какво искаше руснакът от вас, госпожица Грета?

— Главата на бившия ми годеник Борис Китов — тихо отговори тя. — Всички искате едно и също, изроди такива!

XI

Събота, 10 януари. Една година, откакто комунистите паднаха от власт. Завинаги. Не десети ноември, десети януари беше повратният ден за новата история на страната.

Козела и Бъстър Китън излязоха от квартирата, разделиха се и се смесиха с възбудените, празнично облечени хора, излезли спонтанно на улиците да празнуват освобождението си от половинвековния болшевишки гнет.

Националният трикоълор, сини знамена, цветя и усмивки.

Защо, по дяволите, не съм в състояние да преживея тяхната радост?

Козела извървя булевард „Дондуков“, заобиколи бившия Партиен дом и бавно, с вдигната глава, ниско нахлупена шапка и ръце в джобовете тръгна по „Цар Освободител“. Никой не му обръщаше внимание. Еуфорията, обзела всички, не им оставяше място да се взират в някакъв самотен мъж на средна възраст, скитащ без посока из града. Козела спря пред една улична сергия, купи си синьо книжно знаменце, пъкна го под мишница и се насочи към Парламента с чувството, че сега видът му се

вписва по-достоверно в тълпата и буди по-малко подозрение. Навалицата беше започнала да се стича около храм-паметника „Александър Невски“ и Парламента. Козела забеляза лицата на вицепремиери и министри, а от подслушаните разговори на хората около него разбра, че очакват президента.

Интересно дали ще се появи Генерала? Козела видя и Бъстър Китън, който се промъкваше в гъмжилото далеч пред него към централния вход... и, Боже мили! Това са синовете ми!

С разтреперени колене Козела застана зад момчетата и изсъска през зъби:

— Знаете ли къде е хотел „България“?

— Да — широко усмихнат отговори Иван.

— След петнайсет минути ви чакам в кафенето!

— Защо сте тук... — щеше да добави „деца“, но мисълта му го изпревари. Какви деца, д’еба мама му!

Единият беше на двайсет и три, другият на двайсет и пет, а сега седяха срещу него.

— Аз съм стара хрътка, момчета — продължи Козела, — и различавам оцет от вино... Съветвам ви да не ме лъжете.

— Направихме удар, татко — каза Асен. — Обрахме казиното на Аспен. Шестстотин шейсет и четири хиляди долара.

Козела се хвана за главата.

— Децата на ченгето — крадци! — промълви той. — Как се измъкнахте?

— Със ски до Ванкувър, Канада. Една седмица... Без храна и сън. С нас беше и един американец. Той знаеше пътя — отговори големият. — Взехме самолет за Монреал, там се разделихме с него и отлетяхме за Лондон, после за София. Никой не ни обърна внимание.

Козела повика сервитьора, поръча кафета, кола и сандвичи с кашкавал, запали цигара и подпря лакти на масата.

— Къде живеете?

— Наехме апартамент по обява. (Асен)

— Майка ви знае ли, че сте тук?

— Не. Нямаме майка. (Иван)

Стомахът болезнено го присви. Срещу него стояха два млади, диви и студенокръвни вълка.

— А баща?

— Заради теб сме тук, татко. Светът е широк, а четиристотин и четирийсет хиляди долара — много пари. (Иван)

Козела кимна разсеяно.

— И се готвите да се превърнете в професионални крадци?

— Не. Един удар ни е достатъчен, при втори може и да ни скъсат с по една глава. (Иван)

— Добре, че го съзнавате — като на себе си каза Козела. — Къде ви е квартирата?

— Лозенец. — (Асен) — Улица „Миджур“ — после понижи глас: — Може ли да ни намериш фалшиви документи? Щом разберат, че не сме в Щатите, федералната полиция ще се обърне към нашата... Няма да го преживея, ако оня плужек Проданов дойде да ни опандизи.

Покрай витрината на „България“ премина президентът, придружен от Генерала и охраните им. Вървяха пеша, ръкуваха се с хората и въобще не им пукаше, че в града дебнат наемни убийци. Генерал Де Гол беше изкрещял на охраната си: „Аз съм длъжен да си гледам работата, вие — да пазите живота ми!“ И тази фраза се беше превърнала в класика. По същата формула действаха и българските държавници.

Сега беше моментът да носим снайпер, помисли разстроено, объркан и унил Козела, после съсредоточи вниманието си върху момчетата.

— Имате ли снимки?

Иван извади портфейла си и му подаде снимките. Козела ги прибра.

— Къде държите парите?

— Скрихме ги в апартамента. (Асен)

— Тайникът сигурен ли е?

— С по-сигурен не разполагаме — (Иван) — Поне два часа ще му трябва на евентуалния крадец да ги открие.

— Той крадец, вие светци — процеди през зъби, връхлетян от внезапен гняв, Козела. — От нещо друго имате ли нужда?

— Да — (Иван) — Револвери.

* * *

От стаята си в хотел „Аида“ в Хасково Мазния слезе в ресторанта. Четирима от водачите на турското етническо малцинство вече го чакаха в залата за конференции. Масата беше отрупана с бутилки и мезета, но никой нито ядеше, нито пиеше. Наистина чакат!, помисли Мазния, преди да седне.

— Знаете ли защо съм тук, господа?

Млад мустаклия, елегантен като жиголо фес, отговори:

— Предполагаме, господин Никодимов — и добави мазно:
— Целите сме в слух.

Банкерът, на практика долнопробен мошеник, кредитен милионер и апаш, започна речта си:

— Господа, говоря от името на банковия консорциум. СДС иска да ни удуши, приятели. Това е една гадна, фашистка шайка, която не зачита ни Бога, ни Дявола, още по-малко нас, бизнесмените, и вас, малцинствата. Видяхте как използваша Ахмед Доган и как го изхвърлиха на боклука, когато вече не им трябва. Изроди! Това не са политици, държавни мъже и прочие. Управляват ни бандити, които под претекста, че се борят със силовите групировки и кредитните милионери, унищожават чуждия бизнес и пълнят джобовете си с лесни пари. Имам абсолютно достоверна информация, че се готвят да сложат ръка и върху тютюна. Което значи, че хиляди турци ще хапнат дървото и ще бъдат докарани до просешка тояга. Разбирате ли? Поголовно, безмилостно ограбване на всеки, който е подал глава над водата. А вие сте точно това — бизнесмени, заможни мъже, хора със семейства, мъже на дълга, които СДС иска да изпрати на трудовата борса. Ясно ли се изразявам?

Събеседниците му, които мълчаха като риби, кимнаха с глави.

— Радвам се, че се разбираме. Ние няма да бъдем покорни роби на СДС. Нали?

Ново кимване.

— Налага се още утре да започнем война с тях. В началото с мирни средства, разбира се... Сега ще ви дам десет хиляди марки... да подберете най-агресивните, най-смелите, най-добрестните младежи... А те ще събудят насилието. Попитайте Сокола* и той ще ви каже: „СДС е смъртният враг на етническите турци...“.

— Господин Никодимов — обади се мъж на средна възраст с остра, късо стригана коса и рамене на щангист.

— Заповядайте? — угоднически каза Мазния.

— Защо не си ебеш путката майна! — каза Щангиста, стана и излезе от залата.

Останалите го последваха мълчаливо.

Мазния се стъписа, после преглътна „шамара“, изригна на глас като луд вулкан от ругатни, избърса потното си лице и

отиде да прибере багажа си. Плати хотела, седна до шофьора и кресна:

— Карай за Кърджали!

* * *

След ареста на Ерджан Рашид — Роко градът беше притихнал в очакване на нови полицейски акции. Мазния се настани в хотел „Кърджали“, взе душ, преоблече се и седна в ресторанта да чака местните първенци. Имаше уредена среща с тях в девет вечерта. В полунощ, пиян и хълцащ, се добра отново в стаята си, повърна и си легна. Никой от местните лидери не се озова на поканата му. Боклуци, рязани фесове, анань сикимини!, изпсува наум той и потъна в нервен пиянски сън.

На сутринта замина за Разград, а на другия ден за София. Трябваше да докладва за пълния провал на емисарската си акция.

* * *

Въоръжен до зъби, Козела тръгна на лов за главата на Леч Плешивеца. Бъстър Китън остана да го чака в колата. Бившият генерал от българските и руските служби му остави адреса на момчетата и паспортите с новата им самоличност. За бившите ескадронисти беше детска игра подправянето на каквито и да било документи и осигуряването на два истински пистолета „Лама“. Тръгна сам срещу трийсетина азиатци, свирепи и жестоки като тигри.

Беше малко преди седем, приближаваше време за вечеря, а Леч беше чревоугодник и не издържаше на глад — човешки слабости, от които професионалният убиец трябва да умее да се възползва. Козела седна на най-близката маса до вратата, която остави отворена. Виждаше фойето, асансьорите, рецепцията и чейнбюрото. Около изхода се навърташе портиер с червени сако и фуражка, по коридора минаваха гостите на хотел „Шератон“, но полицаи не се виждаха никъде.

Леч шибаше една от едрогърдите хотелски проститутки, но беше отегчен. Това беше третият му акт този следобед, яростно мачкаше гърдите ѝ и се мъчеше да свърши. Курвата беше започнала да го дразни, пиеше му се, червата му куркаха от

глад... Още малко, още... Слава Богу. Ерекцията дойде и отмина. Леч скочи, плати ѝ, изчака я да се облече, заключи след нея и влезе в банята. Разведрен, чист и сам, той се обади на охраната си, заповяда им да го чакат пред вратата и започна да се облича. Когато доби „негърски“ шик, заля се обилно с „Паша“ и отключи вратата.

— Гладни ли сте, момчета? — широко усмихнат, попита той.

— Като вълци — беше отговорът.

Вълкът беше свещено животно в техните планини, те самите се наричаха вълци и бяха горди, че са безпощадни и безмилостни като хищника, символ на Чечня.

Козела мокреше устни в малкото уиски, когато портиерът подаде глава и викна на сервитьора:

— Блаже, чеченците идват. Готов ли си?

— Аман от тия боклуци — уморено отговори келнерът. — Майната им, нека идват.

Козела стана и излезе във фоайето. Леч слизаше по стълбите, беше предупреден никога да не ползва асансьора... Ето ги... Много са, да им еба майката. Козела тръгна срещу тях. Извади ръцете си от джобовете, хвърли две гранати в краката на охраната, измъкна пистолета и застреля кавказеца в челото. После пусна оръжието в джоба на сакото си, измъкна още две гранати, хвърли ги срещу онемялата, оредяла охрана — най-малко шест-седем души се търкаляха на пода — обърна се, излезе и на бегом се добра до колата. Бъстър Китън включи на първа, излезе на „Дондуков“ и се включи в движението.

— Трябва да зарежеш колата — успокоявайки дъха си, каза Козела.

— Леч?

— Запали му една свещ. Пръснах му плешивата тиква.

— А гардовете?

— Нямаше време да броя труповете. Черпих ги с четири бомби... Намери място за паркиране. Трябва да се освободим от колата.

* * *

Момчетата бяха наели мебелиран двустаен апартамент в нова четириетажна сграда. Какъв ли им е наемът на тия крадци, помисли Козела, докато разглеждаше жилището.

— Това е господин Борис Китов, мой партньор... и колега — представи той Бъстър Китън и с жест им предложи да седнат в креслата срещу него.

Бъстър извади паспортите, pistolетите и разрешителните от МВР. Момчетата запазваха първите си имена, но отсега до края на живота им фамилията им щеше да бъде Заимов.

— Млади господа — Бъстър измъкна два самолетни билета от джоба си, — утре, в два следобед, вземате самолета от аерогара София за Лисабон. Имате резервация в хотел „Дон Енрике Мореплавателя“. Намира се на главната крайморска улица, така наречения Булевард на капитаните.

— Как ще прекараме оръжието и парите? — възкликна Асен, вече Заимов.

— Помислили сме за всичко. Ще сложите вещите си в ръчна чанта, която един от нашите хора ще ви предаде в самолета — обади се Козела. — Преспивате в хотела и на сутринта отлитате за Асунсион, Парагвай, отсядате в хотел „Франко“ и чакате. Ние ще довършим работата си и ще ви последваме. Ясно ли ви е?

— Ясно — кимна Иван. — Колко време ще чакаме в този шибан хотел?

Козела почервеня. Ще ги науча да не псуват пред мен!, кипна вътрешно, брои до сто и се отказа.

— Не повече от седмица, десет дни. Дайте ключовете и документите на колата. В Парагвай ще купите друга... Две високооборотни и бързи японски машини! А сега ми се закълнете, че ще постъпите, както ви казахме.

Макар и неохотно, момчетата се закляха.

* * *

Полицията атакува хотел „Мариана“ в Симеоново и сгащи Иван Фомич Севгун в леглото. Без да губи грам от достойнството си, Севгун облече костюм на Армани, върза връзка, заля се с „Ятаган“ и подаде ръце да му сложат белезниците. Долу, в хола, охраната му беше просната по очи върху новите имитации на персийски килими. Султана на Краснодар издаде заповед, уж на руски, но така изопачен от казашки диалект, че никой от баретите не разбра нищо.

Избутаха го грубо и го вкараха в полицейското беемве, паркирано пред хотела. Потеглиха, ескортирани от два джипа.

Десет минути по-късно го въведоха в кабинета на шефа на отдела за борба с организираната престъпност.

— Аз съм генерал Проданов — представи се той, след което свалиха „сейкото“ на Севгун. — Седнете, разговорът ни ще бъде дълъг.

Севгун се отпусна небрежно на стола, кръстоса крака и попита иронично:

— За какви престъпления на територията на България ме арестувате, генерале?... При това с излишен маскарад. Ако ме бяхте повикали, щях да дойда сам.

— Рутинни, Султане на Краснодар — усмихнат ехидно, дори злобно, отговори Проданов. — Надявам се, че не са ви наранили?

— Не.

— Отлично — хвърли едно тесте снимки пред него. — Снощи в „Шератон“ е бил убит Леч Плешивеца и девет души чеченци от охраната му.

Без да трепне, Севгун прегледа снимките и ги остави на бюрото.

— И какво ме засяга мен това убийство? Или предполагате, че аз съм сътворил тази кланица?

— Не — изражението на Проданов стана сериозно. — В случая сте напълно невинен. Убийците са Иван Милетиев или Жаров. Или Козела, както е известен, и вашият побратим Борис Китов или Бъстър Китън, ако предпочитате.

Севгун беше непробиваем и непрогледен.

— И какво ме засяга всичко това?

— Пряко нищо, косвено всичко. Вие пратихте Леч Плешивеца на лов за Бъстър Китън. Той уби любовника ви Ефрем Светеца и вие го осъдихте на смърт. Да, ама нашите убийци не са за подценяване. Излязоха по-бързи от прехваления кавказец.

Севгун се усмихна кисело.

— Кой ви наговори тия глупости, генерале?

— Полицаите по цял свят си сътрудничат, щом става дума за криминални типове, годни да поръчват и извършват хладнокръвни убийства.

— Под достойнството ми е да се оправдавам — каза Севгун. — Бихте ли обяснил защо съм тук? И аз обичам екшън-сюжетите, но предпочитам да си ги чета сам.

— След един час ще ви закарат на летището. Там ще бъдат охраната и багажът ви. Ще летите без оръжие и под наша охрана, оковани в белезници. В Москва ще ви поеме руската полиция.

Севгун се разсмя весело.

— Ще ми разрешите ли да се обадя в Москва, генерале — извади от джоба на сакото си спейсфон. — Разбира се, няма да ви вкарвам в разноски.

— Моля! — Проданов се облегна в стола и запали цигара.

Севгун набра някакъв номер от десетина-дванайсет цифри и зачака. Когато абонатът отговори, вдигна слушалката и каза:

— Ще летя под дуло с рейс София — Москва в четиринайсет часа днес. Очаквам да те видя на Шереметево — и прекъсна линията.

— На Алкалай ли се обаждате, Севгун.

Отговорът беше:

— На Елцин.

Мене може да ме експулсирате, но Мордюк Санитаря остава в България.

* * *

Уил Терънс Смит водеше бележки в кабинета на английския военен аташе в София. Задачата му, на пръв поглед банална и рутинерска, беше започнала да се усложнява поради недоверието и непрестанната намеса на българските служби за борба с организираната престъпност. Този Проданов, който приличаше сто пъти повече на пенсиониран счетоводител отколкото на ченге, непрекъснато надничаше през рамото му, дишаше му във врата и късаше и без това опънатите му нерви.

Уил беше учен да бъде търпелив и да изчаква спокойно онзи миг, в който трябва да действа. Професията му се свеждаше до два прости принципа — научи се да се сливаш с околната среда и възможността за удар е единствена и трае максимум от три до пет секунди.

Проданов упорито повтаряше, че килърите ще атакуват вилата. Това беше възможен, но не задължителен вариант. Уил Терънс Смит беше огледал внимателно местността. Воден път нямаше, склоновете на планината бяха наситени с въоръжени патрули, така че нито снайпер, нито артилерия можеше да се използва срещу Генерала. Тогава какво оставаше? Въздухът.

Проданов се кълнеше, че всички хеликоптери са под контрол, но можеше ли да му се вярва? А ако умееха да ползват делтаплани? Или минеха под земята?

Англичанинът скочи и започна да се движи като метроном между двата срещуположни ъгли на кабинета, после спря и се хвана за телефона.

— Господин генерал, Уил Терънс Смит ви безпокои — на руски каза той. — Има ли възможност да получа канализационна карта на Бояна вилидж?

Проданов мълча десетина секунди, чуваше се само учестеното му дишане.

— Очаквате да проникнат във вилата по каналите? — попита все пак той.

— Това е една възможност, която не бива да изпускаме от внимание, генерале! Може да е налудничавата хипотеза, но все пак хипотеза.

— Прав сте, господин Терънс Смит. Ще наредя още днес да получите необходимото. Къде да ви търся?

— В английското посолство — отговори Уил и затвори телефона.

* * *

Вместо полицията на аеропорт „Шереметево“ Алкалай посрещна Иван Фомич Севгун.

— Здравей, Султан — широко усмихнат каза генералът от КГБ. — Как пътува?

— Нервно. Отстрани ли криминалистите?

— Естествено.

— Да тръгваме тогава.

— Момент. В самолета е тялото на Плешивеца. Искам да видя как е убит.

Севгун се изплю презрително.

— Тоя азиатски позьор. Живееше в „Шератон“, пръскаше пари като конфети, избега всички хотелски проститутки. нещастник! Поведението му крещеше „Аз съм великият гангстер Леч Плешивеца!“

Алкалай кимна разсеяно.

— Султан, Чеченецът казвал ли ти е, че българската полиция го е арестувала за побой в някаква дискотека?

— Сериозно? — без да скрие неприятната си изненада, възкликна Севгун.

— Напълно. Моята версия е, че са влезли във връзка с нашите ченгета... Аз не приписвам това убийство на Козела и Бъстър Китън.

Севгун сви рамене.

— Господ знае...

Носачите свалиха ковчега и двамата се запътиха към него.

— Аз съм генерал Алкалай от вътрешното министерство — показва им картата си. — Отворете капака на ковчега.

— Но той е закован с винтове — протестира шефът на бригадата.

Алкалай извади пистолета си.

— Веднага!

Леч Плешивеца беше убит с един единствен изстрел в челото.

— Грешеш, генерале — каза Севгун. — Няма скапано ченге — ни в Русия, ни в България — годно на такава прецизност, когато срещу него вървят трийсет души въоръжени мъже. Това е почеркът на Козела! Ако не е, да пропадна в бездните на ада.

* * *

Уил Терънс Смит беше поканил Грета на вечеря. Тя закъсняваше. Беше започнал да мисли, че няма да дойде, когато я видя да го търси с поглед. Посрещна я прав, настани я и седна срещу нея.

— Добре дошла, мис Грета.

— Извинете за закъснението — вяло каза тя. — Цялата играя от нерви. Поръчайте ми водка с Кока-Кола, моля.

Уил поръча водка и за себе си, „шопе салат“, Кола и минерална вода.

— Наздравье — каза той.

— Чиърс — каза тя.

Пиха мълчаливо.

— Страх ме е от алкохола — простодушно каза Грета. — Удря ме хормонът. Не се смейте, Уил. Трети месец съм без мъж. Такава суша се отразява много зле на нервите ми.

— Искате да кажете, че не се срещате с Борис Китов?

— Не, разбира се. Той ме третира и като луда, и като нимфоманка. Сложна смесица от презрение и съчувствие.

— Странно — впил сините си очи в нея, каза той. — Интуицията ми подсказва, че между вас съществува любов. Може би наранена, но все пак любов.

Грета не отговори. Отпи мълчаливо, извади кутия „LM“, запали.

— Вижте, Уил. Предварително искам да знаете, че няма да ви бъда от полза. Ако знаех къде е Борис, нямаше да ви кажа, но не зная, честна дума.

— Вярвам ви — кимна англичанинът. — Поканих ви на вечеря, не на разпит.

— Надявам се — Грета се опита да се усмихне. — Искам да се напия. Имате ли нещо против?

Ред беше на Терънс Смит да изкриви гримасата си в подобие на усмивка.

— Не.

— Тогава наздраве. Искам още една водка... този път голяма.

Малко след полунощ Уил спря колата си пред дома й.

— Имам нужда от мъж — с истерични нотки в гласа каза Грета. — Слезте от тази шибана кола и елате с мен.

Офицерът от МИ-6 се поддаде на изкушението, въпреки че вътрешният му глас крещеше „Това е капан!“.

Не беше капан!, мислеше той, докато шофираше към легацията. Очакваше го бележка от Проданов и канализационната карта на Бояна.

* * *

Султана на Краснодар Иван Фомич Севгун набра един номер и зачака. На третия сигнал чу:

— Да.

— Здравей, Мордюк.

— Здравейте, Иван Фомич.

— Наложите ми се да напусна България, казак. Принудително. Това значи, че на теб се пада честта да свършиш моята работа. Разбираш ли ме?

— Естествено, Иван Фомич. За мен е чест да ви служа.

— Знаеш ли целта, която преследвам, солдат?

— Приблизително, Султан. Ще ми трябват указания... и снимки.

— Предвидил съм всичко, дарагой. Утре с полет в десет и половина сутринта изпращам една руска курва с всичко, което

ти е необходимо. Висока, белоруса блондинка, с дълго черно визоново палто. Носи и пари. Ползвай я, както искаш, и я задръж, колкото е необходимо. Ясен ли съм, казак?

— Напълно, Иван Фомич. Утре ще бъда на летището.

* * *

— Коя дата сме днес, Козел?

— Тринайсти януари, вторник — беше отговорът.

— На седемнайсти, в събота, през нощта атакуваме — каза Бъстър Китън. — Ела да ти светна подробностите.

Козела стана, взе чаша студено кафе и застана зад него.

— Виждаш ли този щрих? Това е маршрутът ни. Ще тръгнем по руслото на Боянската река оттук — на километър и сто метра от целта. Има мост, спускаме се под него и чакаме пълен мрак. Вчера и онзи ден имаше пълнолуние. Да се надяваме, че в събота нощта ще бъде тъмна, а ако случайно завали — бинго! Ще следваме водата заради кучетата. Двеста и единайстият канал е целта ни. Отворът е широк метър и десет, но е мокър и хлъзгав. Днес-утре трябва да купим рибарски ботуши, мушамы и импрегнирани шапки. Разстоянието от реката до вилата е два километра, но около петстотин метра преди целта тръбопроводът се стеснява на двацет сантиметра в диаметър. Там се налага да излезем на открито. Качим ли се на оградата, ще трябва да се отървем първо от три ризеншнауцера в двора, после с обход да открием в коя стая е Генерала. Последната фаза е за теб и снайпера ти.

— От какво разстояние трябва да стрелям?

— Двацетина метра. Ако не успеем да се измъкнем чисто, може да се наложи да прекараме едно денонощие в тръбата.

— Ясно — кимна Козела. — Не ни остава нищо освен да чакаме събота.

— Междувременно внимателно трябва да следим всички ежедневници. Ще бъде връх на каръка, ако минем на вълка през гъза и се окаже, че Генерала е някъде в чужбина.

* * *

Генерала стана по тъмно, избърсна се и извади списък документи от чантата си. Трябваше да се запознае със съдържанието им, преди да отиде в министерството. Когато

кафето стана готово, запали лулата си, седна и се зачете. Сред документите преобладаваха доклади на Проданов и повечето от тях третираха усилията му да предотврати атентата срещу него.

Защо толкова упорито искат главата ми? Нали ако аз хвърля топа, ще ме замести Божидар Попов и ще продължи същата линия. При евентуално негово управление министерството ще продължи акциите „Комар“ и „Хищник“. Изобличаването, арестуването и осъждането на ония кредитни милионери предстои с мен или без мен. Защо такава стръв и упорство? Или това е акция за отвличане на вниманието?

Генерала взе кафето си и застана пред прозореца. Всичко изглеждаше рутинно и спокойно. Охраната беше в будките си, залепени за оградата, грамадните, черни като катран ризеншнауцери се разхождаха бавно и важно като владици... Отвличане на вниманието... Държавата имаше нужда от руска газ и се мъчеше да отстрани посредниците-мафиоти, сложили ръка на сделката по време на болшевишкия некадърник Жан Виденов. В страната действаше валутен съвет и всяка провокация като убийството на министъра на вътрешните работи би се отразила зле върху престижа на България на световната сцена и би отблъснала инвеститори, търговци и туристи, така необходими в този момент...

Аз нямам лични врагове ни в ЦРУ, ни в КГБ, разсъждаваше на ум той. А централите не могат да не си дават сметка, че който и да ме замести, ще продължи по същия път... Да, това си е сложна акция за отвличане на вниманието от истинските проблеми на страната и грубото ѝ дискредитиране пред света.

Генерала облече палтото си и излезе пред входа на вилата. Двете коли — неговата и на охраната — бяха готови, запалени и чакаха.

Бонев седна на задната седалка, каза:

— Министерството! — и взе мобифона. — Проди, аз съм. Слушай ме внимателно. Атентатът срещу мен, ако такъв се състои разбира се, не е нищо друго освен операция за отвличане на вниманието от истинските ни проблеми. Разработи тази тема във вид на доклад — сбито и ясно. До обяд искам да е на бюрото на министър-председателя!

По стар конспиративен навик болшевишкият Пентхаус се беше събрал отново през нощта. Беше тринайсти януари, хубава топла и светла нощ, идеална за заговори и лоша за атентати. Срещата беше в Бояна, в луксозната номенклатурна вила на Христов. Присъстваха Найденов, Коларов, Евтимов и десетина души охрана, разпределени дискретно в обширния, приличащ на екзотична ботаническа градина двор. Пиеха уиски, дъвчеха ядки и слушаха новините. Когато започна спортната емисия, Христов насочи дистанционното, изключи и отпусна едрото си тяло в стола.

— Пуста газ — измърмори той. — Сега всичко зависи от нея.

— Срещна ли се с Вяхирев? — попита Коларов.

— Да — кимна домакинът. — Изложих му нашето становище. На думи се съгласяваше с мен, все пак, познаваме се трийсет години. Това, което ме безпокои обаче е, че очите му оставаха ледени, подозрителни и невъзприемчиви.

— Не си ли твърде мнителен? — продължи с въпросите си Коларов.

— Де да бях... По-точно, дано да съм мнителен. Това много скоро ще стане ясно. Обясних му, че политическото бъдеще на страната е в ръцете на неговия „Газпром“.

— Не е ли пресилено? — попита Евтимов.

— За жалост не, брат ми. Ако Иван Костов и посраните му демократи успеят да отстранят „Мултигруп“ и „Овъргаз“ от сделката за газа, това означава бетониране на властта им и абсолютно гарантирано управление на страната за десетпетнайсет години напред. „Булгаргаз“ — това са те, правителството, и ако държавната фирма остане монополист в транспорта на газа, с нас е свършено. Не можем да допуснем нов триумф на Костов. Това гадно копеле печели всички битки. Натрапи ни кмет на София и президент, превърна под носа ни СДС в мощна партия, издуха провинциалните червени градоначалници, изкара тълпите на улицата и ни издърпа властта под носа...

— Не съм съгласен — обади се Найденов. — Ония бездарници, комсомолците, я предадоха сами.

— Отчасти това е вярно — продължи Христов. — Комсомолците се панираха от страх, ушите им слепнаха като на зайци, но този ужас се всели в тях вследствие натиска на Иван Костов и тълпите, дирижирани от него. И това не е всичко.

Какъв, по дяволите, е този шибан списък на кредитните милионери? Та нали всички ще попаднем в него. Кой бизнес е в състояние да се развива без кредити, да му ебеш майката. Никой, никъде по света. И хоп! — магическата пръчка на Иван Костов ни нарежда до мошеници като Чомбе, Барона, Ганди и прочие боклуци. Ние сме бивши държавници, по дяволите, и не бива да бъдем третирани като криминални престъпници. Не и ние.

Настъпи тягостна тишина. Пушеха, пиеха, мислеха върху думите му.

— Има ли начин да се извадим от този списък? — обади се Евтимов.

— Не. Направих опит да говоря и с Костов, и с генерал Бонев, и с председателя на Народното събрание Соколов. И тримата отказаха да ме приемат.

— Много се надуха тия демократи, да им еба майката — каза Найденов.

— И това е само началото — продължи Христов. — Списък на сътрудниците на Държавна сигурност, списък на кредитните милионери, Закон за лустрацията, който за парлама засега президентът задържа, но само за парлама. Всичките им действия водят стъпка по стъпка към поставяне на социалистическата партия извън закона. Не го ли виждате?

— Добре бе, Пентхаус — намеси се Коларов, — не може да нямаме никакви резервни ходове.

Христов избухна:

— Ако руснаците ни преобат с природния газ, имаме един гол кур. Комсомолците са и страхливи, и бездарни, а ние — много тежко свързани с Живков и така наречения развит социализъм. Кой според теб ще поеме властта, ако демократите паднат? Светият дух и четирийсетте великомъченици!?

Отново ги затисна тягостна тишина.

— Все пак, Рем Вяхирев ти е обещал да не отстранява „Овъргаз“ от сделката — инатливо се обади Коларов.

— Да, но не му вярвам! Нямам му грам доверие. И той, и Елцин, и Черномирдин разиграват демократична карта, имитират бизнесмени и отдавна са забравили членството си в ЦК на КПСС. Това е тъжната истина, момчета...

Вратата се откряна, подаде се един от охраната.

— Шефе, Мазния пристигна.

— Пребъркай го за оръжие и го доведи тук... Сам! — заповяда Христов.

След трийсетина секунди личният му бодигард въведе псевдобанкера Никодимов, известен в сенчестия бизнес свят под прозвището Мазния.

— Здравейте, господа — с насилена бодрост поздрави той. — Навън Содом и Гомора, само вие живеете в райските селения.

Отвърна му студено мълчание и враждебни погледи. Мазния, който беше вулгарен крадец, но не и глупак, бързо схвана настроението им и смени и тона, и темата.

— Нещо лошо ли се е случило, господа?

— Докладвай! — заповяда Христов. — Искam пълен отчет на обиколката ти — по дни и градове.

— По-спокойно, Пентхаус — озъби се Мазния. — Издавай заповеди на прислужниците си. Аз съм баш партньор, да му еба майката! — но когато никой нито отрече, нито потвърди думите му, продължи: — Турците са гадна, продажна банда. Ако се явяваха, отказваха да вдигнат населението на бунтове... В преобладаващите случаи не се озоваваха на срещите. Празна работа е алианс с тях. Не ебават Доган за свирка, а още по-малко някакви си централни политически интереси, за които не дават и пукната пара! С една дума — провал! Напразно обиколих най-дивите райони на страната.

Христов стана и излезе. Долу, на партера, шофьорът и охраната на Мазния пиеха кафе. Инструкциите му се изпълняваха коректно. Пентхаус влезе в кабинета си, взе някакви документи и се върна в трапезарията.

— Прегледай тези договори, Мазен — тихо каза той, отпусайки се в стола си.

Никодимов добре знаеше за какво става дума.

— Знам съдържанието им, Пентхаус. Дължа ви деветстотин хиляди долара, но текущата конюнктура ме удуши. Малко да се разпусне примката, и ще ви се издължа до стотинка.

— Сумата е милион и двеста хиляди, Мазен. Останалото са лихви, а ти никога няма да се издължиш. За теб по-добри времена никога няма да има, боклук такъв!

— Пентхаус!

— Млък! Изчезвай! Давам ти шест месеца, а сега сбогом!

— Мъртвите са лоши длъжници, Пентхаус.

— Акъл не ща! Чао, Мазен. Стой по-далеч от очите ми и запомни — шест месеца!

Треперейки от нерви, Мазния излезе, спусна се по стълбите и изкрещя на служителите си:

— Защо сте тук, идиоти?! Хайде, тръгваме!

Мерцедесът се плъзна плавно между вилата на бившата номенклатура, излезе на шосето и се понесе към София. Нямаше никакво движение, беше късно, но все пак на километър и половина надолу към града и точно срещу правителствената резиденция настигнаха и подминаха стара, раздрънкана лада.

Шофьорът, човек от охраната на Пентхаус, ги изчака да се отдалечат двеста-двеста и петдесет метра и задейства дистанционното устройство. Последва страхотен взрив и от мерцедеса не остана и помен. Ладата намали и бавно се плъзна покрай димящите отломки на бившата лимузина. Телата на Мазния и спътниците му бяха така разкъсани, че беше невъзможно да се познае коя част към чие тяло принадлежи.

* * *

Господ не осъжда мечтите, мислеше си Уил, надвесен над канализационния план на Бояна. Да, това е отходната шахта и нищо друго! С лупа в ръка той проследи щриха и стигна до вилата на Генерала. Англичанинът отиде и затвори вратата на спалнята — Грета спеше по корем, зарила нос във възглавницата — после набра един номер и зачака.

— Господин генерал, на телефона е Терънс Смит, трябва незабавно да ви видя. Да. След трийсет минути ще се представя на охраната.

Върна се обратно на бюрото и повтори процедурата. Нямаше съмнение, това не беше никаква мечта, а най-баналната истина. Беше се добрал! Беше открил канализационния отвор на вилата на генерал Богомил Бонев.

Уил приседна на леглото и внимателно събуди Грета.

— Налага се да изляза, хъни. Ще се върна около дванайсет и ще отидем да обядваме някъде навън... Може на Витоша.

— Добре — измънка Грета, обърна се на другата страна, зави се презглава и отново заспа.

Уил се качи в едно „Пежо“, рент-а-кар, и потегли за среща с Проданов.

В десет часа се представи на охраната на министерството, в десет и десет двамата се надвесиха над картата.

— Виж този изход, генерале, изтича се в Боянската река. А сега да го проследим внимателно — с писалка в ръка офицерът-експерт на МИ-6 проследи щриха до крайната му точка в цялата плетеница от линии и го остави с лупата в ръка да се увери сам, че истинската цел е открита. Проданов сам проследи трасето няколко пъти, после вдигна глава усмихнат.

— Добра работа, господин Терънс Смит. Моите поздравления.

— Благодаря — отговори невъзмутимо при похвалата англичанинът. — Каналът е открит, което налага до един час да бъде поставен под контрол.

— Те няма да атакуват през деня — опита да апострофира генерал Проданов.

— Въпреки това каналът трябва да бъде поставен под контрол. Да ви кажа ли как според моята интуиция килърите ще проведат акцията си.

— Моля ви за това — кимна шефът на службата за борба с организираната престъпност.

— Първо да обсъдим варианта „въздух“. Атака с делтаплани не е за подценяване, ако предварително приемем, че всички хеликоптери в държавата са под контрол. Нито вие, нито аз знаем дали са обучени да летят на безмоторни планери, но трябва да имаме предвид такава възможност. Килърите знаят от пресата, че близката програма на Генерала не включва пътуване в чужбина и според мен чакат да свърши пълнолунието, за да минат към действие. По най-елементарни изчисления, от тази нощ, най-късно утре, страната ще потъне в небесен мрак. За да гарантираме Генерала от въздуха, предлагам във вилата да разположите — по един за всяка страна — четирима снайперисти с инфрачервени очила за нощно виждане. Разполагате ли с такива?

— Разбира се — усмихна се Проданов, — ние сме национална полиция, господин Терънс Смит. В техническо отношение сме оборудвани с всичко, с което разполага Великобритания, например.

— Радвам се да го чуя, генерале. Ще подсигурите ли снайперисти тази нощ?

— Още днес на обяд ще бъдат, където трябва, господине.

Уил Терънс Смит седна, натъпка лулата си и я запали.

— Генерал Проданов, въздушната атака е малко вероятна по две причини. И двамата килъри са били вече на средна

възраст, когато делтапланите заляха света, а това е спорт за млади хора, почти деца. Съмнително е, че на тяхната възраст са изкарвали специална подготовка по безмоторно летене. И второ, ако проникнат във вилата по въздуха, те се лишават от всякакъв път за отстъпление. Разбирате ли ме?

Проданов кимна. Англичанинът се изразяваше ясно и наистина си разбираше от работата.

— Снайперистите във вилата са защита от евентуални изненади — продължи Уил Терънс Смит, — но истинското внимание трябва да съсредоточим върху канализацията. Съгласен ли сте?

— Напълно... — Проданов започваше вътрешно да ликува. Нима сме толкова близко до целта?, отплесна се той, но гласът на англичанина отново го върна на земята.

— Срещу отвора, от другата страна на реката, трябва да заложим надеждна пусия — с инфрачервени очила, снайпери и автомати. Не бива да ги атакуват на открито. Според мен най-добрият вариант е да ги оставят да тръгнат по тръбата. Разстоянието от реката до вилата е около два километра. Когато се уверят, че убийците са тръгнали към целта, ще предупредят охраната на вилата, че дивечът е в капана, ще прекосят реката, ще изчакат двайсетина минути и ще впръскат силен хлорен разтвор и сълзотворен газ в тръбата. Вътре ще настане истински ад. Не бих искал да съм на мястото на килърите. Единственото им спасение ще бъде да излязат навън. Ако продължат напред — ще попаднат в прегръдките на охраната на вилата. Ако се изпързаят назад, което е по-лесният изход — ще бъдат лесна, напълно ослепена, макар и временно, плячка за рейнджърите, които сме разположили отвъд реката. Ясен ли съм, генерале?

— Напълно — сериозно каза Проданов. — Според вас делтаплан или канализацията са единствените пътища към Генерала, така ли?

— Да, при условие, че гарантираме пълен контрол на огневите азимути в планината и на хеликоптерите.

— Взел съм всички необходими мерки да им отрежа пътя и към планината, и към хеликоптерните хангари. Благодаря, господин Терънс Смит. Още на обяд ще се разпоредя да се задейства вашият план. Още един път благодаря.

Уил се изправи.

— Това е всичко, генерале. На sluка — англичанинът тръгна към вратата, после се обърна и през рамо каза: — За да

се гарантират срещу кучетата-следотърсачи, килърите ще дойдат по руслото на реката! — и излезе.

* * *

Украинецът Мордюк трето денонощие скиташе по улици, ресторанти и кафенета в центъра на София. Тръгваше в десет и половина-единайсет сутрин и обикаляше неуморно нощните барове до четири сутринта. Прибираше се грохнал от умора в хотел „Люлин“, хвърляше се в леглото и спеше мъртвешки непробудно до десет на следващата сутрин. Събуждаше го будилникът. Разсънваше се под душа и отново поемаше безкрайните си обиколки. Той работеше за Иван Фомич Севгун от разпадането на Съветския съюз, познаваше го твърде добре, за да посмее да му докладва: „Не успях да открия Козела и Бъстър Китън“. Султана на Краснодар плащаше щедро и не беше дребнав, напротив, често си затваряше очите за пиянските им изцепки, за безмилостните боеве, които нерядко водеха помежду си, за дрогата, която шмъркаха до пълна амнезия, но изпратеше ли го „на работа“, това беше наистина работа и тежко на онзи, който си позволеше инфантилния лукс да не изпълни заповедта му.

Унил и уморен, Мордюк се скиташе по улица „Шишман“, когато Козела излезе сам от „Родерик клуб“. Обилна пот изби под мишниците на хохола. Не е възможно да имам такъв късмет, крещеше вътрешният му глас. Бръкна в джоба си и извади снимките. Няма съмнение, това наистина е Козела! Мордюк прибра снимките, стисна ръкохватката на стечника си и оставяйки почетна дистанция, тръгна след Козела.

Сто метра напред по улицата Козела вече беше усетил опашката. Следеше го едър блондин, може би руснак, и щеше да го следва, докато излязат от тълпата и намери удобен момент да го застреля. Някой от хората на Севгун. Козела носеше голям пакет в лявата си ръка. Беше купил рибарски ботуши, мушамы и шапки, беше се отбил да изпие едно кафе в първото заведение, което му се стори тихо и достатъчно безлюдно, за да е в състояние да наблюдава движението на хората около себе си. И ето ти го тоя шибан руснак.

Козела приближи Осмо училище в момента, когато учениците се изсипаха на улицата. Срещу него настъпи шумна млада тълпа, заобиколи го отвсякъде и когато се готвеше да го

отмине, Козела взе решението си, обърна се рязко, тръгна срещу руснака и пръсна сърцето му от упор. Огледа се. Никой не му обръщаше внимание. Сви по „Паренсов“ и с бързи крачки се насочи към беembeто на синовете си, паркирано пред Нотариата на булевард „Патриарх Евтимий“.

На другата сутрин, 15 януари, прочете в „Труд“, че в сряда, посред бял ден, е бил застрелян украинският гражданин Семьон Терасович Мордюк, 29-годишен, криминално проявен и въоръжен с автоматичен пистолет „Стечкин“. В коментара авторът добавяше, че по всяка вероятност се касае за разчистване на вътрешни сметки на руско-украинската мафия.

XIII

Наближаваше денят на атентата. Беше четвъртък, петнайсти януари, а на седемнайсти през нощта тръгнаха на лов за Генерала. Бъстър Китън стана рано, обръсна се, купи всички вестници и ги изчете, пи кафе, слуша музика... и всичко това само да не мисли за Грета. Но мислеше. Денем и нощем съзнанието му — будно или спящо — възпроизвеждаше картини, ровеше се в спомени, правеше налудничави комбинации. Всички свързани с Грета. Обичам ли я?, хиляди пъти си задаваше този въпрос, отбягвайки откровеното самопризнание. Обичаше я, разбира се, беше луд за нея, но заедно с това знаеше, че никога, под никакъв претекст, не може да бъде с нея. Беше твърде горд и честолюбив, за да убива три пъти в седмицата поредните ѝ любовници. Не, никога Грета.

Машинално, без определена цел и посока, Бъстър Китън навлече кожата си, нахлупи мека черна шапка, сложи очила и излезе.

Козела беше отишъл на среща с бившите ескадронисти и едва ли щеше да се върне до обяд, а той беше гладен и, за разлика от бившия генерал, напълно безпомощен в кухнята. Всичко това беше за оправдание, съзнаваше го отлично, без открито да си го признава, но и без да има сили да спре.

Бъстър Китън тръгна към дома на Грета със съзнателната обреченост, с която престъпникът се връща на местопрестъплението. Крачеше бавно, стараше се да изглежда като шляещ се безделник. Разминаваше се с минувачи — никой не му обръщаше внимание. Хората „препусаха“ по улиците

угрижени, забързани или отпуснати и вяли, но всеки един потънал в своите си грижи. Така беше и по централните улици, където вече не се разминаваше с единици, а с тълпи... Никой не се интересуваше, че наемният убиец Бъстър Китън е сред тях, сред гладните, бедни и отчаяни хора.

Малко по малко нервите му се отпуснаха, видимата безопасност разви в него чувство на безнаказаност, върна се вродената му дързост и той тръгна към дома на Грета с уверената походка на човек, следващ неотменно целта си. От другата страна на улицата, почти срещу входа на кооперацията ѝ, бяха открили кафене в някакъв бивш гараж — малко, но тихо и топло. Бъстър Китън седна, поръча бира и зачака... Какво чакаше, ни Господ, ни той знаеха.

Мина повече от час. Пиеше трета бира, прехвърли дванайсет часа, беше почнал да се самоубеждава, че чакането е безсмислено. Грета или не беше вкъщи, или нямаше намерение да излиза. Плати и когато постави ръка на бравата, по улицата се зададе „Ровър“ с дипломатическа регистрация и спря плавно пред входа. Шофираше рус, млад мъж, поне така изглеждаше през запотените витрини, до него беше Грета. Бившата му годеница се наведе и целуна в устата чужденеца. Това не беше приятелска или благодарствена целувка. Ни най-малко, това беше целувка между любовници.

После Грета слезе от колата и хлътна във входа. Ровърът потегли плавно към центъра и улицата опустя. Бъстър се върна на мястото си, поръча:

— Водка и газирана вода! — запали цигара и опита да успокои разлудялото си сърце, да спре внезапния тремор на ръцете, да събере мислите си.

Мръсна, ненаситна курва!, крещяха вътрешният му глас, наранената му за кой ли път гордост, отчаяната му поругана любов. Бъстър Китън изпи почти на екс водката, поиска друга и се взря тъпо в някаква грапавина на стената. През съзнанието му като на филмова лента започнаха картини и спомени от първата им среща, от дългите години щастлив, съвместен живот... Щастлив? Или доверчивостта и вродената му наивност бяха склонни да кичат този период от живота му с такъв етикет. Почувства, че сълзи са плъзнали от очите му. Избърса ги с длани, изправи се в стола. Вземи се в ръце, идиот такъв! Убиецът Бъстър Китън разлигавен като някоя шунда в пубертета!

Треперещ от бяс, Бъстър плати, прекоси улицата, влезе във входа и бързо изкачи стълбите. Спря пред вратата, не знаеше какво ще направи, но че трябва да действа, за да не се пръсне отвътре, нямаше съмнение. Натисна звънеца два пъти и зачака. След малко чу токчетата ѝ и превъртането на ключа в бравата.

— Ти? — възкликна Грета.

Бъстър Китън я изблъска в антрето, затвори и заключи.

— Аз — кимна той, хвана я за лакътя и насилствено я въведе в хола. Грета беше по хавлия и с кърпа, увита около главата. Току-що беше излязла от банята.

— Какво търсиш тук, Борисе. Трябва да си отидеш веднага. В един и половина ще дойдат да ме вземат. Канена съм на обяд...

— ... от рус чужденец с „Ровър“. Знам всичко, курво скапана. Бях в кафенето отсреща.

Очите на Грета блеснаха зло.

— И какво от това... В Гърция ние се разделихме окончателно.

Бъстър Китън погледна часовника си. Оставаше му половин час.

— Не — каза той. — Ти може би си се разделила с мен, но не и аз. Докато си жива, ще ми изгаряш мозъка.

Гримасата ѝ се разкриви в презрение.

— Може би ще ме убиеш? — с истеричен фалцет, но и с нескрита ирония, изкрещя тя.

— Затова съм тук! — Бъстър измъкна зигзауера си, каза: — Сбогом, Грета! — и я застреля в челото.

Тялото ѝ отхвъркна и тежко падна в един от столовете. Всичко потъна в кръв, мозък, кости...

— Свърши агонията! — на глас произнесе Бъстър Китън, обърна се, излезе от апартамента, смеси се с тълпата на улицата и бавно, с ръце в джобовете, тръгна към квартирата си. Дишаше много по-леко... и най-важното — никога повече нямаше да бъде подвластен на този убийствен наркотик Грета.

* * *

В дванайсет и половина Пентхаус се изкачи по стъпалата на „Позитано“ 20 и каза на портиера:

— Заведи ме при шефа си!

„Комсомолският набор“, както презрително наричаха новите лидери на партията, вече се беше събрал и го чакаше.

— Здравейте, другари — каза той, събличайки балтона флаконе. — Дерзаете ли?

Младите мъже не схванаха иронията му.

— Заповядайте, Пентхаус — лидерът на БСП Георги Първанов се изправи и протегна ръка. — Радвам се да видя отново един стар боец на Партията.

Христов се усмихна кисело.

— Няма такава партия, Георги. Пи кафе и излезе завинаги.

— Какво чувам — обади се Вацев, — песимизъм или ирония?

— И двете — Пентхаус си избра място и седна, — Момчета, ще бъда кратък и предварително искам да знаете, че не ви нося добри новини. Влязох във връзка с всички бивши членове на ЦК на КПСС, които все още имат някакво участие във властта или поне са запазили влияние и значението си. Отговорът им беше еднотипен — Елцин, Черномирдин, Чубайс и Вяхирев решават въпроса с газа. Първите трима се грижат за извличане на политически дивиденди от тази разменна монета, Вяхирев като шеф на „Газпром“ — за икономическата ѝ мощ. И четиримата са недостъпни и е невъзможно да им се влияе... поне от старите болшевишки кримки, моите приятели.

След кратка пауза за осмисляне на казаното Първанов попита:

— Това значи, че демократите на Иван Костов ще ни отнемат традиционните връзки с Русия?

Пентхаус кимна.

— Точно това значи, ако не вземете спешни мерки. Аз и моите приятели сме комунисти, бити карти, но вие, младите социалисти, имате възможност в качеството си на опозиция да поискате среща с въпросните лидери, да изложите и становището си, и страховете, които произтичат от бетонирането на властимащите. Ако „Булгаргаз“ стигне до пряк договор с „Газпром“, вие ще гледате Министерския съвет през крив макарон... поне двайсет години напред.

— За да предотвратим такъв договор, значи да минем към разработване на някакво активно мероприятие или... — обади се Николай Добрев.

— ... или серия от активни мероприятия — прекъсна го Пентхаус. — Не бива да се спирате пред нищо, дори пред

„мокри дела“. Партията е пред най-тежкото си изпитание за дългата си история. Ако загубим любовта, доверието и помощта на Русия, ние губим всичко и ще изчезнем като вода в пясъци. Имайте го предвид, млади другари. Каквото и да предприемете занапред, Русия трябва да бъде и основна грижа, и сигнална лампа. Без нея няма ни социализъм, ни комунизъм... Нито от нас самите ще остане помен.

Пентхаус остави унилите си, смълчани съпартийци, облече се и, ругаейки наум бездарните, страхливи комсомолци, тръгна към мерцедеса си.

* * *

С папка документи под мишница Проданов влезе в кабинета на Генерала.

— Какво става, Проди? — попита Богомил Бонев.

— Помниш ли какво казваха в Симеоново? „На това, което става, да не сядаш!“

Министърът помнеше, разбира се, но главата му „пушеше“ от проблеми и въобще не му беше до „пич масали“.

— А всъщност? — мрачно продължи да пита той.

— Убиха Грета.

— Тя пък коя е?

— Любовницата на Бъстър Китън... и не само на него. Курва. Напоследък я чукаше агентът на МИ-6 Уил Терънс Смит.

— Кой е убиецът... според твоята версия?

— Бъстър Китън или Борис Китов. Най-вероятната причина е ревност, но работим и по други версии. Може би опитват да извадят англичанина от равновесие.

— Ще успеят ли?

— Късно. Той свърши работата си. Поне тази, за която го повикахме.

— А именно? — все по-мрачно звучеше Генерала.

— Добра се до механизма, по който ще те атакуват.

— Сериозно? — лицето на Бонев се оживи. — МИ-6 откри нещо, до което вие не бяхте се добрали?

— Срам-несрам, точно така, шефе. Според него два са пътищата към вилата — делтаплани с много съмнителни шансове за отстъпление и канализацията, която се излива в Боянската река.

— Канализацията!? — искрено учуден попита Генерала. — Какъв е диаметърът на тръбата.

— Метър и десет при дължина около две хиляди метра. Вдигнах пусия отвъд реката... Англичанинът предполага, че ще дойдат по руслото и най-вероятно е прав. Снабдил съм ги с всичко необходимо, включително с очила за нощно виждане и газ, с който ще ги задуша в средата на тръбата... Няма защо да се безпокоиш, шефе, всичко е под контрол.

— Безпокоя се единствено, че ще шокират Нона и детето, ако проникнат във вилата. Аз мога да се защитавам и сам, Проди.

— Никой не твърди обратното, шефе. Няма да допусна да проникнат вътре. Заклевам се! — Проданов му подаде папката. — Имам нужда от подписа ти за акцията.

Генерала постави подписа си, запали лулата си и каза усмихнат:

— Добър улов, Продане. Ще пиеш ли нещо?

— Водка. Свърши ли този ад, ще взема една седмица отпуск. Ни мога да ям, ни да спя от шибаните ти убийци.

* * *

От Шереметево Севгун набра телефона на Морис Абрамович Алкалай. Трийсет секунди по-късно вече се бяха разбрали да обядват заедно в хотел „Росия“.

Султана на Краснодар излезе от митницата и се огледа. Неговите хора присъстваха дискретно в навалищата на чакалнята, но бяха тук и бяха не по-малко от трийсет души.

Севгун излезе в дяволския студ навън, пресече шосето и се озова на паркинга, когато кавалкадата от негови коли закова в очакване на заповедите му. Качи се в ролс-ройса и заповяда тихо:

— Хотел „Росия“.

Кралската лимузина потегли бавно, ескортирана от трите мерцедеса 600S, в които пътуваше охраната.

Пътуваха през снежна виелица, температурата беше под десет градуса, видимостта не повече от двайсет метра. От слънчевата пролет на юга направо в полярния ад, помисли Севгун, скрит на топло в лимузината. Не обичаше Алкалай, поточно мразеше евреите и не им се доверяваше, но принудата често го задължаваше да работи с тях. Морис Абрамович беше

много повече от „Жид пърхатий“, той беше командир на всички бивши кадри на бившето КГБ, разполагаше и с власт, и с ресурси и от Горбачов насам беше по-скоро генерален секретар на московския ъндърграунд, отколкото някакъв въшлив служител на реда и законността. България? Някаква си малка, цветна леха в задния двор на Европа им създаваше върховни тревоги и неприятности вече толкова години. През територията ѝ минаваше пътят на наркотика и те трябваше да присъстват трайно там, за да контролират и „мулетата“ (преносителите), и букмейкърите (счетоводителите), задължени да отчетат милионите долари, които идваха от Западна Европа и Америка. В Пловдив, София и Варна се продаваше стоката от Златния триъгълник — Афганистан, Пакистан, Тайланд и Турция — на пласъорите и милиони долари оставаха без контрол в шибаната, демократична България. Това положение не можеше да се търпи повече. Трябваше трайно да се настанят в страната и да контролират пряко постъпленията си. И още нещо. Иван Фомич Севгун трябваше да накаже бившия си побратим Бъстър Китън, дръзнал да убие през главата му негови близки... О, Свинтул, велико, красиво и развратно момче, Султана на Краснодар искрено страда за перверзната ти, влажна кожа.

Когато влезе в ресторанта на „Росия“, Алкалай вече го чакаше.

— Извинявай, Морис Абрамович — вяло каза той, — по пътищата е снежен ад.

— Знам — кимна евреинът. — Сядай, Султан. Какво ще пиеш?

— Уиски, кафе... Не знам, все ми е едно. Достатъчно ми е да съм на завет и на сигурно! — Севгун се усмихна. — Как си, генерале?

— Здравословно добре, Султан, но делата ни не вървят. По-скоро вървят все по-зле. Започнах да мисля, че е най-добре да създадем солидно лоби в България и да контролираме от разстояние.

— Ще ни мамят, господин Алкалай. Работа, която не си свършил сам, не е свършена. Българите казват: „На вълка му е дебел вратът, защото сам си върши работата!“

Алкалай кимна.

— Така е. Прав си. Но не мислиш ли, че дадохме твърде свидни жертви в усилията си да овладеем България? Списъкът

на мъртвите е толкова дълъг, че при най-добро желание не съм в състояние да го цитирам по памет.

— И да успееш да го цитираш, нищо ново не можеш да ми кажеш, генерале. Истината е, че трябва да наложим контрол и над мулетата, и над букмейкърите, ако не искаме да ни завличат с милиони долари. Нашите братя българи се научиха да забогатяват без грам усилие и риск. Тази романтика трябва да се пресече от корен. Веднъж завинаги трябва да ги поставим на истинските им места.

Сервитьорът донесе поръчката. Отпиха мълчаливо, замислени, заслушани във вътрешните си гласове и съмнения.

— С предложението ли идваш, Султан?

— И така може да се каже, генерале. Имам една стара идея — да основем и регистрираме в София фондация с идеална цел „Русия-България“. Ще маскираме дейността ѝ като религиозна, културно-просветна и благотворителна. Зад фасадата ѝ ще извършваме контрол над трафика на дрога, вноса на ембаргови стоки и оръжие, износ на лекарства, лека промишленост и зърно. Няма по-благовидна форма, поне аз не виждам, да стъпим легално и трайно на Балканите и да не позволим на разни просяци да забогатяват за наша сметка — Севгун вдигна ръка и повика сервитьора. — За съпредседатели от двете страни предлагам Морис Абрамович Алкалай и шефа на българския нелегален „Пентхаус“ Христов.

Пиеха бавно. Бяха поръчали саянка, филе от есетра, черен хайвер с кисели краставички. Когато обядът беше готов, щяха да им сервират и водка, а сега отпиваха малки глътки уиски и все още се придържаха към деловата част.

— Говорил ли си с Пентхаус, Султан?

— Да, генерале. В джоба ми е писменото му съгласие.

Алкалай се усмихна.

— Приемам, Иван Фомич... Кой ще извърши регистрацията и формалностите, свързани с нея.

— Нашият втори секретар в посолството ни в София.

— Помислил си за всичко, Султан. Обичам да работя с умни и сериозни хора. Наздраве!

— Наздраве, генерале. Една маловажна подробност. Когато започне да действа фондацията, ти ще ме изпратиш в България като свой официален представител. Така полицията ще се окаже с къси ръце, а аз с развързани, годни да действат.

Алкалай кимна.

— Имаш го, Султан.

— Това е всичко, което исках да обсъдя с теб, генерале. Сега като че ли можем да се отдадем на кулинарен разврат.

* * *

Представителни — или както те самите се наричаха — лица в сянка на „ВИС-2“, „СИК“, „Аполо и Болкан“, „Зора“ и „Корона инс“ се стичаха един след друг в Боянската вила на Пентхаус. Бяха предупредени да дойдат с минимална охрана и, за да не предизвикват любопитни погледи, да оставят колите си на резервния паркинг зад вилата.

В полунощ гостите се бяха събрали и Пентхаус обяви срещата за открита. Както се беше изразил той, „Давам старт на съзаклятието“.

— Добре дошли, уважаеми господа — започна старата комунистическа номенклатура. — Ще ми позволите да ви обясня защо ви събрах посреднощ на тази среща, да изкажа някои съображения и опасения, след което всеки един от вас при желание ще изкаже становището си. Приемате ли?

Едни приеха с „да“, други с кимане, но по-важно беше, че бяха готови да изслушат това, което имаше да им каже.

— И така, господа, да минем към деловата част. За голямо съжаление вашите фирми са отдавна компрометирани като силови, нека говорим на прав текст, дори бандитски. Аз лично и моите колеги от „Пентхаус“ нямаме никакви претенции към вас, още по-малко негативно отношение. Вие започнахте дейността си с наши капитали, но се издължихте коректно и в срок, и както казват децата, сега сме квит. По-лошо е, че охранителната ви, по-късно застрахователна дейност, се извършваше силово, стана център на обществено недоволство, оттам достояние на властта и се превърна в перманентна опасност и за вас лично, и за покровителите ви. Най-страшно стана, когато интересите ви се преплетоха и започнахте да водите необявена война помежду си. Съгласен съм, че много диви, жестоки и тъпи момчета работиха за вас, че често излизаха вън от контрол, че се налагаше да наказвате, дори да убивате... Съгласен съм с всичко, но ако това беше възможно по време на кабинетите на Попов, Беров и Виденов, сега, при този див петел Иван Костов, е невъзможно и нежелателно. Ясен ли съм, приятели?

Отново с кимане и „да“ елитните гангстери на страната му дадоха картбланш да продължи.

— Повиках ви тази вечер, за да ви информирам за ситуацията в страната, както я виждаме ние, „Пентхаус“, и да ви направя няколко конкретни предложения. Като начало, господа, всички вие трябва да закопаете дълбоко в земята бойните томаховки и да сключите коректен и траен мир. За общо добро и за ужас на ония ебалници, псевдодемократите, които имат нахалството да ни управляват грубо и да затягат с нескрита ехидност примката около вратовете ни.

Пентхаус изпи чаша вино, намокри сухото си гърло и продължи:

— Господа, трябва да свикнем с мисълта, че Костов и компания ще ни управляват много дълго време. За жалост имат подкрепата на САЩ и Европейския съюз, а Русия, на която толкова разчитаме, ни показва среден пръст. Квазикапиталистите от Москва ни дадоха да разберем, че предпочитат да общуват със законната власт в България и не дават и пет пари за стари идеали — комунизъм, пролетарско единство, Коминтерн и така нататък. Де факто ние сме сами, господа, и трябва да положим всички сили да оцелеем. Сега по същество, момчета, аз съм в залеза на живота си и имам моралното право да ви наричам така — Пентхаус се усмихна подкупващо и продължи, спирайки погледа си на всеки един от тях поотделно. — Уважаеми господа, както знаете, обществената говорилня в България е така нареченият селски пазар. Нямам намерение нито да ви губя времето, нито да крада от съня ви. Това обаче, което според „Пентхаус“ е задължително, вие, нашите уважавани партньори, по най-бързия начин да ликвидирате сега действащите фирми, да издигнете в новите структури непознати лица с чисти досиета, задължително неосъждани; да се освободите от всички криминални типове, тоест, да ги подхвърлите на полицията и утре, когато започне войната за приватизацията, да се явите в наддаването като чисто нови стопански субекти, необременени с бандитско минало и мокри дела. Разбирате ли ме?

За трети път им задаваше този въпрос и за трети път срещаше потвърждението им с „да“ и кимане.

— Много добре, господа. Радвам се, че се разбираме. Моля, свършете необходимото за пререгистрация и прочистване от елементарни груби и жестоки сътрудници. Когато тази

препоръка се превърне във факт, ще се срещнем отново, за да уточним стратегията и тактиката за бъдещото превземане на цялата, тотална власт в тази благословена от Бога, но нещастна и жалка държавица. В очакване на бъдещите ви полезни за всички нас действия, обявявам нашата среща за закрыта — Пентхаус стана. — Аз съм стар човек, момчета, и имам нужда от почивка, но моите хора ще ви сервират всичко, което пожелаете и докогато го желаете. Лека нощ.

Пентхаус излезе тронаво от хола, преследван от мълчание, колебания и неприязън. Това, което бяха чули най-елитните бандити на България, можеше да бъде определено по един-единствен начин. Тук, в тази стая, те бяха чули генералния ултиматум на Българската комунистическа партия в сянка.

* * *

Мобифонът на Козела извън рязко и ги принуди да разменят напрегнати погледи. Козела четеше вестници, Бъстър Китън беше преполовил бутилка водка, загледан тъпо в изтърканите шарки на килима.

Беше петък сутрин, 16 януари.

Оставаха им по-малко от трийсет и пет часа до акцията срещу Генерала.

— Този номер го знае единствено Хакел — каза Козела и взе апарата. Когато чу гласа отсреща, кимна на Бъстър и тихо каза: „Той е.“ — Кажете какво те тревожи, майоре.

— Сроковете, Козел. Отдавна мина определената ви дата. Кога смятате да действате?

— Скоро.

— Искам конкретна дата!

— Скоро! Нищо повече няма да ти кажа, Хакел.

— Длъжен си да ми кажеш, Козел. Ти изпълняваш поръчка на моята служба и си мой подчинен.

— Не настоявай, Хакел. Скоро, много скоро... Никога не пресилвай болтовете, майоре. Късат се.

Хакел мълча известно време. Козела чуваше дъха му, знаеше, че е бесен, въпреки това той нямаше да произнесе на глас нито датата, нито начина, по който ще бъде извършена екзекуцията. Не и професионалист като Козела.

— Къде си, Хакел? В България?

— Не. Кога ще чуя нещо конкретно, Козел. Моите началници нервничат. И аз получавам заповеди, колега.

— Казах скоро, майор — изкрещя Козела и прекъсна връзката.

— Предполагаш, че подслушват мобифона? — фъфлещ пиански, попита Бъстър Китън.

— Не. Ако се бяха добрали до този номер, отдавна да сме зад решетките.

— Тогава защо не му каза датата?

— Защото съм фаталист, Борисе. Говоря само когато имам какво да кажа — Козела впери поглед в него. — Защо пиеш като скот, колега? Обзе те паника, нали?

Бъстър Китън поклати глава.

— Не... Убих Грета.

Козела изтръпна.

— Какви идиотщини дрънкаш, Бъстър?

— Никакви идиотщини, Козел. Застрелях я в дома ѝ. Докато тя е жива, за мен няма мира! Сега знам, че е мъртва... Предпочитам да я прежаля.

Бившият генерал седна срещу него. Можеше да го разбере. И той беше изпадал в подобна ситуация. Гордият, нещастен Бъстър Китън.

— Обичаше я, нали?

— Лудо... това беше някаква болест. СПИН — Бъстър изля съдържанието на чашата в гърлото си. — Сега знам, че я няма — изкрещя диво: — Няма да я има никога вече... — сълзи рукнаха от очите му. Пиански, отчаяни сълзи. — Ще я прежаля, Козел. Не ми обръщай внимание.

Козела стана.

— Изпий си мъката, приятелю. Наплачи се на воля... но утре те искам трезвен. Това е молба, Борисе.

Бъстър Китън кимна, скри лицето си в длани, силите му не стигнаха да овладее риданието.

Козела излезе. Сам трябва да преживее мъката! Боже, колко мъка има в тоя шибан живот!

XIV

Късно вечерта Козела завлече пияния като скот Бъстър до леглото, изчака го да припадне в прегръдките на Морфей,

излезе, затвори вратата и се върна в хола. Негов ред беше да изпие една водка и спокойно „да събере“ мислите си. Утре вечер по това време щяха да пълзят в боянските канализационни тръби, но дотогава имаше да свърши още една много важна работа. С чаша в ръка Козела седна на бюрото, извади топче листа, пликове, облегна се в креслото и се замисли, загледан като пеперуда в единствената светеща кабинетна лампа.

Колебливо, с треперещи пръсти, взе един плик и изписа адреса.

За господата Иван и Асен Заимови
хотел „Франко“
Асунсион
Парагвай

После придърпа един лист и започна да пише.

Скъпи мои,

Ако получите това писмо, преди да съм ви потърсил по телефона, значи аз вече не съм между живите. Не правете трагедии, момчета, в живота има смърт и всички ние ще си отидем по реда си. Свикнете с тази мисъл и се дръжте един за друг. Братя сте, млади, силни. Самотният човек е лесна плячка. Вие сте двама, във вас тече една кръв — моята. Не съдете майка си, както аз не я съдя. Ако не можете да ѝ простите, забравете я и живеете своя неповторим живот.

Моят живот се обърка някак неусетно за мен. Бях бедно ченге, а имах нужда от много пари. Гордостта не ми позволи да свикна с немотията, на която те осъжда офицерската заплата. Подхлъзнах се от собствената си алчност и се свързах с престъпния свят. Бях добро бедно ченге, превърнах се в добър богат бандит. Понякога се налагаше да убивам. И аз убивах. Най-известните поръчкови екзекуции в България са мое дело. Действах като вълк-единак и предадох работодателите си. И тези от подземния свят, и другите, които ме произведоха генерал на две служби. На българската сигурност и на най-страшния картел на смъртта — КГБ. Предадох ги до един, опиянен от егоизъм, пари и тайната власт, която един анонимен убиец вселява в жертвите си. Това продължи години. После ме разкриха. И едните, и другите. Борис Китов или Бъстър Китън, както е известен сред гангстерите, ми разпра корема в един

цюрихски ресторант. Едва ме спасиха. Днес Бъстър Китън е мой партньор и най-близкият ми приятел. Ако загинем утре, ще загинем заедно. Докато лежах в болницата, самоличността ми беше разкрита от ЦРУ. Днес съм в България по едно „мокро дело“, поръчано от вашингтонската им централа. Невъзможно е да се откажа. Имам смъртна присъда и от българските служби, и от Интерпол, и от КГБ. Ако се лиша от покровителството на американците, това на практика означава, че целият свят ме е осъдил на смърт. Виждате сами в каква глупава патова ситуация е изпаднал баща ви. Пиша всичко това с молба да го прозрете и никога, никога да не тръгвате по моя път. Вие направихте първата крачка. Моля ви, момчета, нека бъде последната. Имате пари, ако аз умра, имате и моите. Държа около два милиона долара във Foreign Bank, Zurich — N 4408116880. Сметката не е поименна и се тегли с перфокарта, която ще намерите в писмото.

Опитайте да се снабдите с парагвайски паспорти, ако решите да пътувате. Един съвет: Не стъпвайте в Русия и избягвайте България. Сигурен съм, че Интерпол отдавна търси тук братя Милетиеви, синовете на Козела. Знаете, че майка ви се омъжи за генерал Проданов, който се е заклел да ме вкара в гроба. Ако получите това писмо, преди да се чуем по телефона, значи най-накрая късметът ми е изневерил и Продан Проданов триумфира над мъртвия ви баща. Пазете се от омраза и — заклевам ви — не отмъщавайте за мен. Живейте дружно като братя, създайте семейства и забравете България. Ако е рекъл Господ, Бъстър Китън и аз ще ви намерим в Асунсион, ако не — съдба. Всички сме смъртни. Още един път ви моля да се вслушате в съвета ми и никога да не забравяте, че ви обичам повече от живота си.

Татко София, 16.1.1998

Късно вечерта Козела излезе, пусна писмото в Централна поща и дълго скита в топлата за сезона нощ по опустялата, спяща София.

* * *

17 януари, събота. 23 часа през нощта.

Бъстър Китън паркира беемвето между вилите, двамата извадиха саковете от багажника и тръгнаха към реката. Нощта

беше тъмна, ръмеше дъжд, който скоро щеше да го обърне на сняг. Може би по върховете в планината вече валеше. Без да разменят дума, стигнаха до обозначения на картата мост и се спуснаха под него. Бъстър изтегли ципа на своята чанта и измъкна рибарската екипировка. Нахлузиха гумените, стигащи до чатала ботуши върху войнишките си обувки тип кубинки, върху якетата надянаха дълги гумирани тренчкоти и шапки от същия плат и съсредоточиха вниманието си върху сака, който носеше Козела.

С по калашников на гърдите, с по един снайпер-карабина „Джеймс Пърдей“ и с по дващест пехотински гранати в джобовете те изпушиха мълчаливо по цигара и точно в единащест и половина нагазиха в ледената витошка вода. Наоколо беше непрогледен мрак и пълна тишина. Някъде високо над тях пролайваха кучета и предизвикваха ответ от четириногите пазители на околните вили. Вървяха бавно, стараейки се да не вдигат шум. Не можеха да сбъркат посоката дори да искаха, не беше и проблем да намерят канализационната шахта — картата беше в ръката на Бъстър Китън и след три километра щеше да я разгърне за гаранция, макар че беше гледал плана на Боянската отводнителна система толкова пъти, че едва ли не бе започнал да си вярва, че той я е градил. От моста, под който се преоблякоха, до целта имаше още един — висящ, два коларски брода и три резки завоя на реката. След последния щяха да преброят дващест и шест тръби. Дващест и седмата беше тяхната цел. Вървяха приведени и нащрек. Триста-четиристотин метра нагоре по талвега ги нападна някаква немска овчарка, но Бъстър Китън я застреля на място. Заглушителят „изяде“ звука, а изстрелът беше достатъчно прецизен, за да спре и лая, и скимтенето при агонията. Козела придърпа кучето във водата, изчака реката да го повлече по течението и му даде знак. Продължиха.

Към дванащест и половина стигнаха до канализационните изходи. Оттук до търсения път към вилата водач щеше да бъде Бъстър Китън. Един, два, три, четири...

Козела се беше съсредоточил върху бреговете. Бояна спеше. Тук-там, високо горе, светеше по някоя и друга крушка, от време на време пролайваше куче, но те се движеха и действаха в обстановка на пълно спокойствие и безопасност. Изострените му сетива действаха като локатори, но не улавяха

нито един обезпокоителен сигнал, а той, ей Богу, имаше шесто чувство за опасностите.

Бъстър Китън ровеше брега, късаше мъх, отстраняваше камъни, боклуци, тор... И броеше наум. Цялото му внимание беше погълнато, от откриването на точния обект — път към точната цел. Козела не го безпокоеше с въпроси. Бъстър Китън беше излязъл от кризата, поне видимо, и нямаше нищо общо с хленчещата, наранена от несподелена любов дрипа, каквато беше предишната нощ. Беше мобилизиран до крайност, до предела на човешките възможности, което ни най-малко не значеше, че утре няма да рухне пред въображаемия олтар на покойната курва Грета. Гордият Борис, мислеше Козела, въобразява си, че времето лекува. Нищо подобно, времето има гадното свойство да гарнира любовната мъка с чувството за вина. На този свят няма по-уязвим човек и по-лесна плячка от гузния!

Напредваха бавно, но неумолимо.

Идваме, Генерале!, мислеше Бъстър Китън, изследвайки сантиметър по сантиметър брега. Нямаше право на грешка. Не и той. Мечтаеше да се махне далеч, на стотици мили от България, от спомени и мъки, а единственият път към бягството от света на призраците минаваше през канализационната система на Генерала.

Двайсет и едно... Двайсет и две...

Наближаваха. Вървяха тихо и бавно, толкова тихо, че не чуваше стъпките на Козела, който с готов автомат крачеше на пет метра след него.

Бъстър Китън вдигна ръка и спря. Козела направи две крачки и се надвеси над него.

— Сигурен ли си? — попита той. — Напълно. Всичко съвпада. Броят на каналите, завоите и моста. Това е нашата тръба, Козел!

Разчистиха отвора и запалиха фенерите. Пред тях се разкри широк, зеленясал проход, който след още хиляда и петстотин метра пълзене щеше да ги отведе на около петстотин метра пред стените на вилата. Десетина минути стояха с гръб към канала — оглеждаха околността и скатовете на планината.

Трябват ми инфрачервени очила, да му ебеш майката!
(Козела)

Защо не съм сова? (Бъстър Китън)

Вилният район беше притихнал в нощен сън, скатове на планината безлюдни, безопасни и тихи. Единственият шум беше от кучешки лай, но и той беше някъде далеч, горе, сред вилите. Оградата на Генерала се очертаваше на върха на наклонената поляна и въпреки засилващия се дъжд, вишките ѝ стърчаха самотно, но застрашително. Бяха две, но и Козела, и Бъстър Китън знаеха, че всъщност са четири, но невидимите бяха от другата страна, надвесени над входа и паркинга пред него.

— Тръгваме ли? — попита шепнешком Бъстър.

— Тръгваме — по същия начин отговори Козела. — Върви напред.

Вонящо, хлъзгаво, влажно... Подпирайки лакти в сравнително сухите стени на тръбата, забиващи подметките на гумените си ботуши във всяка грапавина, със запалени фенери, Бъстър Китън и Козела започнаха да пълзят към целта. Беше един и половина. По техни изчисления около три щяха да се озоват под стените на вилата и да започнат атаката си. За отстъпление не мислеха — отстъплението щеше да зависи от ситуацията, но дори да се наложеше да се върнат по тръбата, щяха да се изпързаят в реката за по-малко от пет минути. Пътят нагоре обаче беше адско усилие и щеше да им се наложи поне половин час почивка, преди да успокоят дъха си и да предприемат атаката.

Бяха изминали половината разстояние, когато усетиха промяната във въздуха.

— Какво е това? — извика Бъстър Китън. — Газ?

— Не знам — отговори Козела. — Кога свършва широката тръба?

— След около триста метра...

— Бързай, Борисе. Открити сме! Трябва да излезем на въздух.

Това може да е циклон Б, напалм... може да е всичко!, мислеше Козела, ускорил до максимум пълзенето. После почувства остър сърбеж в очите и всичко му стана ясно.

— Сълзотворен газ! — изкрещя той. — Ако усилят концентрацията, горе ще ни гепят слепи.

Козела измъкна две гранати от джобовете на мушамата и ги пусна там, долу, където ченгетата на Проданов ги ослепяваха. Когато чу взрива, пусна други две и с ярост и удвоени сили запълзя след Бъстър.

Нов взрив и отново тишина.

Бягство!, помисли за първи път той. И тази сутрин Генерала ще се събуди жив.

Сълзотворният газ ставаше непоносим не само за очите, но и за дишането. Тишината обаче беше пълна, тягостна, заредена с тревога.

— Стигнах! — изкрещя Бъстър Китън.

Козела чуваше как реже сглобките с острия като бръснач нож, как кашля задъхано, отчаяно, туберкулозно. После дойде чистият въздух, но с него и светлината. Артилерийски прожектори бяха превърнали околностите на вилата в ослепен от слънце августовски ден.

— Видяха ли те? — попита Козела.

— Не. Чакат ни долу, при реката. И под стените на вилата — едва пълнещ дробовете си, отговори Бъстър Китън.

— Имаме ли шанс да изпълзим извън обсега на прожекторите.

След минута-две Бъстър отговори:

— Не, Козел, но трийсетина метра по-надолу има някаква стопанска сграда. Ако се доберем до нея, можем по-спокойно да обсъдим положението.

— Виждаш ли хора... и къде?

— По вишките... при оградата... и долу, до реката.

— Какъв е теренът?

— Тъмен и мокър.

— Добре, Борисе. Извади автомата и тръгвай към оградата.

Аз ще те следвам. Пълзи. Да не си посмял да се изправиш.

Когато Бъстър потегли, Козела зае мястото му. С един поглед откри грешката на полицаите. Бяха открили тръбата, бяха разбрали намеренията им, но не си бяха направили труда да минат по трасето и не знаеха, че на петстотин метра от вилата цолажът се свива до трийсет сантиметра в диаметър. Това е единственият ни шанс, помисли и тръгна след партньора си.

Откриха ги от вишките и ги обсипаха с картеч. Бъстър Китън скочи на крака и побягна към силуета на сградата. Козела легна по гръб и изстреля един пълнител от АК-то си по охраната на оградата. Погледна напред. Бъстър го нямаше, беше се добрал до постройката. Скочи и го последва. Отново заваляха куршуми. Чуваше автомати, леки картечници, пистолети. Уцелиха го в крака, под коляното, разкъсаха тъкани, но не засегнаха костта.

— Козел! — изкрещя Бъстър.

Врълетя в запусиял, потънал в паяжини овчарник, и се просна на входа.

— Уцелиха ме в крака. Гледай за ченгета. Трябва да се превържа.

Бъстър залегна на входа. За миг настана тишина, после покривът хвъркна — фаус патрон го направи на трески и керемиден прах. След него влезе и усилващият се дъжд.

— Затвориха обръча, Козел. Идват от четири страни... Сигурно са стотина души.

— Търси процеп в кордона, Бъстър. Свършвам. Раната не е опасна. След малко ще си пробием път с огън.

— Няма процеп в кордона — обади се Бъстър, но думите му заглъхнаха в нова експлозия. Овчарникът се разклати и рухна. Зариха ги греди, кирпич и хоросан.

— Бъстър, жив ли си?

— Да.

— Ще се разделим, приятел. Само така имаме шанс да оцелеем. Отървеш ли кожата, потърси синовете ми в хотел „Франко“, Асунсион. Те знаят за теб.

— Козел?

— Кажии...

— Наистина ли ме смяташ за приятел?

Козела се поколеба, но все пак каза:

— След синовете нямам по-близък човек от теб, Борисе! Тръгвай! Бог да те пази. Броя до три и изчезваме — Козела си пое дъх, грабна автомата и започна: — Едно, две, три... Тръгвай!

Едновременно скочиха на крака и едновременно намериха смъртта си. Автоматите на полицията изригнаха едновременно, стреляха от всички страни и с куршуми държаха във въздуха мъртвите тела на килърите. Когато изпразниха пълнителите и посегнаха да презаредят, Козела и Бъстър Китън рухнаха на земята. Полицаи се надвесиха над тях. Акцията беше приключила!

— Мъртви ли са? — Проданов тичаше тромаво през поляната.

— По-мъртви от това не могат да бъдат — отговори безименен глас.

— Добре — кимна Проданов. — Добра работа, господа. Ще ви предлага за награда! Върнете се по местата си. Ще изпратя колите да ви приберат.

— Справи ли се с кошмарите си, Проди — с широки младежки крачки Генерала се приближаваше през поляната.

— Веднага по местата си, момчета — нареди Проданов и остана сам, когато министърът на вътрешните работи застана до него. — Този тип от МИ-6 се оказа прав, шефе! Атакуваха през канализацията.

С върха на обувката си шефът на отдела за борба с организираната престъпност обърна телата по гръб.

— Това е Иван Милетиев — Жаров или Козела. Другият е Борис Китов или Бъстър Китън, както го наричат гангстерите.

Гледаха телата няколко минути в пълно мълчание.

— Вие не сте ги убили, Проди. Разкъсали сте ги. Във всеки от тях има минимум по сто килограма олово.

Проданов сви рамене.

— Според ситуацията, шефе. Тези мъже висят на пусията второ денонощие.

— Както и да е — Генерала сложи ръка на рамото му. — От утре си в отпуск десет дни. На двайсет и осми излитаме за Вашингтон. Официална делегация на МВР по покана на Лангли. Иди почивай. Има кой да се погрижи за труповете.

Генерала се обърна и тръгна към вилата. Тогава чу гласа на Нона Йотова. По нощница, наметнала халат, тя беше се изкачила на югоизточната вишка.

— Какво има, Боги? Какъв е тоя шум?

— Нищо особено, скъпа. Охраната тренира нощна стрелба — беше спокойният, делови отговор.

Вила „Хари“, Г. Раковица
мотел „Джорджо“, Радотина

КРАЙ

© Христо Калчев

Източник: <http://bezmonitor.com>